

Hoàng Thu Dung

NGƯỜI TRONG MỘNG

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Người Trong Mộng

Chương 1

Thế Tân dừng xe, ngó nghiêng vào bên trong công ty du lịch, rồi lè lưỡi ngồi lên. Tường Phương huých tay cô:

- Mày, vô trước đi.
- Thôi mày hỏi rồi tao vô.
- Vậy tao với mày vô cùng một lượt, chịu không?

Tường Phương nhăn nhó:

- Nhưng tao phải ở đây coi xe, nắng gần chết chứ bộ sượng lắm sao?

Thế Tân vùng vằng khoác giơ lên vai, lườm Tường Phương một cái.

- Sao số tao xui xẻo thế này. Chơi với bạn toàn là thỏ đế, chán muốn chết được.

Tường Phương cười khúc khích:

- Thôi vô nhanh đi. Đi xin việc mà làm như lên máy chém không bằng.

Thế Tân liếc cô một cái :

- Hứ! Nói vậy sao không giỏi đi đi.

Nói rồi cô hít một hơi lấy can đảm, rồi bước vào cổng với dáng vẻ tự tin.

Đứng trước phòng bảo vệ, cô nói nhỏ nhẹ:

- Dạ, thưa chú.
- “Ôi trời”- Thế Tân suýt đưa tay lên miệng khi “ chú” bảo vệ ngẩng lên. “ Chú” bảo vệ chẳng những còn trẻ mà lại đẹp trai như tài tử, vẻ đẹp của một

chàng thư sinh ngoan hiền chỉ biết có sách vở. Phải mất mấy giây Thề Tần mới định thần nói tiếp, nhưng không được trôi chảy lắm, cô lắp bắp:

- Dạ, thưa anh.. dạ, cho “con” hỏi, đi vô ngã nào ạ?

Thề Tần im bật, hơi như thế thì có trời mới hiểu được. Nhưng sợ quá, nên chưa định thần lại kịp. “Chú bảo vệ còn trẻ hình như cũng rất buồn cười về cử chỉ của cô, nhưng không nói gì, chỉ nhướn mắt chờ. Thề Tần hít một hơi thật sâu, rồi nói rành rọt mà vẫn không kém phần nhỏ nhẹ:

- Dạ, xin cho hỏi, muốn xin việc thì phải đi lối nào ạ?

Anh bảo vệ im lặng khá lâu, như muốn đếm xem mình cần bao nhiêu từ để nói Cuối cùng anh ta lên tiếng:

- Cô đi theo lối xi măng này, rẽ vào rồi hơi mấy người trong đó, họ sẽ chỉ cho.

Thề Tần nhìn theo con đường duy nhất anh ta vừa chỉ. Vậy mà cũng đi làm bảo vệ. Không có anh ta thì cô cũng biết cách đi như vậy rồi Điều cô muốn hơi là cô cần gặp ai kia kia. Thật là chán cái ông này.

Thề Tần cong môi lên định nói cho một câu chanh chua Nhưng nhớ ra, cô vội kiềm lại Dù sao cô cũng đang đi xin việc mà, phải rụt rè một chút chứ, phải tạo ấn tượng ngay từ phòng bảo vệ chứ. Nghĩ vậy, cô gật đầu thật lịch sự.

- Dạ, cảm ơn anh.

- Không có chi, chúc cô bé thành công.

Hứ! Dám gọi chị là cô bé. Tên này láo thật, đã vậy còn bày đặt, chúc với chả mừng. Ai thèm!

Thề Tần đi một cách thong thả. Chợt nhớ ra cô tò mò quay lại nhìn xem anh chàng đó đang làm gì. Bởi lúc nãy cô thấy hắn đang chúi mũi vào một cuốn sách gì đó không phải chữ Việt.

Hắn cũng đang nhìn theo hướng cô đi, tay gõ gõ cây viết lên trang sách. Hơi

quê, cô vội quay nhìn chỗ khác, giả vờ nghiêng ngó xung quanh như sợ lạc đường.

Theo lời chỉ dẫn, Thử Tàn đi theo hành lang bên phải, bởi vì chẳng còn lối đi nào khác, thấy một người vừa bước ra khỏi phòng và đi vùng hướng trước mặt. Thử Tàn vội đi nhanh lên.

- Chú ơi, cho cháu hỏi.

Người lạ quay lại đứng chờ. Lại một người cũng thật trẻ và đẹp trai, công ty này tuyển chọn toàn người đẹp quá. Thử Tàn hơi lúng túng:

- Dạ, em muốn nộp đơn xin việc.

- À! Vậy cứ đi tới chút nữa, căn phòng cuối cùng bên tay trái đấy cô bé.

Nói xong, anh ta tiến vào một căn phòng nào đó. Thử Tàn “cảm ơn” với theo rồi đi tiếp. Càng đến gần, cô càng thấy run. Cuối cùng, thu hết can đảm cô gõ cửa phòng.

- Mời vào.

Có ít nhất là ba người trong phòng, Thử Tàn hoảng sợ thật sự. Cô không nghĩ mình phải gặp nhiều người đến thế trong cùng một lúc, nên cứ đứng giương mắt nhìn họ. Một người lên tiếng:

- Cô bé cần gì?

- Dạ, cháu muốn nộp đơn xin việc.

- Vậy à! Cháu vào đây này.

Một người khác đứng bật dậy, mở cửa phòng bên cạnh đi vào cùng Thử Tàn.

Đoán ông ta là giám đốc, cô bèn rút hồ sơ ra.

- Dạ, cháu mới ra trường nên tới đây xin việc làm.

- Cô học trường nào vậy?

- Dạ, ngoại thương.

Ông giám đốc vừa đọc hồ sơ vừa hỏi :

- Học ngoại thương sao lại muốn là du lịch?

Vốn đã chuẩn bị trước, Thẻ Tần nói suông sè:

- Dạ, cháu muốn thử sức trong lĩnh vực, với lại cháu muốn đi nhiều nơi để biết nhiều ạ.

- Cô biết mấy ngoại ngữ. Anh và Đức à? Được rồi, cô để hồ sơ lại đây, thứ năm tuần sau trở lại phỏng vấn.

- Dạ, thưa chú cháu về.

Thẻ Tần đứng dậy đi ra, cảm thấy nhẹ nhõm đến mức có thể bay lên. Chẳng có gì ghê gớm như cô đã tưởng. Đi nộp đơn chứ có phải đi vào hang cọp đâu mà lo cuống lên thế. Vậy mới biết nhỏ Tường Phương nhát kinh khủng.

Tự nhiên Thẻ Tần thấy thoải mái như thể đã có được công việc. Cô đi một cách thong thả để nhìn anh bảo vệ kỹ hơn. Anh ta đang đọc chăm chú, đôi mắt nhúu lại như thể đang cố đánh vắn. Lạ nhỉ? Làm bảo vệ mà lại có vẻ một con mọt sách quá nhỉ?

Khi đi ngang, cô cất tiếng chào:

- Cảm ơn nha, chú bảo vệ.

Hắn ngược lên, gật đầu chào cô một cách nghiêm chỉnh, như thể không nhận ra lời châm chọc của cô Rồi hắn cúi xuống đọc chăm chú.

Anh chàng này thật lạ đó, làm bảo vệ mà chỉ lo đọc sách. Nếu có nhỏ Tường Phương ở đây chắc nãy giờ anh ta bị chọc tơi bời rồi.

Thấy cô đi ra, Tường Phương nhảy vội xuống xe, hơi dòn?

- Sao? Sao rồi Xin được không? Dễ không vậy?

Thẻ Tần không trả lời Cô đứng định để chiếc giỏ lên yên xe, lấy nón đội và từ tốn mang găng tay để chọc tức Tường Phương. Cô nàng sốt ruột:

- Con khỉ! Nói đi chứ. Sao?

- Để hồ sơ lại, tuần sau phỏng vấn.

- Người ta không hỏi gì hết hả?

- Có, sơ sơ Muốn biết thì nộp đi – Thẻ Tần hất mặt về phía công.

Tường Phương ngẫm nghĩ một lát, rồi lắc đầu:

- Thôi về đi. Thật tình ta không muốn xin ở đây.

- Vậy thì về.

Thế Tần vừa cho xe chạy xuống lòng đường thì anh bảo vệ lúc nãy cũng chạy xe ra khỏi cổng. Hắn nhìn cô và kèm thêm cái gật đầu:

- Quen hả?

- Không, mới gặp lúc nãy trong phòng bảo vệ.

Tường Phương kết luận:

- Đẹp trai, có vẻ hiền. Kiểu này có vẻ mang con thỏ sau lưng.

Thế Tần suýt phì cười, vì bệnh hay nhận xét của Tường Phương. Gì chứ con nhỏ này có thói quen hay đánh giá người khác từ lần gặp đầu tiên, đặc biệt là cách nói ngắn gọn, hình ảnh. Cô không có được sự nhạy cảm đó. Nhưng cô mơ hồ thấy anh ta không hiền cũng không “nhát như thỏ”.

Cũng như nhỏ Phương vậy đó. Mới nhìn, tưởng hiền lắm, tưởng nhát lắm, đến nỗi đơn xin việc làm cũng không dám vào Vậy mà bình thường như. con gấu Tôm lại, không nên nhìn bề ngoài mà đánh giá bản chất bên trong.

o O o

Một mình ngồi chờ Tường Phương trên dãy hành lang dưới cái nắng tháng năm nóng điên người, Thế Tần bực bội nhìn xung quanh. Không biết nhỏ Phương nghĩ gì khi chui vô viện nghiên cứu tế nhạt này mà xin việc. Nãy giờ cô chỉ gặp toàn mấy ông bà lớn tuổi nghiêm nghị đi ngang. Làm việc với mấy người lớn như vậy chán chết.

Thế Tần đứng xoay người cho đỡ mỏi, rồi ngồi xuống tiếp tục chờ. Một lát, sốt ruột quá, cô đi tới đi lui, hành lang vắng người vang tiếng giày lóc cóc. Nhưng Thế Tần chẳng cần để ý. Cô nghĩ không ai có thể nghe được vì mọi người đều ở xa, vả lại phòng nào mà không có kiếng cách âm. Nghĩ vậy, cô cứ nện gót thoải mái.

Tiếng người vang lên đột ngột sau lưng làm Thế Tàn giật bản mình.

- Này cô bé! Tìm ai vậy?

Môi anh thoáng nụ cười Thế Tàn biết rõ anh đang cười vì cái giật mình của cô Giá lúc khác thì cô đã nổi sùng vì cái cười bất lịch sự ấy. Nhưng bây giờ cô ngạc nhiên quá, nên không nghĩ đến. Đôi mắt cô tròn xoe nhìn anh ta.

- Ủa? Sao lại là anh? Sao lại gặp anh ở đây?

- Tôi cũng đang ngạc nhiên. Tại sao lại gặp cô ở đây? Lại đi tìm việc phải không?

Thế Tàn chỉ gật đầu chứ không trả lời. Cô vẫn nhìn anh chăm chăm vì chưa hết ngạc nhiên. Anh ta lại cười trước cái nhìn của cô.

- Cô bé học trường nào vậy?

- Ngoại thương.

- Mới ra trường hả?

- Dạ.

- Tên gì vậy?

- Thế Tàn.

- Tên đẹp thật, và lạ nữa Thế Tàn nộp đơn chưa? Hay còn chờ bạn?

- Tôi chờ bạn.

Rồi cô ngồi im, ngẫm nghĩ. Lần đầu tiên không bực khi thấy người khen tên của cô. Cô biết đó là khen thiệt và rất lấy làm hãnh diễm về điều đó.

Vả lại, cô đang lẩn thẩn nhớ lại những nhận xét của Tường Phương lần trước. Cô cố nghĩ xem nó có nói sai không, cô buột miệng:

- Anh làm bảo vệ ở bên đó hả?

- Bảo vệ à? Ở đâu? - Anh ta nhướng mắt.

- Chẳng phải tôi đã gặp anh làm bảo vệ bên công ty du lịch rồi sao? Anh làm gì ở đó lâu chưa?

- À... cũng chưa lâu lắm.

Hèn gì, trông hiền thế kia mà. Cô im lặng nhìn anh ta với những ý nghĩ thú vị. Cô và Tường Phương mà làm chung công ty với anh thì... tha hồ quay anh ta như dế.

Nãy giờ anh ta đứng dựa người vào hành lang. Thẻ Tần chợt nhận ra anh ta đang cầm một tập hồ sơ dày cộm trên tay. Việc anh ta đến đây là chuyện lạ rồi, đã vậy còn cầm hồ sơ có vẻ quan trọng thế kia. Thẻ Tần tò mò:

- Bộ anh làm bảo vệ kiêm văn thư luôn hả?

Anh ta nướng mắt lên. Nhưng Thẻ Tần lại nghĩ đó là một cách để trả lời câu hỏi, Cô liếm môi.

- Sao kỳ vậy Công ty du lịch với viện nghiên cứu, công việc đó liên quan gì với nhau đâu? Sao anh lại đến đây? Với lại trong lúc anh đi rồi, ai ngồi gác cổng?

- Cũng có cách giải quyết chứ. – Anh ta nói lấp lửng

- Nhưng công ty của anh đâu có thiếu người, bằng chứng là ông giám đốc đã không tuyển thêm nhân viên.

- Chuyện đó anh không rành lắm.

Anh ta nói một cách thành thật, nhưng Thẻ Tần không tin. Cô nghĩ anh ta không muốn nói thật với cô. Thẻ Tần là cô cũng im lặng. Tự nhiên cô thấy không còn chuyện gì để nói nữa.

Anh ta chợt lên tiếng :

- Nãy giờ không nghe cô bé hỏi tên anh. Bộ không thắc mắc sao?

Thẻ Tần làm thinh. Cô hỏi tên anh ta để làm gì chứ? Đâu có rảnh.

Thấy đôi mắt hơi nướng lên của cô, anh ta nói như giới thiệu :

- Bách Thắng.

Hai mắt Thẻ Tần tròn xoe :

- Bách Thắng hả?

- Sao? Có gì kỳ không?

- Không kỳ, nhưng tên nghe kiêu hãnh quá, rùi anh không “thắng” thì sao?
Trong đời anh đã “thua” cái gì chưa?

Anh chàng tên Bách Thắng cười cười:

- Anh không nhớ nữa, để từ từ anh nhớ lại xem.

Thấy Tường Phương đang đi tới, anh nheo mắt nhìn Thẻ Tàn.

- Có phải cô bạn đi cùng với em lần trước không? Em được phân công ở lại coi xe à?

Thấy Thẻ Tàn không hiểu, anh giải thích :

- Lần trước, anh thấy hai cô cứ đùn đẩy nhau thật thối nghiệp. Phải chi lúc nãy anh tới sớm một chút, chắc cũng được chứng kiến hai cô phân công nhiệm vụ.

Vậy là hôm đó, anh ta đã thấy cô và Tường Phương giằng co ra sao, có lẽ nghe hết được cuộc đối thoại không chừng, vậy mà... Thẻ Tàn tấy quē quá, cô bèn giả vờ tỉnh queo:

- Anh hay thật đó, không những làm bảo vệ cho công ty mà còn “bảo vệ” cho khách của công ty nữa.

Bách Thắng mỉm cười, như không hề phật ý vì lời châm chọc của Thẻ Tàn.

Anh nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tạm biệt cô bé, sẽ gặp sau.

Anh nhanh chóng khuất sau cánh cửa sẫm màu Thẻ Tàn nhìn theo. “Trông anh ta trí thức thế kia mà làm bảo vệ thì thật uổng”. Cô nghĩ thầm. Nhưng cô quên ý nghĩ đó khi thấy vẻ mặt ỉu xiu của Tường Phương.

- Người ta không nhận à? – Cô đón đầu.

- Nhận , nhưng hẹn nửa tháng sau nữa.

- Chà! Lâu dữ vậy! Nhưng không sao, ta có linh tính lần này người ta không từ chối.

Tường Phương mệt mỏi:

- Để xem gì chứ linh tính của mày, tao không dám tin.

Cả hai im lặng chạy trên đường. Mỗi người bận rộn với suy nghĩ riêng của mình. Gì chứ không cần đoán cô cũng biết Tường Phương đang nghĩ gì rồi. Nhỏ đang thất vọng vì đã vất vả chạy cả tuần nay chưa có kết quả, chán là đúng rồi.

Tường Phương chợt lên tiếng :

- Ông lúc nãy là ai vậy?

- Ông nào?

- Tao thấy hần quen quen, hình như đã gặp đâu đó thì phải.

- À! Cái anh hồi nãy hả? Không nhớ sao? Anh chàng bảo vệ “thỏ đẻ” bên công ty du lịch đó.

- Hèn gì... Ủa?? Sao hần lại ở đây?

- Tao cũng không biết.

- Lúc nãy tao thấy hai người nói chuyện vui vẻ lắm mà.

- Mày có nghe đâu mà biết vui?

- Cần gì nghe, nhìn mày và hần cười là biết rồi, có vẻ tâm đầu ý hợp lắm.

- Hứ! Giỏi tưởng tượng

Không biết vô tình hay cố ý, Tường Phương phán cho một câu:

- Nhìn từ xa thấy mày với hần đẹp đôi ghê, tưởng hai người vừa mới quen nhau ấy chứ.

Thê Tần không trả lời Nhỏ này là chúa hay nhận xét. Nhưng dù sao nhận xét của nó cũng làm cô thấy thích thích. Ôi trời! Nếu nó mà biết được lần đầu tiên cô thích một người hoàn toàn không quen biết chắc nó sẽ cười vô mũi cô mất.

Cô đưa Tường Phương về, rồi về nhà. Nhớ lại vẻ mặt chán nản của nó, cô lại thấy tội nghiệp. Cả hai đều lời chối xin việc làm và đều bị từ chối giống nhau. Nhưng Tường Phương cần việc làm hơn cô Còn cô thì cũng chưa gấp

lắm. Nếu không chịu bay ra khỏi nhà thì chịu làm con bướm bị cắt cánh, bay tứ bay lủi trong khuôn khổ vài chục mét vuông của mẹ. Chán, nhưng cũng không đến nỗi chết.

Thẻ Tàn về đến nhà thì đã gần chiều. Không thay mẹ ở quây, chỉ có Mai Linh đang đứng sau tủ kính, chống cằm nhìn trời nhìn mây. Thẻ Tàn cười với cô nàng một cái, rồi liếc vào trong. Như hiểu ý cô, Mai Linh cười:

- Di Mỹ đang có khách ở trên lầu đấy, một Việt Kiều.

- Vậy hả? Mẹ có hỏi em đi đâu không chị?

- Có, chị có bảo là đi với Tường Phương, thế là đi...

- Bài ca cổ chứ gì? - Thẻ Tàn ngắt lời.

Mai Linh cười phì, Thẻ Tàn cũng cười theo, rồi tung tung đi vào nhà. Nghĩ nhiều chuyện cũng buồn cười thật. Trong khi Mai Linh xin việc làm cho nhà cô thì cô lại chạy nhong nhong đi kiếm việc làm. Mai Linh cũng tốt nghiệp đại học hẳn hoi, nhưng lại đồng ý bán cho shop thời trang của mẹ vì lương cao. Mẹ đã từng làm cô điếc tai vì cứ lôi tấm gương của Mai Linh bắt cô phải bắt chước. Trời! Công trình học đã đời rồi ở nhà bán hàng, như vậy chịu dốt sướng hơn. Mẹ dọa sẽ cắt tiền viện trợ. Nhưng cô nhất định chống đối tới cùng. Vì cô biết mẹ chỉ hù thế thôi, chứ đời nào mẹ dám để con gái cưng của mẹ thiếu thốn. Cô mà không hiểu được mẹ thì ai hiểu hơn.

Thẻ Tàn đi lên lầu. Thấy mẹ có khách, cô định lén rút êm về phòng. Nhưng bà Mỹ đã thấy cô bà lên tiếng:

- Đi đâu về vậy bé Mi Lại đây...

Biết là không trốn được, Thẻ Tàn đành đi vòng qua ban công ra phòng khách. Cô khẽ gật đầu chào bà khách lạ hoặc đang ngồi cạnh một tên con trai cũng lạ hoặc. Bà Mỹ kéo cô ngồi xuống bên cạnh tươi cười với bà khách:

- Chị xem con bé có lớn không? Lúc chị đi nó chỉ mới biết bò, bây giờ đã ra

dáng vậy đó.

Thẻ Tàn giương mắt nhìn mẹ, rồi nhìn qua ba khách Việt Kiều sang trọng.

Bà ta đang mỉm cười với cô:

- Bé Mi lớn lên vẫn kháu khỉnh như lúc còn nhỏ. Têi nhớ hồi nhỏ, nó kháu khỉnh như con búp bê, qua bên đó rồi ma tôi cứ nhớ con bé mãi.

Thẻ Tàn cúi mặt cười gượng. Cô muốn rút về phòng nhưng không biết làm cách nào đứng dậy. Mẹ cô và bà khách tên Kiều cứ say sưa ôn lại những chuyện xa xưa rồi khen cô không ngớt. Phải ngồi nghe một người khen mình thật không sướng tí nào. Hình như người lớn nghĩ con nít là búp bê, nên không biết gượng thì phải.

Đã vậy con phải chịu đựng ánh mắt soi mói và chế giễu của gã thanh niên kia nữa. Mỗi lần bà Kiều khen cô đẹp, hấn lại nướng mắt nhìn cô đầy vẻ chế giễu. Thẻ Tàn sùng lăm, nhưng vẫn ngồi im ngoan ngoãn. Nếu không sợ oai của mẹ và bà khách thì cô sẽ cho hấn biết thế nào là lễ độ.

Như chợt nhớ ra, bà Mỹ nhìn về phía gã thanh niên, rồi nói với Thẻ Tàn:

- Anh này là con của dì Kiều, tên Đăng. Con làm quen với anh Đăng để mai một có gặp nhau ở ngoài đường thì đừng làm mặt lạ.

Thẻ Tàn “ạ” nhỏ nhẹ rồi ngược lên, nhỏ nhẹ:

- Anh Đăng.

- Chào bé Mi Mi.

Không nén được, Thẻ Tàn nhìn hấn một cách bất mãn. Đồ bất lịch sự. Cô ghét nhất người lạ gọi mình bằng cái tên thân mật. Cô nghĩ hấn cũng không đến nỗi ngốc mà không hiểu được điều đó. Nhưng hấn cố ý. Rõ ràng là hấn muốn hạ bệ cô. Mới gặp nhau cô lần đầu mà hấn đã tỏ ra sắc sảo cái kiểu đó rồi.

Hấn tự phong cho mình mác Việt Kiều nên tự tin quá đáng. Hừ! Trong mắt cô, hấn giống “Việt gian” hơn là một Việt Kiều trí thức. Hấn không đeo

vàng đầy người để “tiếp thị” mình nhiều tiền. Nhưng cách ăn mặc của hắn làm cô thấy chướng. Cô chúa ghét con trai để tóc dài và móng dài. Còn hắn thì chẳng những hội đủ các yếu tố đó, mà còn nhún lên gấp đôi cái điều cô ghét. Đó là ăn mặc không nghiêm chỉnh. Đi đến nhà người lạ mà đồ Jean kiêu bụi đời, trông thật là chướng mắt.

Thế Tần quan tâm tới hắn vì biết chắc rằng thế nào hắn và cô cũng gặp nhau dài dài. Hai bà mẹ là bạn lâu năm thì con cái cũng đương nhiên phải xem nhau là bạn rồi. Làm bạn với tuýp người như hắn ớn lắm.

Cô cũng thuộc tuýp người con gái phóng khoáng và chịu quậy. Nhưng cô không thích quen với con trai phóng túng. Còn hắn thì nhìn qua cũng biết là dân chơi, thấy ghê.

Hắn bắt đầu kín đáo nhìn đồng hồ, rồi quay qua dì Kiều dò hỏi. Bà và bà Mỹ vẫn nói chuyện say sưa, như quên rằng hai thính giả bất đắc dĩ đang ngồi bên cạnh. Hải Đăng nhún vai, nhìn Thế Tần, nhướn mắt lên như muốn bảo: Chán quá hả? Tự nhiên cô cũng đồng tình với hắn.

Thấy nụ cười của cô, Hải Đăng có vẻ tâm đắc. Hắn nhìn về phía hai bà mẹ, rồi hất mặt về phía ban công. Thế Tần không hiểu cử chỉ ấy muốn nói gì. Cô ngẩn người nhìn. Hắn giơ ngón tay ra hiệu cho cô đứng lên. Cô bỗng hiểu ra và phì cười. Hải Đăng bảo cô cứ mặt dạn về phòng, có nghĩa là hắn cũng biết cô chán như hắn. Sao hắn tâm lý thế nhỉ?

Được động viên. Thế Tần đứng dậy nhỏ nhẹ:

- Dì Kiều ngồi chơi, con xin phép vào ạ.

Mãi đến giờ, bà Kiều mới ngước lên, cười hồ hởi và cần nói với cô Thế Tần khép nép, ý tứ. Ngang qua chỗ Hải Đăng, cô khẽ gật đầu:

- Anh Đăng ở chơi.

Hải Đăng không nói gì, chỉ cười. Nụ cười của hắn làm Thế Tần thấy nhột nhột. Rõ ràng hắn biết cô không hiền cũng không dịu dàng như cô đang thể

hiện. Cô trừng mắt nhìn hắn, rồi biến vào phía trong cầu thang. Cô có cảm nhận được ánh mắt của hắn đuổi theo cô tới cầu thang. Tên này đáng đề phòng thiệt.

Buổi tối, chỉ còn có hai mẹ con ngồi lại với nhau, bà Mỹ vui vẻ bảo Thế Tàn:

- Trước đây mẹ với dì Kiều học chung với nhau, thân lắm. Không ngờ dì ấy đi đã hơn hai chục năm, nhanh thật.

- Sao lúc trước mẹ không kể chuyện này cho con? Dì ấy đẹp ghê mẹ nhỉ?

Cô nói như trêu:

- Đẹp hơn mẹ một tí.

- Con nhỏ này Ăn nói vậy đó hả?

Thế Tàn cười khúc khích:

- Nhưng mẹ đừng có buồn. Mẹ cũng đẹp lắm. Thật đấy

Bà Mỹ quay lại:

- Đừng tưởng nịnh như vậy là mẹ bỏ qua chuyện hồi trưa đâu. Con đợi mẹ ngủ là lên chuồn đi phải không?

Thế Tàn liếm môi, biết ngay mà. Mẹ đâu có lẽ gì bỏ qua chuyện này. Cô cười trù:

- Chứ mẹ đang ngủ mà con gọi dậy để chào thì mẹ lại mắng nữa.

- Thôi đừng có dài dòng. Ngày nào cũng vác đơn chạy lông bông ngoài đường, bộ con không biết mệt hả? Thật là chướng mắt. Con người ta thì đến nhà mình xin việc, còn con gái trong nhà thì đi nhong nhong ra ngoài. Bộ nó không tốt nghiệp đại học đó sao? Nhưng nó thực tế chứ không giống con.

Thế Tàn bướng bỉnh.

- Nhưng con thích làm trong những công ty lớn hơn, ở đó con có thể đi chơi nhiều với bạn bè, còn ở nhà đi ra đi vô chỉ toàn là quần áo, con thấy chán thấy mồ.

Và để khơi nghe mẹ cần nhằn, cô lập tức chuyển đề tài:

- Mẹ biết không? Lúc mẹ với dì Kiều nói chuyện, con ngồi quan sát con trai dì ấy Hấn không hiền, cũng không giống dì Kiều chút nào. Con ngạc nhiên là hấn không đeo vàng đầy người cho ra vẻ...

Bà Mỹ cắt ngang:

- Con gái thời nay thiệt là hết biết, lại còn chủ động quan sát con trai nữa.

- Ú! Bộ con gái không được quyền có ý kiến sao? Mẹ thật là cổ hủ. Hấn nhìn con thì con nhìn lại Bộ hấn đi coi mắt con sao mà con phải làm ra vẻ thẹn thùng.

Thấy bà Mỹ lắc đầu, cô hình mũi lên nói tiếp:

- Mà có đi chãng nữa thì con cũng không vì vậy mà mắc cỡ, cái đó xưa rồi.

Nói xong cô lại cười giòn. Bà Mỹ trừng mắt.

- Nhưng mai một trước mặt khách của mẹ nhất là trước mặt dì Kiều, con không được nói lung tung đó nghe.

- Mẹ đừng lo. Nếu không ai hỏi thì con không nói gì cả.

Bà Mỹ không trả lời cô, chỉ ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Thở Tàn cũng cắn cắn ngón tay, nhìn mẹ. Chợt có tiếng chuông reo. Cô bước nhắc ống nghe:

- Alô.

Bên kia đầu dây la giọng dì Kiều. một giọng nói thật ngọt.

- Có phải bé Mi đấy không? Cho dì gặp mẹ con đi.

- Dạ, dì chờ một chút

Cô quay lại phía bà Mỹ:

- Mẹ! Dì Kiều gọi.

Bà Mỹ bước tới cầm ống nghe. Thế là bà nói chuyện thật lâu và co vẻ vui vẻ. Thở Tàn nhìn mẹ. Lạ thật. Mới nói chuyện cả buổi lúc chiều, thế mà bây giờ cũng có chuyện để nói. Thì ta người lớn cũng có nhu cầu nói đó chứ đâu phải chỉ có con nít.

Cô bước tới bật ti vi, ngồi rụt chân lên ghê nhìn màn hình, khá lâu, bà Mỹ mới gác máy, và quay lại nói với cô như thông báo:

- Di Kiều mời mẹ con đi Đà Lạt với dì ấy lên thăm dì Oanh.

Thê Tần ngóc đầu dậy:

- Sao lại có con đi nữa Mẹ đi với dì ấy được rồi- Nghĩ tới chuyện phải ngồi cả buổi nghe người lớn nói chuyện, cô vội lắc đầu.

- Thôi con không đi đâu.

- Nhưng dì Kiều muốn có con đi cho vui. Người lớn đã lên tiếng như vậy, con từ chối là vô phép lắm.

Thê Tần vẫn ngoan cố:

- Mẹ có bạn đi còn vui, còn con chỉ có một mình, chắc chỉ có mấy con chó nhà dì Oanh chơi với con thôi.

Bà Mỹ cười phì:

- Ăn với nói Di Kiều cũng như mẹ thôi. Với lại, mẹ muốn con ra đó cho khỏe. Ở đây nóng quá, ra đó cho mát mẻ, con tha hồ mà đi lông bông.

Thê Tần ngồi im rẹ Mẹ đã nói trúng ý thích của cô Gì chứ đi Đà Lạt thì cô thích mê, chỉ phải tội không có ai làm bạn. Từ giờ đến lúc đi ngủ cô sẽ tính xem giữa cái chán và được đi chơi đặng nào nặng hơn, rồi mai sẽ quyết định.

Thế nhưng khi thấy bà Mỹ chuẩn bị đồ đạc, tự nhiên cô cũng thấy nôn nao và đứng bật dậy:

- Con cũng đi nữa.

Bà Mỹ mỉm cười :

- Quyết định xong rồi hả? Mẹ biết trước mà. Lo đi ngủ sớm đi.

Thê Tần làm theo một cách ngoan ngoãn. Gì chứ được đi chơi là cô ngoan ngoãn hết mình. Không hiểu lúc này mình có điên không mà định từ chối Từ đó đến giờ, cô chả biết chán đi chơi là gì?

Sáng hôm sau, xe dì Kiều đến đón thật sớm. Lúc ấy, Thê Tần đã chuẩn bị

xong và đứng bên lan can chờ mẹ. Thấy dì Kiều bước xuống xe cô quay vào hỏi thúc

- Nhanh đi mẹ, xe tới rồi kìa.

- Mẹ xong ngay đây. Con xuống trước đi.

Thế Tàn xuống nhà dưới Bà Kiều cũng vừa vào nhà. Thấy cô, bà nhìn một thoáng từ đầu đến chân, rồi cười hài lòng:

- Con mặc đồ đẹp lắm. Quần áo là con tự chọn hay mẹ con lo cho con vậy?

Thế Tàn hơi ngạc nhiên, với một chút khó chịu Hình như dì Kiều quan tâm quá mức đến cô rồi Sao dì ấy tỉ mỉ thế nhỉ? Làm cô hết cả tự nhiên. Tuy vậy, cô cũng trả lời vô tư:

- Mẹ mua vải và chọn kiểu cho con.

- Đẹp lắm... Mẹ con lo cho con chu đáo thật.

- “Chắc vậy”.. – Thế Tàn nghĩ một cách lơ đãng. Cô hơi suột ruột vì vẫn chưa thấy mẹ xuống tới Cô rất ngại khi bất nhiều người phải chờ một người nhất là dì Kiều còn là người lạ.

Cuối cùng thì bà Mỹ cũng xuống dưới nhà. Khi mọi người ra xe cô mới phát hiện không phải một mình dì Kiều, mà còn có một cặp vợ chồng hơi lớn tuổi và cả Hải Đăng. Dì Kiều bảo Thế Tàn ngồi chung ghế với hẳn, cười một cái như chào Hấn cũng cười thú vị, rồi nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô:

- Thật dễ chịu khi trong xe còn có một mỹ nhân, đi chơi với mấy người già chán chết.

“Tán tỉnh” - Thế Tàn nghĩ thầm. Cô hơi cong môi lên:

- Đi với mẹ anh mà anh dám nói chán hả?

- Ồ , tính tôi thất thường lắm. Khi gọi là đi chơi thì chỉ thích đi cùng với mấy cô đẹp một chút, tẻ lắm thì cũng dễ nhìn như cô.

Người Trong Mơ

Chương 2

“Đồ nham nhở! Có nghĩa là anh ta gián tiếp chê mình xấu Bất lịch sự.”- Thề Tần nghĩ một cách hung hăng. Nhưng cô không vội đập lại hắn, chỉ phản đối kiểu con nhà hiền thực:

- Thề không thích thì anh đi làm gì? Anh sợ bị mẹ mắng hả?

Hải Đăng nhún vai:

- Tôi không muốn làm mẹ tôi buồn. Lâu lắm mẹ con mới có dịp gặp lại, chịu khó làm con ngoan cho bà ấy vui.

- Gì kỳ vậy - Thề Tần kêu lên ngạc nhiên.

Thấy hắn không trả lời, cô tò mò nhắc lại:

- Chứ không phải anh với mẹ anh ở Úc về sao? Bộ bên đó anh không sống với mẹ anh à?

- Không từ bé đến lớn, tôi ở đây. Tôi là dân Việt Nam chính hiệu, không bị lai căng chút xíu nước ngoài nào cả.

- Ô! Vậy hả? Vậy ở đây anh sống với ai? Sao anh không đi theo mẹ anh? Bộ mẹ anh để anh sống một mình ở đây à?

- Này! Sao cô hỏi nhiều vậy Bộ con gái, cô nào cũng hay tò mò vậy à?

- Tất nhiên là không phải ai cũng vậy. Nhưng anh không thích nói thì thôi, làm gì dữ vậy?

Thề Tần nói một cách méch lòng, rồi quay đầu nhìn đi chỗ khác. Mới lên xe mà hắn đã thấy ghét rồi! Cô tự hứa từ đây đến lúc về sẽ không nói chuyện với hắn nữa. Mẹ dễ mến bao nhiêu thì con khó ưa đến bấy nhiêu. Tự nhiên cô thấy hối hận đã đồng ý đi chơi để phải giao thiệp với hắn.

Hải Đăng cũng im lặng khá lâu. Một lát sau hắn loay hoay lấy thuốc ra hút, và chìa chewing gum về phía Thề Tần:

- Ăn không?

Mời kiểu đó khác nào biểu người ta từ chối! Thề Tần hơi méch lòng, cộng với cảm giác phật ý lúc nãy còn chưa hết. Cô lắc đầu kêu kỳ.

- Cảm ơn.

Hải Đăng nhún vai, rồi cất kẹo vào túi. Hắn hạ cửa kính phà khói ra ngoài. Đến lúc hút hết điếu thuốc mới kéo cửa lại. Thề Tần tò mò nhìn cử chỉ của hắn. Cô không ngờ một người khó ưa như hắn cũng biết lịch sự. Thật lạ! Phía ghế trên, mẹ cô và dì Kiều vẫn nói chuyện không dứt. Hai vợ chồng kia cũng trao đổi điều gì đó, giọng họ thật nhỏ. Còn cô với Hải Đăng thì hoàn

toàn im lặng. Hắn đeo phone vào tai, nghe nhạc hay gì đó từ chiếc cassette nhỏ xíu giấu trong áo, tay nhịp nhịp trên chân như đang thưởng thức hết mình. Hắn hoàn toàn không để ý đến Thê Tần. Cô cũng quay đầu nhìn ra bên đường. Một lát mới cố quá, cô quay lại, giơ tay xoa xoa cổ. Thấy cái nhìn của hắn. Cô lập tức quay đi chỗ khác, sau khi ghéech mặt lên không kém vẻ kiêu kỳ.

Suốt đoạn đường dài, cô và Hải Đăng không có nói chuyện với nhau. Và khi đến Đà Lạt thì cả hai hoàn toàn không có ý định xem nhau là chỗ quen biết. Thê Tần nghĩ vậy và cảm thấy dễ chịu, vì khỏi phải mất công xã giao với một người có vẻ kém văn hóa như hắn.

Nhà di Oanh là một biệt thự nhỏ nằm trên đồi, xung quanh là hàng rào bằng thông vô cùng thơ mộng. Vừa thấy thế là Thê Tần thích ngay. Khi mọi người nói chuyện trong phòng khách thì cô lên ra ngoài đi lòng vòng khám phá. Đúng là ở đây có mọi thứ mà ở thành phố chỉ có thể ước ao. Vườn hoa này, hồ nước này, và con đường nhỏ ngoằn ngoèo không biết dẫn đến đâu. Nhưng trong tưởng tượng của Thê Tần, nó sẽ dẫn đến một nơi vô vùng thú vị, một dòng suối chẳng hạn.

Quên cả mọi người trong phòng khách, Thê Tần tò mò vạch cành cây ngó nghiêng ra ngoài, rồi thận trọng lách mình ra khỏi hàng rào. Nhưng càng đi cô chỉ càng thất vọng. Chẳng có gì ngoài những cây hoa dại và một vách tường rong rêu cũ nát không biết là nhà ai.

Thê Tần mệt phờ người, và ngồi phịch xuống một gốc cây ngồi nghỉ. Bây giờ cô mới nhớ mẹ đang ở trong nhà. Cô vội đứng dậy đi về.

Thế nhưng loay hoay một hồi vẫn không tìm được con đường mòn lúc nãy. Thê Tần hoảng thật sự. Cô quỳnh quáng vạch các cành cây um tùm để tìm đường ra. Nhưng càng quỳnh quáng thì càng rối. Cuối cùng, cô ngồi phịch xuống đất, tay buông thõng xuống chân đầy thất vọng.

Thê Tần nhìn đồng hồ, đã hơn một tiếng đồng hồ co bị lạc vào đây, vậy mà vẫn không thấy ai đi tìm. Không lẽ mọi người đã bỏ quên cô rồi? Ý nghĩ đó làm cô hoảng sợ và phát khóc. Cô gào to lên: “Mẹ ơi” rồi đứng dậy đi tới đi lui mà gào thét gọi mẹ.

- Làm gì mà um sùm vậy?

Giọng nói đe dọa vang lên phía sau, làm Thê Tần giật bắn mình quay lại. Suýt tí nữa cô đã thét lên. Rồi cô đưa tay chặn ngực, thở hắt một hơi. Hải Đăng đang đứng thọc tay vào túi quần, dáng điệu thư thả đi dạo. Hắn nhìn cô ta với tia mắt lấp lánh, tinh quái:

- Chất giọng tốt ghê, hét đến nỗi mấy con chim sợ quá bay không nổi luôn.

Thê Tần không còn đầu óc nào để nghe hắn chọc gheộ. Mừng rồi lên. Cô đi nhanh về phía hắn, nắm tay hắn lắc lắc:

- Ôi! Anh không biết là tôi sợ đến mức nào đâu. Tôi tìm hoài vẫn không thấy

lối ra. Đưa tôi về giùm đi, ở đây tôi sợ quá. Anh biết đường ra không?

Đáp lại sự rối rít của cô là một cử chỉ thản nhiên đến phát ghét. Hắn nhìn bàn tay cô đang bấu chặt vào tay hắn, cười chế giễu.

- Đây là thời đại nào mà các cô gái bạo dạn thế? Lại còn ôm con trai giữa thanh niên bạch nhật nữa Định lợi dụng nơi vắng vẻ để tỏ tình với tôi hả? Thử Tần buông phách tay xuống, lùi lại Cô lắp bắp:

- Anh nói gì vậy Tôi không có đùa đâu. Tôi đang quỳnh muốn chết đây mà anh còn trêu ghẹo Anh còn lương tâm không?

Như không nghe cô nói, Hải Đăng cứ nhìn cô từ đầu đến chân:

- Tóc thì rối như ổ quạ, mặt mày thì nhớn nhác hòn cả lọ lem, nhìn cô xấu thế này, tôi mất cả hứng. Tính tôi chỉ thích chơi với mấy con gái đẹp thôi. “Đúng là hắn rất biết cách làm người khác ghét.”

Thử Tần nổi nóng lên:

- Anh im đi! Đồ nham nhơ! Đồ thiếu văn hóa!

Cô trừng mắt với hắn rồi quay quắt bỏ đi, bất kể là đi đâu, miễn là khơi đứng gần hắn. Hải Đăng vẫn thản nhiên đứng nhìn cô băng băng đi giữa bụi cỏ, giọng hắn tỉnh bơ:

- Đi ngược đường rồi, rẽ bên phải kìa Coi chừng lạc nữa bây giờ.

Thử Tần hơi khựng lại, phân vân. Cô nửa muốn quay lại, nửa muốn đi thẳng cho bỏ ghét. Nhưng biết cãi hắn chỉ tổ thiệt thân, cô quay ngoắt theo con đường hắn chỉ, như thử tự mình nghĩ ra chứ không phải vì nghe lời hắn.

Hải Đăng lững thững đi phía sau. Thấy Thử Tần sắp đi đến ngõ rẽ, hắn nó gán gọn:

- Quay trái.

Thử Tần cảm cúi đầu bước theo lời chỉ dẫn của hắn. Cứ thế hắn “điều khiển cô từ xa” cho cô ra đến con đường lúc này Khi về đến vườn hoa, hắn đi lên gần cô.

- Ra ngoài kia rửa mặt đi.

Thử Tần giả điếc, vẫn phớt lờ câu nói của hắn.

Hải Đăng cũng không nói gì thêm. Nhưng đến lúc bước lên thềm nhà, hắn mạnh mẽ kéo tay cô:

- Vào đây.

- Buông ra.

Thử Tần cố đứng lại, gỡ tay hắn ra. Nhưng cô vẫn bị lôi đi như đứa con nít.

Hắn đẩy cô vào một căn phòng nhỏ, ấn cô ngồi xuống trước gương:

- Thế nào, cô có công nhận mặt mũi như vậy là khó coi không?

Thử Tần ngồi im nhìn vào gương, khẽ giật mình không ngờ mình lem luốc một cách xấu xí. Bây giờ cô mới nhớ lúc này cô đã rẽ mấy cành cây và vò vò chiếc lá, rồi lại vô tình quệt lên mặt. Chính cô cũng thấy mình thật là khó coi.

Thế Tần chưa biết làm gì thì Hải Đăng đã chìa xấp khăn giấy về phía cô:

- Lau đi.

Thế Tần định từ chối Nhưng nghĩ thế nào, cô cũng lại cầm lấy xấp khăn.

- Cảm ơn.

Cô cẩn thận chùi mặt thật sạch, chùi đến nổi mặt đỏ au lên, rồi lấy chiếc lược chải lại mái tóc. Hải Đăng nhìn cô trong gương rồi gật gù:

- Vậy là tạm được. Tôi chúa ghét nhìn con gái lồi thối xấu xí, thật là chán mắt.

Không kiềm được, Thế Tần chanh chua:

- Nhưng trời sinh ra họ không phải để phục vụ cho cái nhìn của anh đâu.

Anh tự cho mình quyền lực quá đấy.

Hải Đăng không hề bị hựt hẫng. Trái lại, hắn cười thích thú:

- Thách không? Rồi đến lúc cô phải thừa nhận quyền lực của tôi đó cô bé.

Thế Tần liếc hắn, đầy ghét bỏ:

- Kiêu ngạo!

Cô đứng dậy, bỏ ra ngoài Hắn lững thững đi theo và tiếp tục cái kiểu điều khiển từ xa như lúc nãy:

- Quẹo vào phòng kế bên nè, rồi lên cầu thang. Mọi người đang chờ cô trên đó lâu rồi đấy À quên! Chuẩn bị tinh thần nghe mẹ cô hỏi tội đi là vừa.

Thế Tần không trả lời hắn. Cô lẳng lặng đi lên mấy bậc thang. Đúng là mọi người đang chờ cô trên đó. Có cả những người lạ hoắc không cùng chuyến xe. Vừa thấy cô, bà Mỹ đã nghiêm mặt.

- Con đi đâu vậy Mi?

Thế Tần lảm lét:

- Con định ra ngoài vườn chơi một chút không ngờ đi lạc... Con...

Bà Mỹ ngắt lời:

- Vừa mới ra đây đã làm phiền mọi người Con có biết nãy giờ con bắt ai cũng lo không?

Dì Oanh lên tiếng:

- Có gì đâu mà phiền chị... Cháu nó thích nhà tôi cho nên mới đi xem, lạc một chút đâu có sao. Tôi còn thích cháu đi chơi nữa đấy.

Thấy Thế Tần đứng tiu nghỉu, dì Kiều mỉm cười:

- Con đói rồi phải không? May mà có anh Đăng tìm gặp con, không thì đói chịu gì nổi.

Mọi người đi qua phòng ăn. Bữa tiệc bị chậm lại hơn một giờ vì phải chờ Hải Đăng đi tìm Thế Tần. Dì Kiều kéo cô ngồi gần bên cạnh như trấn an.

Thế Tần len lén nhìn chị bếp đang hâm nóng lại thức ăn, điệu bộ của một con bé biết lỗi Bất bao nhiêu người khách chờ mình, cô cảm thấy ngại thật sự.

Khi về phòng, bà Mỹ mắng cho cô một trận. Bà hãy còn giận và ngại với

mọi người vì sự nóng ruột và ngại với mọi người Bà cấm cô chiều nay không được ra khỏi phòng, buổi tối cũng không được theo mọi người đến dự tiệc ở nhà bạn của dì Kiều.

Thế Tần ngồi im thin thít với vẻ biết lỗi Cô nghĩ là mẹ giận nên chỉ hăm dọa thế thôi. Chứ làm sao mẹ dám bỏ cô lại nhà để đi chơi với bạn. Nghĩ đến tối nay sẽ được đi dự tiệc với người lớn cô thấy hăm hờ lên và sẵn sàng ngồi nghe mắng đến chiều cũng được.

Không ngờ lần này mẹ nói là làm. Buổi tối, bà ngồi vào phòng trang điểm và bắt buộc cô không được ra khỏi phòng. Miệng Thế Tần méo xệch, nhưng không dám phản đối Nếu ở nhà thì cô đã ngúng nguẩy làm nư với mẹ.

Nhưng đây là nhà người ta, tự nhiên cô chùn lại không dám

Ngồi trong phòng, Thế Tần nghe tiếng dì Kiều và dì Oanh lao xao hỏi cô đâu. Bà Mỹ trả lời cô mệt vì đi xa, muốn ngủ sớm. Thế Tần nghe mà tức muốn khóc.

Nhưng nhìn đi nhìn lại không có ai, như thể cả nhà đã đi hết rồi Tất nhiên là trừ chị bếp chứ. Biết chắc là vẫn có người ở nhà với mình, Thế Tần thấy yên tâm hơn. Và cô bắt đầu đi loanh quanh trong nhà nhắm nhìn một cách tò mò. Nhà dì Oanh đẹp thật, và phòng ốc lung tung. Nhiều phòng đến nỗi thấy tò mò muốn biết bên trong trang trí những gì. Nhà Thế Tần trang trí cũng đẹp, nhưng không lạ mắt như ở đây. Giá mà có Tường Phương, cô sẽ rủ nó đi khám phá hết những ngõ ngách cho thỏa trí tò mò.

Xem trong nhà chán chê, Thế Tần đi thơ thẩn ra ngoài sân, vừa đi vừa thò tay ngắt mấy chiếc lá trong tầm tay, vò nát một cách lơ đãng. Chợt cô bé hét một tiếng nhỏ, rồi vùng chạy Cô vừa thoáng thấy bóng đèn thấp thoáng bên cạnh mấy chậu kiểng, cái bóng lung linh rọi xuống mấy cành lá mờ ảo như mạ Và cô chạy quáng quàng vào nhà tìm người cầu cứu, miệng hét lên: “Trời ơi! Ma”. Có tiếng chân đuổi theo cô, rồi một bóng người đứng chắn ngang trước mặt, vịn vai cả hai vai cô lại Thế Tần nhắm kín mắt, tay bụm mặt như sắp chết đến nơi. Đến khi giọng nói ấy vang lên, cô mới bắt đầu nghĩ mình đang còn sống.

- Đứng chạy nữa Cô làm sao vậy?

Thì ra là Hải Đăng. Dù không nghĩ sẽ gặp hấn ở đây. Thế Tần cũng thấy đỡ sợ hơn chút ít, vì dù sao hấn cũng là người như cô Hấn kéo tay cô xuống, nhìn vào mặt cô với nụ cười chế giễu :

- Trí tượng phong phú thật, mà lại nhát như thỏ . Cô làm tôi thấy buồn cười quá.

Thế Tần im lặng thờ ra, mặt muốn đứt hơi vì vừa chạy vừa sợ. Cô thấy Hải Đăng không ngừng quan sát nét mặt cô, rồi phá lên cười:

- Lần đầu tiên thấy một người sợ mình, thú vị thật.

Hấn kéo cô ngồi xuống bờ hồ, rồi chợt đổi giọng:

- Sao, bình tĩnh lại chưa? Thử kiểm tra tim đã trở về vị trí cũ chưa? Có cần tôi giúp gì không?

Thê Tần vẫn không trả lời Hải Đăng cũng ngồi im như chờ cô lấy lại tinh thần. Một lát sau, cô bật ra:

- Không còn chuyện gì làm sao mà lại bày trò nhát ma con gái như vậy. Không quân tử chút nào.

Hắn lập tức quay lại:

- Ê! Nói gì vậy cô thờ? Tự cô ra đây hay tôi mời cô. Tôi đâu có rảnh tới mức đi làm chuyện vớ vẩn đến như vậy. Muốn đi tìm tôi thì cứ việc thú nhận đi, tôi không cười đâu.

- Đồ ngạo mạn!

Thê Tần kêu lên và đứng bật dậy, nhưng hắn thân nhiên kéo cô ngồi xuống:

- Đừng có dễ bị nói khích như vậy. Bản lĩnh của cô để đâu mà hay nổi giận lên thế? Ngồi xuống đi.

Hắn ngược lên nhìn cô, rồi cười:

- Sao tối nay cô không đi chơi? Bị phạt rồi phải không?

Thê Tần ngồi xuống, quay đầu đi chỗ khác:

- Sao anh biết?

- Đoán.

Bị vạch lá tìm sâu, Thê Tần quê quá, đâm ra cáu kỉnh:

- Tôi bị phạt hay không mặc tôi, có cần phải hơi thẳng như vậy không, tò mò.

Hải Đăng cười to lên:

- Nổi nóng lên khi bị phát hiện điểm yếu của mình là rất dở. Nhưng không nên quê với tôi làm gì, có gì đâu mà quê.

- Ai nói với anh là tôi quê. Tôi chỉ không thích thôi.

- Hình thức nào cũng vậy thôi, chống đỡ làm gì không biết.

Thê Tần ngồi im, hắn nói chuyện như lên dây thần kinh người ta, nghe bực không chịu được. Nhưng phải công nhận là hắn nói rất đúng. Nhất là dù có chọc quê, nhưng hắn cũng rất dễ đồng cảm. Đó là lý do tại sao cô còn chịu ngồi chung với một gã ăn nói thẳng băng như hắn, một gã con trai chẳng có lấy một tý phong cách ga lăng hào hoa.

Hắn lại mò tay trong túi tìm thuốc. Nhìn cái cách nhả khói cũng thấy được vẻ bất cần đời ở con người hắn. Thê Tần theo dõi nhưng động tác của hắn một cách soi mói. Hắn vẫn nhìn thẳng phía trước còn môi thì nhếch lên có một chút giễu cợt:

- Tôi được mấy điếm vậy?

Thê Tần ngẩn ngơ:

- Mấy điếm gì?

- Nãy giờ thấy cô nhìn tôi kỹ quá. Đánh giá xong chưa?

“Sao anh ta biết mình nhìn nhi? Anh ta có quay lại lần nào đâu”- Thẻ Tần nghĩ thầm. Cô thấy quê quê, vội nhìn ra chỗ khác.

Một lát chợt nhớ ra, cô lên tiếng:

- Cảm ơn anh chuyện lúc trưa nghe.

- Chuyện gì?

- Chuyện anh đã đi tìm tôi. Không có anh không biết tôi sẽ đi lạc đến đâu nữa Anh có bực tôi không?

Hải Đăng nói thờ ơ:

- Bực thì làm gì được cộ Tôi quên rồi

- Sao anh biết chỗ đó vậy Lại biết cả đường đi nữa Bộ anh cũng đến đó rồi à?

- Đây là nhà gì tôi, thưa cô nương.

- Ồ... tôi quên. – Cô lập tức nói lại – Nhưng chỗ đó kín đáo quá, và không có gì đẹp. Anh ra đó làm gì?

- Vì tò mò.

Thẻ Tần hoài nghi nhìn Đăng. Không biết hẳn có châm chích mình không?

Nhưng vẻ mặt hẳn làm cô yên tâm. Hẳn nói như kể:

- Lúc nớ, tôi thường ra đây nghỉ hè với bạn bè. Tôi nhớ lần đầu tiên thấy con đường đó, tôi cũng tò mò như cô vậy Tôi rủ thằng bạn đi khám phá và bị lạc đến tới – Hẳn chợt mỉm cười – Cả nhà đã quỳnh quáng đi tìm tôi, giống như cô bây giờ vậy.

Thẻ Tần cũng cười theo:

- Thế lúc trưa, anh có biết tôi đi lạc ở đó không?

- Tôi đoán thế nào cô cũng ra đó.

- Vậy là anh đi tìm tôi đó hả? Sao lúc đó anh không nói, lại còn chọc ghẹo Tôi tức muốn chết được. Nếu lúc trưa tôi nói gì quá đáng thì cho tôi xin lỗi nghe.

Thay vì nói năng khách sáo Hải Đăng nói một câu làm cô muốn nhảy dựng lên:

- Xin lỗi làm gì, vì tôi thích như vậy mà. Tôi thích nhìn con gái lúc tức giận. Lúc đó cô ta sẽ bộc lộ hết khí chất của cô ta, nhìn thú vị lắm.

Thẻ Tần im lìm nhìn hẳn. Cô chưa biết nói câu gì cho nặng ký để hẳn nhưc đầu thì hẳn đã nói tiếp:

- Nhớ lần đầu gặp cô thật thú vị, có vẻ hiền lành, có vẻ e ấp đến thế, còn đôi mắt thì toàn là lửa. Ai không biết là làm chết. Tôi biết ngay cô đâu có hiền. Cô gạt được mẹ tôi chứ làm sao qua được mắt tôi.

- Tôi không gạt gẫm ai hết.

- Nói cách nào cũng vậy thôi. Con gái, cô nào cũng vậy Trước mặt người lạ thì dịu dàng dễ thương đến nhói cả tim, sau lưng thì toàn là gai góc.

"Anh ta có vẻ rành tâm lý quá, chắc có ít nhất là một tá bồ bịch nên anh ta

mới giàu kinh nghiệm như thế." Thẻ Tần nghĩ thầm. Không muốn nói chuyện đó nữa, cô lảng chuyện:

- Anh có biết bên kia bức tường là gì không? Nhà người ta hay là vườn bơ trồng? Nhìn nó có vẻ cũ kỹ quá.

Cách hơi không rõ ràng vậy mà Hải Đăng vẫn hiểu Anh ta nói rành rẽ:

- Phía bên trong là nhà hoang, cây cối mọc um tùm ghê lắm, cô có muốn tôi dẫn đến đó không?

- Thôi ghê lắm.. bây giờ tối rồi.

- Sợ hả? Sợ tôi hay sợ ma?

A! Hỏi như thế này thì thật là trúng ý cô Thẻ Tần chớp ngay lấy thời cơ:

- Ma làm sao đáng sợ bằng anh chứ. Anh qua đó, rồi mấy con ma nó sợ, tội nghiệp.

Trả đũa được hần, cô hả hê ra mặt. Nhưng Hải Đăng làm cô hụt hửng:

- Có người đánh giá mình cao thật hãnh diện. Trong số bạn bè, chỉ có cô là người đánh giá tài năng của tôi đúng nhất.

- Khiêm tốn quá.

- Sợ sợ.

Im lặng một hồi lâu, hần lên tiếng:

- Mi Mi biết không? Tôi đã từng sống ở bên đó một thời gian, chỉ một mình tôi thôi.

- Sao vậy?

- Vì lúc đó tôi trốn người ta.

- Trốn ai?

- Công an.

Thẻ Tần mở mắt lớn:

- Trời ơi! Sao vậy?

- Ồ, thì tôi giết người. Giết một cô gái, vì cô ta hay chọc tức tôi. Tôi nói gì cô ta cũng châm biếm, cô ta rất thích chọc cho tôi nổi sùng như cô vậy.

Hần liếc nhìn Thẻ Tần. Cô ngồi cứng ngắc, hai mắt mở lớn, khiếp đảm. Cô lắp bắp:

- Anh... anh dám làm chuyện kinh khủng đó... vậy mà không bị bắt?

- Bắt làm sao được, vì giết cô ta xong thì tôi bỏ trốn. Ngôi nhà đó rất kín đáo, không ai phát hiện ra được cả.

Thẻ Tần không nhận ra được giọng nói đặc biệt của hần, cô sợ đến phát khiếp đảm, và cứ ngồi lặng trên bờ hồ. Hải Đăng nhìn cô, đôi mắt tinh quái:

- Đừng nói với ai nhé. Hứa không?

- Tôi không biết.

Thẻ Tần lạc giọng vì sợ. Cô đứng vội dậy định chạy vào nhà. Nhưng hần đã giữ tay cô lại:

- Đi đâu vậy? Sợ hả?

- Tôi... tôi muốn vô nhà. Chờ mẹ tôi về.

Hải Đăng từ từ đến trước mặt cô, cúi xuống:

- Chờ mẹ cô về để kể phải không? Tôi lỡ miệng kể cho cô nghe, không ngờ cô muốn tố cáo tôi, phải không?

Mặt Thề Tần tái mét, cô lùi lại:

- Anh định làm gì? Tránh đường cho tôi đi.

Hải Đăng gườm nhìn cô, đôi mắt sắc lạnh:

- Tôi biết cô muốn gì rồi.

Vừa nói hẳn vừa nhấc bổng cô đặt lên thành hồ, nhẹ nhàng như nhấc một đứa bé. Cử chỉ của hẳn càng làm Thề Tần khiếp đảm, giọng cô tắc nghẹn:

- Không... không ngờ anh la người như vậy... di... di Kiều hiền thế mà lại có người con như anh.

- Như thế nào Tôi là tên giết người đấy chứ gì? Cô có tin là tôi dám giết cô không? Ở đây không có ai, chuyện đó rất dễ đấy.

Vẻ đe dọa của hẳn làm Thề Tần càng chết đứng. Quên mất là mình đang đứng chông chênh trên bờ hồ, cô bước lùi tránh hẳn. Nhưng không quá ba bước, cô đã hụt chân rơi bịch xuống hồ rồi khuyu chân xuống, rã rời vì con sợ.

Rất may là nước hồ không sâu lắm. Nhưng vì té khuyu xuống, nên cả người Thề Tần ướt nhẹp và lạnh cóng. Cô chưa kịp định thần lại thì Hải Đăng đã nhảy vọt xuống, đỡ cô đứng lên:

- Có sao không? Sao cô bắt cần quá vậy Lạnh không?

Thề Tần rui cầm cập, vừa lạnh vừa sợ. Cô mất tinh thần đến nỗi đứng không vững. Nhìn dáng điệu thiếu não của cô Hải Đăng bật cười:

- Không ngờ cô nhất đến vậy Có ít nhất khoảng một chục con thỏ đeo quanh cô Tội nghiệp quá.

Vừa nói, hẳn còn đứng phía dưới, Thề Tần đã bò chạy trôi chết vào nhà, vừa thay đồ vừa run.

Rồi cô lên giường rúc người dưới lớp chăn như trốn, như thể Hải Đăng có thể vào và phát hiện ra cô Bây giờ cô thấy ngôi nhà này thật là kinh khủng, vì có một tên giết người Và tên giết người đã đe dọa nếu như cô nói ra.

Càng nghĩ cô càng sợ đến thất thần. Trời ơi! Tại sao cô lại vướng vào chuyện kinh khủng đến thế? Sự bí mật này nếu phải giữ im lặng thì quá nặng nề. Còn nói với mẹ thì hậu quả sẽ ra sao? Cô sợ lắm.

Đang lúc suy nghĩ căng thẳng thì có tiếng gõ cửa Rồi tiếng Hải Đăng vọng vào:

- Cô làm gì trong đó vậy Mi Mi?

Thề Tần rúc đầu xuống gối, cố tình không nghe. Hẳn vẫn gõ cửa mạnh hơn.

- Cô không sao chứ? Nói cho tôi biết đi nào?

Thề Tần vẫn không trả lời Hẳn vẫn kiên nhẫn đứng chờ một lát rồi bỏ đi. Cô

nghe thấy tiếng huýt sáo nhỏ nhỏ dọc ngoài hành lang, rồi xa dần. Hôm sau, Thẻ Tần một mực đòi về thành phố, và tránh mặt hẳn tới đạ Mọi người ở lại thêm hai ngày nữa. Trong hai ngày đó, Thẻ Tần cứ bám riết theo bà Mỹ. Nếu không có bà thì cô ở trong phòng suốt. Cô hết dám đi lung tung ra ngoài, sợ gặp Hải Đăng. Và cứ mỗi lần gặp hẳn ở bàn ăn, cô cúi gầm mặt xuống khi thấy tia nhìn kỳ lạ của hẳn nhìn cô. Đối với cô thì đó là sự răn đe ngấm ngấm. Dù hẳn không cần làm thế thì cô cũng đã sợ lắm rồi.

Và cô thật sự, thoát được Hải Đăng khi về đến thành phố.

Cả một thời gian, Tường Phương và Thẻ Tần lông bông đi tìm việc làm. Vào lúc Thẻ Tần bắt đầu thấy chán và định bỏ cuộc thì đúng một cái cả cô và Tường Phương đều tìm được nơi vừa ý. Tường Phương vào làm việc ở viện nghiên cứu khoa học- xã hội Còn Thẻ Tần thì được nhận vào một công ty du lịch, với nhiệm vụ làm hướng dẫn viên, một công việc hợp với tính cách ham vui của cô.

Tuần lễ đầu tiên vào thử việc. Thẻ Tần mệt phờ vì căng thẳng. Cô không gặp Tường Phương và cũng chẳng buồn gọi điện cho nhau. Chiều nay, ở công ty về, cô ghé tạt qua viện. Khi cô dựng xe trong sân và ngó nghiêng chưa biết đi lối nào thì Tường Phương xuất hiện ở cầu thang đối diện. Bên cạnh nó là anh chàng bảo vệ trắng trẻo đẹp trai mà Thẻ Tần đã gặp ở công ty du lịch.

Vừa thấy Thẻ Tần, Tường Phương đã chạy lại, đập vai cô cái chát:

- Con khi! Lặn đâu mất tiêu mà tao gọi điện cũng không gặp. Bộ mày hay đi lẩn hả?

Thẻ Tần đau đến nổi sùng lên. Nếu không quá ngạc nhiên vì sự có mặt của anh bảo vệ, có lẽ cô đã cho Tường Phương hiểu thế nào là mười móng “thiên thần” của cô. Nhưng bây giờ cô không có ý định trả thù, cô chỉ tròn xoe đôi mắt khi anh ta đứng trước mặt cô với nụ cười hết sức dễ thương:

- Chào Thẻ Tần.

Thẻ Tần cười một cách lơ mơ:

- Chào anh.

Rồi khi cô buột miệng :

- Ủa! Lúc này anh chuyển về đây làm rồi hả? Thảo nào tôi không gặp anh ở công ty. Bên đó tuyển bảo vệ mới rồi! Bác ấy lớn tuổi chứ không nhỏ như anh.

- Vạy hả? - Bách Thắng mỉm cười.

Tường Phương tròn mắt nhìn Thẻ Tần, rồi cười rữ ra:

- Trời đất! Nó nói như vậy mà anh cũng không dính chính sao? Anh hiền quá vậy hời trời?

Cô nín cười, quay qua Thẻ Tần:

- Anh Thắng phụ trách khối Đông Nam Á của viện đó. Bảo vệ đâu mà bảo vệ, đúng là xón xác.

Đến phiên Thẻ Tần kinh ngạc, hai mắt tròn xoe:

- Hả? Ủa!... Sao kỳ vậy Chính mắt tôi thấy anh ở phòng bảo vệ mà. Lần đó anh chỉ đường cho tôi đấy Nhớ không?

Bách Thắng chưa kịp trả lời thì Tường Phương đã nói trước:

- Bộ ai ở trong phòng bảo vệ thì đều có nhiệm vụ đó hết hả? Ngồi chơi không được sao?

Thẻ Tần lảm bảm:

- Nóng nực gần chết mà ngồi chơi nổi gì.

Bách Thắng nhìn Thẻ Tần một cách thân mật rồi nói nhẹ nhàng:

- Hôm đó anh ngồi chờ thằng bạn, thấy Thẻ Tần rụt rè quá nên không giải thích.

- Thế hôm gặp ở đây, anh cũng không nói.

- À! Quyên! Tại anh thấy không cần thiết. Đúng không?

Bách Thắng trả lời câu hỏi của cô bằng một lời mời.

- Để xin lỗi Thẻ Tần về tội đó, anh mời hai cô một châu kem Ý, chịu không?

Tường Phương lạnh nhạt:

- Không được. Để em mời, em phải khao để cảm ơn anh nữa chứ.

- Chuyện khao sẽ tính sau, bây giờ xem như anh mời Thẻ Tần, không phản đối chứ cô bé?

- Từ đó đến giờ, tôi chưa biết từ chối ăn uống là gì?

Tường Phương phì cười:

- Mà không thể giấu giếm tạt háu ăn một chút sao? hạt là trợ trên.

- Ngược lại tao còn định phát huy tối đa nữa kia.

Bách Thắng cười cười, nhìn Thẻ Tần. Cô cũng nhướng mắt nhìn lại và mặc cho Tường Phương kéo tay cô ra cổng.

Ngồi trước ba ly chè, Bách Thắng chưa kịp đẩy ly chè về phía mỗi người thì Tường Phương đã nhanh chóng tự phục vụ cho mình, đã vậy còn nheo mắt:

- Anh Thắng khẩn trương lên nha, coi chừng không theo kịp tốc độ của tụi này đó.

Anh chưa kịp trả lời thì Thẻ Tần đã nhận xét:

- Anh Thắng là con trai mà chịu ăn chè, ngộ quá há.

Bách Thắng chỉ cười cười:

- Thế con trai phải thích cái gì mới không ngộ?

- Cà phê, trà... Những thứ có vị đắng một chút.

- Tại sao phải đi tìm những thứ có vị đắng nhỉ? Vị ngọt không thích hơn sao? Anh chỉ thích ăn chè thôi. Nhưng cũng đâu vì vậy mà thành con gái.

Tường Phương suýt nghẹn vì cười Rồi cô nghiêng đầu như giới thiệu:

- Anh Thắng là cán bộ mẫu mực lắm nhé, không uống rượu này, không hút thuốc này, bia cũng không chơi luôn. Mấy cô chú trong viện chằm anh điếm mùi đó. Le ló chưa?

Thế Tàn che miệng cười:

- Vậy anh đúng là đặc sản của viện rồi Nhỏ Phương ráng phần đầu nghe.
- Tao phần đầu cái gì bây giờ? Tao cũng đâu có hút thuốc, uống bia. Đủ tiêu chuẩn chưa?

Cả hai cười giòn với nhau. Bách Thắng nhún vai như chịu thua Thế Tàn nhìn nụ cười dễ mến của anh, rồi chợt nhớ ra nhận xét của Tường Phương. Anh có hiền không vậy Sao không đốp chát gì hết vậy?

Có lẽ anh hiền thật, con trai mà thích ăn chè là thấy nhu mì rồi Một mẫu người gây cho ta cảm giác yên ổn, tin cậy Hình như lần đầu tiên thấy anh là cô đã có cảm giác đó. Cô bỗng thích làm chung chỗ với anh. Nhỏ Phương thật là may mắn.

Khi chia tay Bách Thắng, Tường Phương nói ngay:

- Anh Thắng tốt hết ý luôn. Mấy ngày đầu, tao đâu biết làm gì đâu, ảnh chỉ cho tao từ A đến Z. Nhiệt tình lắm, mà hiền nữa, cơ bản là tốt.
- Chà! Coi bộ mày khen ảnh không tiếc lời rồi đó. Có gì không đó?
- Gì là gì? Sợ tao phải lòng ảnh hả? Không có đâu, ảnh đạo mạo lắm, anh em thôi.
- Có vẻ ít nói nhỉ?
- Ít quá đi chứ, lúc này như vậy là nói nhiều rồi đó. Ảnh chỉ nói về công việc thôi. Còn mày sao rồi Bên đó có vui không?
- Chưa đi chuyến nào, chưa thấy có gì hứa hẹn hết.
- Lúc này đi Kiều gì đó có ghé mày chơi không?
- Không. Nghe bà nói bà về quê khoảng nửa tháng mới lên.
- Còn ông con quý tử của bà có hay ghé không?
- Không hề.

Nhắc đến Hải Đăng, tự nhiên Thế Tàn thấy xuống tinh thần. Từ sau lúc ở Đà Lạt về, hắn và đi Kiều không đến nhà cô Nhưng không vì thế mà Thế Tàn không bị ám ảnh về hắn. Cô kể cho Tường Phương nghe đủ chuyện, trừ chuyện hắn giết người Thậm chí có lúc cô muốn đến nói với công an. Nhưng cô sợ họ không tin, và cả sợ hắn nữa Không ai biết rằng ngày đêm cô bị khủng hoảng tinh thần mà không thể mở miệng kể với ai.

Tường Phương vẫn vô tư nói đứ đứ chuyện nhưng Thế Tàn vẫn im lặng. Cử chỉ khác thường của cô làm Tường Phương cụt hứng:

- Sao này giờ mày không nói gì vậy Hơi cũng không trả lời một tiếng. Bất lịch sự.

Thế Tàn chống chế:

- Thì tao đang nghe chứ bộ, phải suy nghĩ mới trả lời được chứ.
- Xi! Tao nói mà mày chịu khó suy nghĩ thì cũng lạ đó. Ê! Hình như mấy ngày ở Đà Lạt, mày vương vấn bóng hình chàng chứ gì?

Thế Tàn gất lên:

- Tao mà thích con người ghê gớm đó à? Mà có biết hẳn đáng sợ thế nào không mà bảo thích?

- Không thích thì thôi, làm gì dữ vậy Vô duyên, tự nhiên la người ta.

Thế Tần chợt thấy mình vô lý kinh khủng. Cô muốn cười với Tường Phương, nhưng cười không nổi, chỉ xuôi xì:

- Mai một mà chọc tao với hẳn là tao nghỉ chơi luôn.

Tường Phương lại hiểu phản ứng của Thế Tần theo ý nghĩ khác, cô định bảo “bày đặt mắc cỡ”. Nhưng thấy vẻ mặt rũ ra như đưa đám của Thế Tần, cô lại làm thinh.

Thế Tần về nhà vừa lúc bà Mỹ tiễn khách về. Hôm nay Mai Linh nghỉ cho nên một mình bà phải đứng bán suốt ngày Thế Tần lên phòng thay đồ rồi trở xuống:

- Mẹ nghỉ đi, để con coi chừng quầy.

- Tối nay đóng cửa sớm, đi ăn với mẹ. Hôm nay không có nấu gì, mẹ mệt quá.

Nói rồi bà đi vào nhà. Thế Tần bước đến chiếc ghế cao cạnh tủ kính, định leo lên sửa lại chiếc áo Nhung vừa đứng lên thì có tiếng gõ cửa nhẹ lên tủ kính. Thế Tần quay lại, cô bủn rủn chân tay khi thấy Hải Đăng đứng trước quầy.

- Làm gì vậy Mi Mi?

Thế Tần bước vội xuống đất, mặt mày tái mét nhìn Hải Đăng. Cử chỉ của cô làm hẳn nhướng mắt:

- Có mẹ tôi đến thăm di Mỹ.

- Dạ có. Để... để con vào gọi mẹ.

Không dám nhìn Hải Đăng, cô run đi vào nhà. Cử chỉ của cô làm bà Kiều hơi lạ, bà nhíu mày:

- Con nhỏ làm sao vậy? Làm gì thấy mẹ mà nó sợ dữ vậy?

Hải Đăng cười cười, không trả lời Anh chống tay, nhìn lơ đãng mấy thứ trong tủ kính. Vẻ hoảng hốt của Thế Tần làm anh vô cùng thích thú. Chỉ có anh là người duy nhất biết được lý do. Và anh muốn biết cô nàng xử sự với anh như thế nào. Không ngờ, thời buổi này lại có một cô gái ngây thơ quá mức đến như vậy. Cô làm anh thật thú vị.

Thế Tần trở ra, cử chỉ căng thẳng như thể cô phải lấy hết can đảm. Cô đứng phía xa xa nhìn bà Kiều:

- Mẹ con mời di vô nhà. Di chờ một chút, mẹ con đang tắm.

- Vậy hả? Hôm nay có một mình con đứng bán à?

- Dạ.

- Con có đi làm không?

- Dạ có.

Nhìn vẻ mặt khác thường của cô, bà Kiều ngạc nhiên không ít. Rõ ràng là

Thế Tần đang mắt bình tĩnh. Nhưng lý do là gì thì bà không hiểu Bà định ở lại nói chuyện với cô, nhưng lại thôi.

Thấy cô đứng ở một góc tường, bà mỉm cười :

- Để đi ra sau đợi mẹ con.

- Dạ.

Bà đi vào cửa sau. Thế Tần định biến theo khi thấy Hải Đăng còn đứng đó. Nhưng hắn đã đến gần cô Hắn cúi xuống tận mặt cô với vẻ đe dọa:

- Thế nào?

Giọng cô hơi run:

- Anh muốn gì?

- Cô còn nhớ chuyện ở Đà Lạt chứ?

Thế Tần không trả lời Nhanh như con sóc, cô lách người Hải Đăng, chạy trốn vào nhà. Hắn cười, đuổi theo:

- Này! Không ở lại coi quây sao cô bé? Định giao cho tôi à?

Nhưng Thế Tần cứ cắm đầu chạy lên cầu thang. Cô ào vào phòng, quỳnh quát gài chặt cửa như thể hắn có thể xông vào Cô dựa lưng vào tường thở ra hân hân. Cô xuống tinh thần như muốn chết đi cho rồi.

Một lát sau, bà Mỹ gõ cửa phòng:

- Bé Mi à! Làm gì trong đó vậy?

Thế Tần miêng cưỡng ra mở cửa, mắt ngó dáo dác ra ngoài hành lang:

- Họ về rồi hả mẹ?

- Chưa về. Con làm gì như rình ăn trộm vậy Thay đồ đi. Di Kiều mời mình đi ăn tối đây.

Thế Tần kêu lên hốt hoảng:

- Đừng đi mẹ.

Bà Mỹ quay lại:

- Cái gì vậy Mi Đi ăn chứ có gì mà con hoảng vía vậy?

Thế Tần khỏ sở:

- Mẹ đừng đi, và đừng chơi với dì Kiều nữa, nguy hiểm lắm.

- Cái gì nguy hiểm. Con ăn nói khó nghe lắm nghe chưa? Lo thay đồ đi, đừng bắt mọn người chờ con đây.

Nói rồi bà đi ra. Thế Tần chán nản ngồi phịch xuống nền nhà. Sự xuất hiện của Hải Đăng làm thần kinh của cô căng thẳng và đầy hoảng sợ. Trong khi cô âm thầm hoảng sợ thì mẹ vô tư chơi với dì Kiều, vậy mà còn xem là bạn thân nữa chứ.

Thân với một gia đình ghê gớm như vậy mà mẹ tinh bạo Mẹ không biết nguy hiểm là gì cả. Nếu đến lúc nào đó mẹ làm Hải Đăng ghét thì hậu quả sẽ ra sao. Thật là kinh khủng!

Thế Tần còn ngồi bần thần dưới gạch thi cánh cửa bị đẩy mạnh. Thấy cô còn ủ rũ, bà bực mình gặt lên:

- Tới giờ mà vẫn chưa chịu thay đồ. Con làm gì vậy Mi?

Thê Tần ngược lên, vừa bướng bỉnh, vừa khỗ sở:

- Đùng đi, mẹ ạ. Mà cũng đừng chơi với dì Kiều nữa Nguy hiểm lắm, mẹ không biết đâu.

Bà Mỹ gắt lên:

- Cái gì nguy hiểm? Từ hôm đi Đà Lạt về con kỳ cục lắm nghe, lúc nào cũng như người mất hồn. Dì Kiều mà nghe con nói vậy thì còn gì là chỗ bạn bè của mẹ.

Thê Tần rầu rĩ ngồi im. Và mặc cho mẹ bực tức, cô vẫn nhất định không đi. Cuối cùng bà đành bỏ cô ở nhà một mình. Thê Tần vẫn ngồi lì trong phòng. Cô nghe loáng thoáng tiếng dì Kiều hỏi về cô Tiếng mẹ trả lời qua loa, rồi mọi người đi xuống cầu thang. Có cả tiếng kéo cửa Cô vẫn lì lợm ngồi yên. Khoảng gần một tiếng sau, cánh cửa bị gõ nhẹ, có vẻ như thận trọng, dè dặt. Thê Tần không để ý lắm. Cô nghĩ là mẹ về sớm nên bước ra mở cửa Trước mặt cô là Hải Đăng. Khuôn mặt hắn có vẻ hơi nghiêm, nhưng Thê Tần không còn hồn vía nào để nhận ra vẻ dịu dàng trong cử chỉ của hắn. Cô lập tức đóng cửa lại, nhưng Hải Đăng nhanh nhẹn giữ cửa lại:

- Đừng có sợ tôi như vậy, Mi Mi! Cô ra đây. Tôi có chuyện cần nói.

Mặc kệ vẻ mặt nghiêm chỉnh của hắn. Thê Tần nhất định đóng cánh cửa Nhưng cô không thể làm vì cánh tay cứng rắn cản lại Cô đi thụt lùi vào phòng. Bắt buộc Hải Đăng vào theo. Hắn nhìn xung quanh phòng:

- Xin lỗi nhé. Vào phòng con gái như thế này thật bất lịch sự. Nhưng tôi không còn cách nào khác để giải thích với cô Xin phép một chút nghe Mi Mi.

Hắn đặt một hộp cơm xuống bàn, và ngồi cạnh cửa sổ:

- Tôi mua cho cô đấy Dì Mỹ bảo từ chiều đến giờ, cô chưa ăn gì? Lúc này cô không đi vì cô sợ tôi phải không? Cô sợ tôi đến vậy à?

Thê Tần không trả lời, chỉ đứng chết dí một chỗ nhìn hắn, vẻ mặt hoang mang, khiếp sợ. Ở nhà, một mình với một tên đã từng giết người, cô thật là khùng khiếp thật sự.

Hải Đăng vẫn ngồi cạnh cửa sổ, tay chống cạnh bàn. Hắn có vẻ suy nghĩ chuyện gì đó. Thê Tần thấy hắn hơi cúi xuống, cố giấu nụ cười, rồi hắn ngược lên, khoát tay như muốn giải thích:

- Thật tình tôi không ngờ chuyện lại trầm trọng như vậy Cô sợ tôi, sợ kinh khủng phải không? Trong khi tôi chỉ... Ồ... chỉ là một trò đùa. Tôi không có ý gì đâu cô bé.

“Đùa à”? Thê Tần nhìn hắn một cách chăm chăm, chưa hiểu hết. Hải Đăng mím môi để khỏi cười:

- Buổi tối đó tôi chỉ định dọa cô chút thôi, thế mà cô lại tin tưởng tuyệt đối, đến mức tôi không ngờ. Sao cô khờ quá vậy Chuyện như vậy mà cũng tin

được sao?

Thấy Thê Tần vẫn đứng yên, hần hơi nghiêng về phía cô:

- Bộ tôi giống tên giết người lắm hả?

Thê Tần vẫn không trả lời, vì còn đang trong thâm tâm hoang mang. Hải Đăng nhún vai, giọng nửa nghiêm, nửa đùa:

- Tôi không hiểu sao cô lại tin một chuyện phi lý như vậy. Nếu tôi làm chuyện đó thì tôi đã không sống đường hoàng giữa mọi người rồi! Cô thật là một cô bé ngốc nghếch nhất trên đời mà tôi được biết đấy.

Không kiềm được hần phá lên cười, giọng cười của hần hết sức thoải mái, phóng khoáng, dù rõ ràng hần không muốn làm phật ý cô Thê Tần bụm miệng:

- Anh nói dối! Anh nghĩ tôi sẽ tin lời bào chữa vụng về của anh sao? Đúng hơn là anh hối hận vì đã kể với tôi, và sợ tôi sẽ đi tố cáo anh, cho nên anh đã bày trò giải thích.

Hải Đăng không cười nữa. Thấy hần loay hoay lấy thuốc lá ra hút, cô kêu lên:

- Không được hút thuốc trong phòng tôi.

Hần hơi khựng lại, mắt nhướng lên như ngỡ ngàng nhưng cũng cất điều thuốc.

- Xin lỗi nhé, Mi Mị. Tôi không nhớ.

- Anh nói thật đi. Có phải anh sợ tôi đi tố cáo không?

- Tại sao tôi lại phải sợ một chuyện phi lý như vậy? Tôi đã nói rồi, nói rất nghiêm chỉnh, là tôi chỉ chọc cô một chút. Lẽ ra tôi không giải thích với cô ngay đâu, nhưng thấy cô mắt ăn mắt ngủ vì sợ nên tôi không nỡ...

Thê Tần cất ngang:

- Tôi mà phải sợ anh à? Đừng có tự cao.

Hải Đăng nhướng mắt:

- Thật không? Nếu không sợ tôi thì tại sao cô lại trốn chui trốn nhủi tôi vậy? Và thấy mặt tôi cũng không còn hồn vía! Cô làm tôi thấy tức cười thật đấy, Mi Mi.

Thê Tần im lìm nhìn hần. Hần giơ tay lên xem đồng hồ, rồi đứng dậy:

- Ở trong phòng con gái lâu như thế này thì thật là bất tiện. Xin lỗi nhé, tôi về đây.

Hần đi đến trước mặt cô:

- Bỏ ý định đi đến công an đi nhé, Mi Mị. Nói lung tung sẽ bị cười đó. Xin lỗi tôi đã để cô sống suốt một tuần lễ nặng nề. Không giận tôi chứ, Mi Mị Hòa nhé? Tôi với cô là bạn mà.

- Không.

- Khó lắm. Mẹ tôi với dì Mỹ là bạn thân. Dù muốn dù không thì chúng mình cũng phải là bạn thôi.

Và trước cái gờm gờm của Thê Tần, hắn đi ra cửa Thê Tần nghe tiếng hát nhỏ nhỏ của hắn ngoài hành lang. Con trai mà hát một mình như vậy đúng là không đứng đắn.

Cô nhìn hộp cơm trên bàn. Bây giờ cô mới thấy đói Nhưng cảm giác đói kháng với Hải Đăng làm cô không muốn ăn. Hắn chu đáo kiểu đó cũng không thể xóa bỏ ấn tượng của cô về hắn đâu.

Thê Tần ngồi chống cằm trên bàn, bắt đầu suy nghĩ mọi chuyện. Từ từ nghĩ lại những gì hắn làm cô từ từ hiểu hết về nó, và càng hiểu thì sự nhẹ nhõm càng tăng, đồng thời bắt đầu thấy tức lên.

Cô ngồi im thật lâu vì tức. Rồi không kiềm được cô lao đến quyển sổ điện thoại tìm số của nhà di Kiều Tiếng chuông reo lên khá lâu mới có người nhắc máy Rồi giọng của Hải Đăng:

- Alô.

- Anh nhận ra giọng nói của tôi chứ?

- Thê Tần hả? Có chuyện gì vậy?

- Sao lại không có? Thế anh tưởng chỉ vài lời giải thích là xong sao? Tôi không ngờ anh vô lương tâm tới mức như vậy, muốn nói gì thì nói đi. Đùa vậy mà anh cũng đùa được hả? Thất đức vừa thôi chứ.

-...

- Này! Anh còn ở đó không?

Giọng nói của Hải Đăng ngọt lịm:

- Còn chứ, nói tiếp đi cô bé.

- Bộ anh tưởng tôi là con nít sao mà đùa kiểu đó. Anh có biết cả tuần lễ nay tôi mất ăn mất ngủ không? Anh bất lịch sự vừa thôi chứ. Tôi đâu có phải là bạn anh cũng đâu phải con nít.

- Ồ... cái đó thì phải xét lại chút ít.

Thê Tần vùng tay nói như la lên:

- Không xét gì cả. Anh phải thấy lỗi của anh. Anh là đồ bất lịch sự. Nói mà không biết gây cho người khác ý nghĩ gì. Vậy mà lúc nào cũng mở miệng nói là bạn bè. Tôi không thèm làm bạn với hạng người như anh.

- Bình tĩnh lại đi nào Mi Mi, đừng có la lớn như thế. Tôi công nhận đùa vậy là hơi ác nhưng không đến nỗi vô lương tâm đâu. Bớt giận đi nào.

- Đúng, đúng. Như vậy mới đúng với con người của anh.

- Hiểu rồi Từ nãy giờ suy nghĩ dữ lắm chứ gì? Bây giờ mới thấy tức hả? – Hắn cười to trong máy.

Giọng cười ấy chẳng khác nào khiêu khích. Thê Tần lại la lên:

- Mai một anh không được đến nhà tôi nữa nghe. Anh là người duy nhất mà tôi ghét cay ghét đắng. Nếu anh còn đến nhà tôi, tôi sẽ đuổi anh ra ngay.

- Khó lắm đấy Tôi vốn dĩ là người không biết xấu hổ là gì.

- Mặc kệ anh. Chỉ biết là từ đây về sau, tôi không cho phép anh đến nhà tôi,

anh nhớ đó.

Và cô hung hăng gác máy, rồi ngồi phịch xuống giường. Lúc này cô vẫn chưa nói hết cơn tức giận, nên cứ còn ầm ức. Hấn không hiểu vậy la xúc phạm cô Nếu là bạn bè thì còn có thể chấp nhận. Đàng này cô và hấn chỉ mới là biết nhau, đùa kiểu đó vậy chứng tỏ hấn không hề tôn trọng cô Hấn quá đáng lắm.

Thê Tần đứng dậy, xuống nhà pha ly sữa ca cao. Cô ghét Hải Đăng đến nỗi không thèm nhìn đến hộp cơm của hấn mua Cô đang uống sữa thì bà Mỹ về:

- Sao tới giờ này còn chưa ngủ?

Thấy hộp cơm, bà bước đến mở ra xem.

- Sao con không ăn?

- Cửa tên Đăng mua, con không thèm ăn.

Bà Mỹ ngồi xuống, nhìn cô hơi lâu, rồi bật cười:

- Nó bỏ về giữa chừng để giải thích với con đó. Nghe nó kể, mẹ và dì Kiều cứ cười suốt cả buổi Lớn rồi mà còn khờ quá. Chuyện như vậy mà cũng tin. Mẹ không hiểu tại sao con ngốc đến như vậy.

Thê Tần mím môi, không trả lời Rồi cô buột miệng:

- Con ghét hấn lắm. Mai một hấn tới nhà mình, con sẽ đuổi hấn ra.

- Cái gì? Con nói cái gì đấy Chà lúc này con nói chuyện dễ nghe quá nhỉ?

Gọi thằng Đăng bằng hấn à? Còn đòi đuổi người ta nữa Con có biết tôn trọng ai không?

- Một người có tư cách như vậy không đáng để con tôn trọng.

- Một chút đùa giỡn như vậy không thể gán cho người ta là thiếu tư cách.

Con biết gì về nó mà nói bừa bãi về nó chứ?

Thê Tần nhắm mắt, rồi cô bĩu môi:

- Một công tử lêu lổng, sống bám vào mẹ. Hấn ý có tiền nước ngoài rồi tự hào tới mức đáng ghét. Con không ưa mấy người như vậy Mai một mẹ đừng bắt con đi chơi với mẹ con họ nữa.

Người Trong Mộng

Chương 3

Bà Mỹ cau mặt, im lặng. Thử Tần đã uống xong ly sữa Cô định đứng dậy thì bà Mỹ lên tiếng:

- Hải Đăng nó không phải công tử bột như con tưởng đâu. Tiền nó làm ra thừa sức để nó sống như ông hoàng, cần gì phải dựa vào mẹ nó. Mẹ không thích con đánh giá nó hồ đồ như vậy. Di Kiều nghe được mắt lòng lấm.

“Mẹ lúc nào cũng bênh cho mẹ con nhà di Kiều chăm chặp.” Thử Tần khó chịu nghĩ thầm, nhưng không dám trả lời Cô lảng lảng đi rửa ly, rồi về phòng chuẩn bị đi ngủ. Bà Mỹ cũng về phòng mình. Thái độ của bà làm cô hiểu bà không hài lòng về cô.

Điều đó càng làm cô có ác cảm với mẹ con nhà di Kiều hơn, nhất là đối với con trai thiếu tư cách đó.

Nghĩ đến chuyện phải chịu đựng sự thường xuyên thăm viếng của mẹ con họ, cô thấy nặng nề vô cùng. Mong là di Kiều chỉ ở lại hai tháng. Nếu không thì cô phải nói thẳng vào mặt hắn là cô không ưa hắn.

Hôm sau, Thử Tần ở nhà cả ngày. Buổi trưa cô định đi đến siêu thị mua sắm thì Tường Phương gọi đến. Vừa nhận ra giọng của Thử Tần, cô nàng lập tức rủ rê:

- Rảnh không? Đi nghe anh Thắng giảng đi.

- Ở đâu?

- Ở trường tổng hợp. Tối nay bảy giờ. Đi nhé?

- Đồng ý.

- Vậy chuẩn bị sẵn, chiều nay tao ghé đón. Nhớ đừng bắt tui chờ nghe.

- Biết rồi, dặn hoài.

Tường Phương cười rúc rích, rồi cúp máy. Thử Tần cũng buông ống nghe.

Cô nhìn đồng hồ. Còn những bốn tiếng nữa. Không lâu sau, cô đã nhón nhỏ giữa các quầy hàng, ngắm nghía. Cô chưa mua món gì thì lại gặp Hải Đăng. Hắn không đi một mình, mà với một cô gái có vẻ cùng trang lứa với hắn. Lại còn nắm tay nhau thân mật nữa chứ. Ở chỗ đông người mà họ làm như nhà mình không bằng. Xem cách họ đứng sát nhau, cười nháy mắt với nhau mà thấy chướng.

Thử Tần tò mò nhìn cô gái. Cô ta mặc chiếc Jupe đỏ, cổ rộng đến mức không thể rộng hơn nữa và áo ngắn đến mức không thể ngắn hơn nữa. Cô ta cười tí ta tí tách, điệu bộ hết sức xí xọn. Thử Tần đỏ cả mặt khi thấy cô ta giờ hộp whisper lên trước mặt Hải Đăng, cười cợt và nói một tràng dài. Có lẽ cô ta

đang quảng cáo chức năng của nó. Cô thấy Hải Đăng cầm lên ngắm nghía, rồi gõ gõ vào trán cô tạ Cả hai cười phá lên, nhìn ngửa mắt không thể tưởng. Cả hai đang đi về phía cô đứng. Thê Tần thấy hấn nhượng mắt như ngọc nhiên. Rồi buông tay cô gái, đi về phía cô, hấn mỉm cười:

- Không ngờ gặp nhau ở đây.

Tự nhiên Thê Tần nhìn cô nàng nọ, rồi liếc xéo Hải Đăng:

- Chị ấy có biết chuyện anh giết người không mà chịu khó đi chung với anh vậy?

Cô “hứ” một tiếng rồi bỏ đi thẳng. Cô nghe tiếng cười và tiếng tò mò của cô gái Công nhận làm như vậy hơi trẻ con. Nhưng có cần phải lịch sự với loại người như hấn không?

Đúng là xui xẻo, tự nhiên gặp hấn để tâm trạng nặng nề đi. Thê Tần chọn vài món rồi quay qua quầy tính tiền. Trước khi rời siêu thị, cô còn thấy chiếc jupe đỏ của cô nàng nọ giữa đám đông. Trong mắt cô, họ là người sỗ sàng, nham nhở và phóng túng. Nếu là người đảng hoàng thì chẳng ai đùa giỡn cái kiểu đó. Cô chưa thấy cô gái nào táo bạo như nàng, dám đưa những thứ như vậy ra trước mặt con trai, thật là không biết xấu hổ là gì.

Thê Tần về nhà, và vào phòng mình dọn dẹp. Có tiếng chuông reo. Cô chưa kịp đứng dậy thì mẹ đã ở bên phòng bên kia nhắc máy Nghe cách nói chuyện cũng biết ngay dì Kiều gọi Lúc nào cũng là dì Kiều và Hải Đăng. Họ không ở chung nhà nhưng cứ ám ảnh cô Thật là bực mình.

Buổi tối Tường Phương đến đón cô Khi đến hội trường thì đông nghẹt. Thê Tần ngó đầu vào tìm chỗ trống nhưng đã chật cứng. Ít có buổi diễn thuyết nào mà học sinh đi đông đến như vậy. Cô định tìm chỗ đứng thì Tường Phương kéo tay cô:

- Lại đây. Đi tìm anh Thắng đi, thế nào cũng được chỗ ngồi đại biểu.

Cả hai đi lên phía bục giảng. Bách Thắng đang đứng ở cửa nói chuyện với vài người nào đó. Thấy hai cô anh ra hiệu lại gần mình.

- Có cả Thê Tần nữa à? Em mà cũng chịu khó đi nghe những buổi diễn thuyết như thế này sao?

Thê Tần chưa kịp trả lời thì Tường Phương đã lau chau:

- Nó không đi mà yên với em à?

Cô quay lại cười như xin lỗi mấy nàng sinh viên, rồi kéo Bách Thắng ra một góc:

- Em với nhỏ Tần không có chỗ ngồi, anh có đủ can đảm nhìn tụi em đứng suốt buổi để nghe anh nói chuyện không?

Bách Thắng sửa lại cặp kính, đưa mắt nhìn xuống hàng ghế rồi mỉm cười:

- Để anh tìm cách vậy.

Anh đi đâu đó một hồi, một lát sau trở ra với người khá lớn tuổi, ăn mặc cũng rất chỉnh tề. Ông ta dẫn Thê Tần và Tường Phương đến hàng ghế đầu

Hai chàng sinh viên phải nhường chỗ. Tường Phương kéo Thẻ ngồi xuống:

- Anh Thắng nói hay lắm. Lần trước, tao đã theo anh ấy lên diễn thuyết ở trên trường nông lâm rồi - Cô chặc lưỡi:

- Không biết chừng nào mình mới được thỉnh giảng như vậy - Thẻ Tần cười, châm chích.

- Mà mày muốn không? Để tao gửi thư cho, rồi tao chịu khó ngồi nghe đến khi nào mày nói hết nỗi thì thôi.

- Xí, cảm ơn.

Tường Phương ngáy cô một cái, rồi ngồi ngay ngắn, nhìn lên bục giảng.

Thẻ Tần cũng thẳng lưng ngó lên. Bách Thắng đang ngó lên bục. Anh nhìn bao quát hết hội trường rồi nói vào micro :

- Xin mời các bạn trật tự để chúng tôi bắt đầu làm việc!

Thẻ Tần quay lại phía sau. Các băng ghế đã nhón nháo, tiếng ồn lắng xuống nhanh chóng rồi im phăng phắc. Cô tò mò quay qua Tường Phương. Con nhỏ đang nhìn Bách Thắng một cách háo hức. Không nín được cười, Thẻ Tần kê vào tai Tường Phương.

- Ráng phấn đầu lên nghe.

Vài năm nữa thế này mà Tường Phương chỉ quay qua cười một cái, rồi ngó lên. Thẻ Tần biết cô nàng đang ao ước ở vị trí của Bách Thắng. Tự nhiên cô cười. Một sinh viên mới ra trường như Tường Phương thì đó là cái đích để phấn đấu rồi! Cô chợt nhận ra mình chẳng có cái đích nào để vươn lên cả. Hình như cô vô tư hơn Tường Phương nhiều lắm.

Ngó tới ngó lui chán, Thẻ Tần nhìn lên Bách Thắng. Cô nghe giọng nói của anh nhiều hơn giảng. Về trầm tĩnh, vững vàng của anh thật hay, thật dễ làm người ta xao xuyến. Tự nhiên Thẻ Tần lướt qua Tường Phương. Con nhỏ đang nghe giảng hay đang thu hút hết hình ảnh lãng mạng vào tim nhỏ nhỉ? Phải công nhận hình ảnh của anh rất dễ gây ấn tượng. Hình như cô đã có ấn tượng ngay từ lần gặp đầu tiên ở công ty du lịch. Nhưng lúc ấy cô chỉ thích làm chung với anh để chọc phá. Còn bây giờ, cô không dám có ý nghĩ đó nữa, thay vào đó là sự mơ mộng dễ chịu. Gọng nói của anh vừa trầm vừa dễ thuyết phục, còn cô đâu phải là đá.

Khi Bách Thắng kết thúc bài giảng, các cô sinh viên ùa đến và vây quanh anh, hơi tới tấp. Rõ ràng là muốn tiếp xúc với “anh” thầy trẻ, hơn là để hỏi bài. Không ai bảo ai, cô và Tường Phương đều lặng lẽ ra hành lang đứng chờ.

Đám đông dần dần ra, Thẻ Tần nhìn lơ đãng về phía Bách Thắng nhận xét:

- Anh Thắng giảng hay thế kia, bảo các cô sinh viên không thích sao được.

Tường Phương cười phì.

- Nên nhớ mày chỉ là cụ sinh viên một năm thôi đó, bày đặt gọi người ta là cô.

- Tao ước gì bây giờ tao nhỏ lại vài tuổi.
- Chi vậy Tao nhớ mày thích làm người lớn để bắt nạt người khác mà. Khi Bách Thắng được giải thoát khỏi đám đông, anh điềm đám xếp lại chiếc cặp. Theo thói quen, anh đưa tay lên sửa lại gọng kính rồi đi về phía hai cô. Cả hai đều đang mỉm cười với anh từ xa và rõ ràng không hề bỏ qua một cử chỉ nào của anh. Chờ Bách Thắng tới gần Thê Tần hơi luôn:
 - Tụi em nhìn anh như vậy mà anh không thấy cuống chân sao?
 - Không. Anh quen rồi.

Tường Phương vừa đứng dậy vừa nói:

- Nhỏ này hôm nay ngớ ngẩn quá. Nếu sợ mày thì sao anh đứng lên bực giảng được? Mà thôi, bây giờ anh Thắng có định mời tụi em đi đâu không? Không thì tụi em về.

Bách Thắng mỉm cười về lời đề nghị. Không thể từ chối của Tường Phương. Anh sửa lại cặp kính rồi gật đầu:

- Có chứ. Hai cô muốn ra quận Năm không?

Thê Tần la lên:

- Đúng rồi đó. Lâu ghê, tụi em không có ra đó.

Tường Phương châm chọc:

- Chắc mấy ông chủ quán nhớ mày lắm đó Tần.
- Tất nhiên, tao cũng vậy.

Một lát sau, ba người ngồi trước ba ly chè. Trong khi Tường Phương ngồi nói chuyện duyên thuyên với Bách Thắng thì Thê Tần ngồi im. Một cảm giác gì đó hình như bị choáng. Đó là cảm giác đột ngột khi bỗng nhiên cô thấy gần gũi với Bách Thắng. Tối nay cô bị choáng vì vàng hào quang của anh. Bao nhiêu đó cũng đủ để cô thấy mình dịu dàng. Cô có cảm tưởng như Bách Thắng là “của mình” chứ không phải của đám đông.

Đêm, cô mơ giấc mơ khá dài, trong đó toàn là hình ảnh của Bách Thắng. Nhưng chi tiết trong giấc mơ lãng mạng đến nỗi suốt ngày hôm sau cô cứ bần thần vì nhớ.

Buổi chiều về nhà, Thê Tần thấy mẹ đón cô với một vẻ dịu dàng hơi khác thường. Bà đi theo cô lên lầu:

- Ba mới về đó. Lên chào ba một tiếng đi con.

Thê Tần quay lại sững sốt:

- Ba về rồi à? Sao con không biết?
- Lúc trưa con đi làm mà. Thì bây giờ con biết rồi đấy.

Thê Tần đứng im, môi hơi mím lại như đang suy nghĩ. Cô bị đột ngột đến nỗi không biết nói gì, chỉ nhìn mẹ chăm chăm. Bà Mỹ hiểu ra cách nhìn của cô theo cách nghĩ của bà:

- Con không thích phải không?
- Con không biết. – Thê Tần nói chậm rãi.

- Mẹ sẽ giải thích với con sau. Bây giờ con lên chào ba đi. Sống chung nhà lâu dài, liệu con có tránh được không?

Thế Tần không trả lời Cô im lặng tiếp tục đi lên cầu thang. Bà Mỹ đi theo. Thế Tần định rẽ vào phòng mẹ, định gõ cửa thì cánh cửa mở ra. Ông Hình đứng ở cửa, như thể này giờ ông đang chờ cô Thế Tần cười ngượng ngạo:

- Thưa ba, con mới về.

- Sao hôm nay con về trễ vậy?

- Dạ, con về như bình thường đó chứ.

- Ồ... chắc tại ba chờ con nên thấy hơi lâu. Con thay đồ đi, nghỉ mệt rồi xuống ăn cơm với ba.

Thế Tần “dạ” nhỏ rồi đi về phòng. Cô đứng thừ người bên trong. Cảm giác thế giới bình yên của hai mẹ con sẽ bị phá vỡ làm cô thấy nản. Từ nhỏ đến lớn, cô sống xa cách ba, cô quen rồi nên chưa bao giờ cần đến tình cảm của người cha Ba đã ly thân với mẹ, đã sống với nhiều người đàn bà khác, sao ba còn trở lại làm gì? Và tại sao mẹ lại đón nhận ba chứ?

Cô linh cảm rằng, rồi đây cuộc sống êm đềm trong ngôi nhà này sẽ bị lung lay Hình ảnh những ngày giông tố cũ khiến cô nản lòng vô cùng. Nếu tái diễn lại, chắc cô không đủ sức để chịu nổi nữa.

Thế Tần miễn cưỡng đi xuống phòng ăn. Ba cô đang xoắn xuýt phụ dọn cơm với mẹ, một điều lạ với cuộc sống trước đây. Thấy cử chỉ vui sướng của mẹ, cô bất mãn ngấm ngấm. Sao mẹ dễ tin vào sự hối hận của người đã từng ruồng bỏ mẹ như vậy Mẹ yếu đuối vừa thôi chứ?

Cô lặng lẽ ngồi vào bàn. Nếu không có mẹ thì cô đã mang phần ăn lên phòng rồi, thậm chí ra tiệm để khỏi ngồi cùng bàn với ba.

Như hiểu ý của cô, bà Mỹ càng dịu dàng và săn sóc cô hơn thường ngày Ông Hình cũng vậy Nhưng sự săn đón của ông với vợ con như có gì đó không có thật, một sự gượng gạo cố gắng. Tất cả chỉ làm Thế Tần thêm nản. Và cô ăn qua loa rồi rút về phòng mình.

Mấy ngày sau, Thế Tần tìm cách tránh về nhà. Buổi chiều đi làm về, cô rủ Tường Phương đi chơi tới tối Thịnh thoảng cả hai đến phòng trọ của Bách Thắng. Hôm nào không đi chơi thì cô ở lì trong phòng tránh mặt ba mẹ.

Chiều nay, cô với Tường Phương lên Thanh Đa uống cà phê Những lúc đi chơi thế này, cô mới thật sự cảm thấy vô tư lự. Cô với Tường Phương cười thỏa thích như lúc con đi học. Cô và Tường Phương đều có đề tài chung là Bách Thắng.

Nhấp một ngụm cà phê sữa, Tường Phương nói như thông báo:

- Anh Thắng sắp đi tu nghiệp ở nước ngoài Viện cử đi, sướng thật.

Tự nhiên Thế Tần thấy hụt hẫng, cô bồn chồn:

- Bao giờ đi?

- Tháng tới, cô chắc lượi Đợi đến lúc được đi học, rồi lấy bằng phó tiến sĩ,

chắc tao già rụng răng quá. Lúc đó hết lấy được chồng.

- Thì lấy chồng rồi học tiếp, ai cấm..

- Chồng cấm.

Thê Tần bĩu môi.

- Tham quá ai chịu cho nổi.

Tường Phương thở sụt một cái.

- Nói vậy chứ có ma mới chịu cưới tao, vừa xấu vừa chẳng có gì. Thôi, chẳng được tình duyên thì đuổi theo công danh vậy.

Thê Tần ngồi im nhám nháp cà phê, vừa nheo mắt vừa suy nghĩ. Thật tình cô là bạn của Tường Phương đã lâu, vậy mà phải thừa nhận là nó quá xấu. Có lúc Tường Phương nói đùa rằng chỉ cần có được phần ba sắc đẹp của cô, nó cũng sẽ cưa được khối bò rồi. Thê Tần thì không nghĩ như vậy. Cô lại thấy bọn con trai vô cùng ngốc nghếch khi không thấy được vẻ đẹp nội tâm của Tường Phương. Hình như con trai yêu bằng mắt chứ không phải bằng tim. Mãi suy nghĩ, Thê Tần không nhìn thấy Tường Phương nhìn cô, cười tinh quái...

- Thế nào, cái tin này không làm mày thấy gì sao?

- Tin gì? Thì anh Thắng sắp đi nước ngoài đấy.

Thê Tần làm thinh, Tường Phương lại nhìn cô ranh mãnh:

- Tao đợi mày tự động khai ra. Nhưng đợi lâu quá, nên tao phải chủ động hỏi. Mày “yêu” anh Thắng rồi phải không?

Thê Tần đỏ mặt:

- Con khi! Không có gì là qua mặt được mày cả.

- Biết lắm mà. Lần đó, lúc vào quán, thấy mày kỳ kỳ là tao nghi rồi. Bình thường mày đâu có hiền như vậy.

- Theo mày thì... anh Thắng có thích tao không?

- Chắc... có... là tao đoán vậy thôi... Mày đẹp như vậy ai mà không thích.

Mày với anh ấy xứng đôi lắm đấy.

Ngừng lại một chút như suy nghĩ, cô nói thêm:

- Tính anh ấy ít nói, ít chịu bộc lộ tình cảm. Với lại anh đang tập trung đi tu nghiệp, chưa hẳn anh đã nghĩ tới tình cảm... Nhưng biết đâu, anh ấy đâu phải là tượng gỗ đâu mà không thích mấy cô gái đẹp.

Thê Tần thở dài:

- Nói như mày thì cuối cùng tao chẳng hiểu gì hết.

Tường Phương cười mỉm:

- Hay là tao nói với anh Thắng giùm mày.

- Thôi... thôi. Tao phản đối kịch liệt đấy. Bộ tao không biết chủ động về tình cảm hay sao? Chuyện đó mà phải để người khác nói giùm, kỳ cục lắm.

- Ok. Tao chịu như vậy đó. Mình phải có bản lĩnh mới được. Vậy thì tùy mày nhé. Tao cứ im lặng như không biết gì hết nhé.

Thế Tàn lơ đãng gật đầu, tay vẫn không ngừng múc cà phê đưa lên miệng. Cô không để ý đến cử chỉ của cô làm Tường Phương phải quay đi chỗ khác để khơi cười.

Thật ra, Thế Tàn suy nghĩ căng thẳng quá nên không để ý đến cử chỉ của mình. Cô sợ Bách Thắng không biết được tình cảm của cô, và chỉ nôn nóng muốn nói để anh hiểu điều đó. Lạy Chúa! Thích thì phải nói chứ. Không nói, làm sao người ta biết được.

Cô cũng không bận tâm đến chuyện con gái tỏ tình trước có kỳ không. Chỉ nghĩ đơn thuần một điều là mình cần phải nói cái điều mình nghĩ thôi.

Thế Tàn định chiều mai sẽ nói ngay, sẽ gọi điện thoại để gặp anh ở đâu đó và hỏi anh nghĩ gì về cô Nhưng sáng mai cô có tua đi Đà Lạt. Vậy là phải mất đến mấy ngày nữa, chán thật.

Cô đi mất ba ngày, và trở về thành phố trưa thứ bảy Chưa kịp dọn dẹp thì Tường Phương gọi đến:

- Alô, Thế Tàn đó hả? Về lúc nào vậy?

- Mới về cách đây mười phút

- Hay thật tao canh giờ thật. Ê! Tối nay rảnh không?

- Rảnh chi?

- Đi sinh nhật với tao. Sinh nhật của anh bạn trong viện. Tao muốn mày đi chung cho vui.

- Cũng được, nhưng ở đâu?

- Để chiều tao đón, đi với anh Thắng nữa đấy.

- Ồ... vậy hả?

Tường Phương cười rúc rích:

- Ê! Nhớ mặc đồ đẹp nghe. Tao nghĩ trừ phi mày quá ngốc, còn thì mày phải hiểu mày không được lười thôi như con cóc đấy.

- Hứ! Mày có thấy bao giờ tao giốn như con cóc chưa?

Tường Phương không trả lời Chỉ “bai” một tiếng rồi cúp máy Thế Tàn cũng bỏ ống nghe xuống. Rồi đến nhìn mặt trong gương. Không đến nỗi làm con cóc như Tường Phương đã hù. Và cô nằm lãn ra giường, áp mặt vào gối mơ mộng, quên mất phải giải quyết một cái vali trên bàn.

Thế Tàn khép mắt, cười sung sướng một mình. Cô tưởng tượng tối nay sẽ cực kỳ lãng mạn. Bách Thắng sẽ kéo cô vào lòng và bảo rất yêu cô... Yêu ngay từ lâu gặp đầu tiên và đó là duyên nợ... Thậm chí.. chắc cô sẽ không từ chối đâu, cô nghĩ vậy.

Buổi tối Bách Thắng và Tường Phương đến đón cô Thế Tàn thấy anh nhìn cô hơi lâu. Lần đầu tiên Thế Tàn vui thích thực sự vì cô biết mình rất xinh.

Khi cô ngồi phía sau Tường Phương nó quay lại tinh quái:

- Lúc này, anh Thắng nhìn mày hoài, thấy không?

- Thấy, sao vậy?

- Tao nghĩ ảnh đang thầm khen mày, ít khi thấy anh nhì ai vậy lắm.. Ta nghĩ là...

- Nghĩ gì?

- Thôi không nói đâu.

- Vô duyên!

Thê Tần cũng không có hơi. Tường Phương ngừng xe trước một toà nhà sang trọng. Chỉ nhìn thoáng qua Thê Tần cũng thấy cách trang trí rất hay. Cô theo Tường Phương vào bên trong. Trên khoảng sân rộng thênh thang là những nhóm người đứng lố nhố. Thê Tần rất thích những bữa tiệc ở ngoài trời như thế này.

Tường Phương kéo cô đi về phía đám đông. Mọi người đang đứng quanh hai dãy bàn đối diện. Thê Tần tò mò nhìn chủ nhân của bữa tiệc. Cả anh ta và cô người yêu đứng cạnh đều không quen. Những cô vờ tay nhiệt tình khi anh ta tuyên bố cắt bánh.

Mọi người lại tản riêng rẽ ra từng nhóm. Tường Phương kéo cô và Bách Thắng ra một góc, rồi đến bàn lấy ba đĩa thức ăn. Cả ba vừa đứng vừa ăn, vừa nói chuyện trên trời dưng mây. Tường Phương không hề nhắc tới chuyện tu nghiệp của Bách Thắng, cũng không để ý đến ý điệu hiền lành ít thấy của Thê Tần. Cô đang nói chuyện luyên thuyên thì một người bạn đến kéo tay cô đi về phía đám người đứng dưới cây sù.

Sự vắng mặt của Tường Phương làm Thê Tần đâm ra lúng túng. Cô cứ đứng ngó nghiêng về phía cây sù. Bách Thắng cầm chiếc đĩa trên tay cô, đến để trên bàn, rồi quay lại với hai ly nước trên tay. Thê Tần đón lấy chiếc ly. Cô nhắm nháp ngậm với vẻ bối rối. Cô vừa hiểu ra, đây là lúc cần nói chuyện. Và đồng thời một sự ngỡ ngàng làm cô phân vân. Thật tình cô chưa hình dung ra được mình sẽ nói gì.

Thê Tần quay lại Cô bắt gặp cái nhìn đăm đăm của anh. Cô cười bối rối, và buột miệng:

- Em có chuyện này muốn nói với anh Thắng, quan trọng lắm.

Bách Thắng cười điềm tĩnh, với một chút tò mò:

- Vậy nói đi. Nãy giờ nhìn em có vẻ căng thẳng quá, anh không hiểu tại sao. Thấy cô cứ đứng im, anh nhìn quanh, rồi quay lại cô.

- Mình đến đây kia đi, ở đây ồn quá.

Thê Tần lững thững đi theo anh. Cả hai đi về phía vườn kiếng. Bách Thắng chỉ cho cô góc băng đá, rồi anh cũng ngồi xuống ở một khoảng cách tương đối với cô. Anh nói với nụ cười đặt biệt.

- Nói đi cô bé. Chuyện gì vậy?

Thê Tần hơi ngược mặt lên, mím môi.

- Anh Thắng sắp đi tu nghiệp phải không?

Bách Thắng nhìn cô, gật đầu chứ không nói. Thê Tần hơi cúi xuống, nói

nhanh mà không nhìn anh:

- Trước khi anh đi, em muốn biết anh nghĩ gì về em? Anh có... nhìn em khác với Tường Phương không?

Bách Thắng quay hẳn người lại nhìn cô:

- Anh quý mến hai cô, dù mỗi người một cách khác nhau. Sao thế, Thê Tần? Thê Tần ngược mắt lên, vẻ mặt hết sức nghiêm trọng. Cô chỉ muốn biết cái điều cần biết một cách cụ thể. Cách nói lơ mơ của anh làm cô không thỏa mãn. Và cô hấp tấp:

- Còn em không phải chỉ quý mến. Em rất yêu anh. Em nói thật. Đừng cười em. Lần đầu tiên gặp anh, em rất mến, những buổi tối đầu tiên nghe anh giảng, em thấy tình cảm đó nhân lên rất nhiều, và em hiểu đó là tình yêu.

- Thật chứ, Thê Tần?

Thê Tần kêu lên:

- Thật, rất thật. Em đã suy nghĩ nhiều lắm trước khi nói. Có thể anh sẽ cười vì em là con gái mà bạo dạn quá. Nhưng em không quan trọng điều đó, chứ nghĩ đơn giản cứ nói thẳng những điều mình nghĩ.

Cô ngừng lại để thở, rồi nói nhanh như quá bị xúc động:

- Đáng lẽ em sẽ im lặng chờ, nhưng vì anh không còn ở đây nữa, nên em cần nói. Em nghĩ, nếu không nói thì làm sao anh biết. Có thể anh không yêu em, nhưng em vẫn cứ nói.

Bách Thắng dụi dàng:

- Anh cũng yêu em. Đây cũng là lần đầu tiên anh có cảm tình với một cô gái. Và anh nghĩ không ai có thể dừng dừng khi đã từng tiếp xúc với em.

Thê Tần ngồi im lặng, sung sướng và ngạc nhiên. Rồi giọng cô thì thầm:

- Nếu vậy, tại sao anh không nói với em?

- Anh không nói và tuyệt đối sẽ không nói điều đó với đối với em, nếu như không biết được tình cảm của em đối với anh.

- Tại sao? tại sao thế? – Thê Tần kêu lên.

Bách Thắng nghiêm nghị:

- Yêu là một chuyện, còn nghĩ kết thúc của nó là một chuyện khác. Anh có thể chỉ yêu em bằng ý nghĩ, chứ không nuôi dưỡng tình cảm đó bằng thực tế. Em hiểu không?

Giọng nói của Thê Tần hấp tấp:

- Em không hiểu gì cả. Anh nói cái gì thế? Tại sao không thể đi đến kết thúc chứ?

- Anh không thể đi đến với em một cách bình thường được, Tần ạ. Cuộc sống của hai đứa khác xa nhau lắm. Em như một tiểu thư sinh ra để để được nuông chiều, em không hiểu được người nghèo sống như thế nào đâu, còn anh thì là như vậy, rất nghèo.

- Em không nghĩ đến chuyện đó chỉ cần yêu nhau thôi.

- Nhưng anh không thể không nghĩ. Yêu nhau có nghĩa là đi đến hôn nhân. Em chưa hình dung được sự thiếu thốn sẽ nặng nề ra sao đâu.

Thê Tần nói nhanh:

- Sao anh nghĩ xa thế? Chỉ mới thổ lộ tình cảm của mình mà anh đã nghĩ quá xa Em không hiểu nổi.

Bách Thắng hơi cúi đầu:

- Nếu anh không thấy cái điều xa xôi đó, thì rồi cả anh và em đều đau khổ, sẽ không có kết thúc tốt đẹp đâu. Anh đã nghĩ như vậy, và anh đã chọn cách thà đừng đến với nhau như từ đầu.

Thê Tần không cách gì ngăn được lý luận đó. Nó có gì đó tức tưởi, vô lý. Cô chỉ hiểu một cách đơn giản là anh có yêu, nhưng từ chối cô. Còn cô thì không thể chịu được cách tránh né như vậy. Bất giác cô òa lên khóc.

- Anh vô lý lắm. Em không chịu như vậy đâu.

Bách Thắng nhìn cô, có vẻ sững sờ:

- Em làm sao vậy Tần?

Thê Tần vừa khóc vừa nói:

- Nếu anh không yêu em thì em còn chấp nhận, đằng này anh cắt đứt vì những chuyện vớ vẩn như thế, làm sao em không tức chứ.

- Em còn khờ lắm, chưa nghĩ xa xôi gì cả. Nếu em từng sống lẫn lộn như Tường Phương, em nghĩ em sẽ biết sợ và không dám nhắm mắt đến với anh. Thấy cô định mở miệng, anh chặn lại:

- Em chỉ nhìn thấy ánh hào quang của anh khi anh đứng giảng trước sinh viên, điều đó làm em mơ mộng. Còn cuộc sống thật của anh thì khác, không có gì đáng để em mơ mộng đâu. Vả lại, anh sắp đi rồi, sẽ không có điều kiện tiếp xúc. Quên anh đi Tần.

- Em không chịu. Em không chấp nhận lý luận của anh. Chưa kịp có tình cảm, anh đã dứt bỏ rồi. Anh ác lắm!

Bách Thắng thở dài:

- Nhưng anh sẽ ác hơn nếu kéo em vào cuộc sống chông chênh của anh.

- Sao lại chông chênh? Anh đi tu nghiệp chứ có phải đi vĩnh viễn không về trở về đâu.

- Trong mấy năm xa cách đó, nếu em yêu một người nào khác, em sẽ được chăm sóc, chiều chuộng, sẽ được đi chơi với người nào đó vào mỗi chiều thứ bảy. Nếu yêu anh, em sẽ không có gì cả. Anh không muốn em bị thiệt thòi.

- Em không cho như vậy là thiệt thòi.

- Rồi em sẽ thấy điều đó khi va vào thực tế.

Thê Tần tức đến nỗi không nói được. Cô nói gì cũng bị khăng khăng bác bỏ cả. Còn cô thì không hiểu được suy nghĩ kỳ quặc của anh. Cô cúi mặt trong tay, khóc một cách tức tưởi. Bách Thắng hơi nhắm mắt như cố nén cảm giác xót xa. Anh quay mặt đi chỗ khác, nói như thuyết phục:

- Anh xin lỗi đã để em thất vọng. Đáng lẽ anh không nói gì hết, cứ để em nghĩ anh không yêu em. Nhưng anh nghĩ vô tình như vậy sẽ làm em buồn khổ, tự ái Em quên chuyện này đi Tần ạ. Anh cũng vậy.

- Em không cần biết gì hết, cũng không cần anh yêu em. Anh thấy ghét lắm. Cô đứng bật dậy bỏ đi, không thấy vẻ chết sững của Bách Thắng. Anh gục đầu trong tay, khẽ thở dài Anh muốn gọi Thê Tần lại, nói một lời như an ủi, nhưng cuối cùng ngồi yên bất lực.

Thê Tần ngồi phịch xuống bờ xi măng viền quanh thảm cỏ Cô nắm tay xuống đất một cách uất ức, và càng khóc tức tưởi Bao nhiêu mộng đẹp bỗng chốc bay mất hết. Những gì cô tưởng tượng cuối cùng đã diễn ra ngược lại Đã vậy còn phải nghe lý do từ chối kỳ quặc của anh, cô tức nhiều hơn là thông cảm. Khi tưởng tượng thì mọi chuyện đều quá tốt đẹp, có thể bay lên chín tầng mây. Còn thực tế thì chán ngắt, kỳ cục. Thật là thất vọng nhục nhã. Mãi lo khóc, Thê Tần không để ý một bóng người ngồi gần đó, chỉ cách cô khoảng chậu kiếng. Đến khi nín khóc, cô mới nhận ra được mùi thuốc lá bay thoảng qua Cô ngồi im tìm kiếm, rồi đứng phắt dậy, đi vòng qua bên kia. Trong bóng tối lờ mờ, cô nhận ra Hải Đăng. Chính hắn chứ không phải là ai khác. Hắn đứng dậy khi thấy cô đứng trước mặt, im lìm nhìn về mặt chết sững của cô Cô quay lại nhìn phía băng đá. Bách Thắng không còn ở đó nữa Từ chỗ đó đến đây là khoảng cách không hề lý tưởng cho một cuộc nói chuyện bí mật. Thê Tần tưởng mình có thể chết ngay lập tức. Cô lùi lại, nó lạc giọng:

- Vậy là này giờ anh ngồi ở đây, anh đã nghe lén chuyện của chúng tôi. Anh là...

Hải Đăng cắt ngay, giọng nhạo báng:

- Này! Nói gì vậy cô bé? Cô tưởng tôi thích ngồi đây nghe chuyện của cô lắm sao?

Hắn khoát tay một vòng:

- Cô nhìn đi. Tôi còn có thể đi ngã nào để tránh hai người chứ? Chẳng lẽ leo lên bức tường kia à? Tôi phải chọn cách tế nhị để tránh mặt cả hai. Cô cảm ơn tôi bằng cách này à? Hơi bất lịch sự đấy Mi Mi.

Thê Tần cứng họng nhìn hắn. Trời ơi! Giá mà đất dưới chân sụp xuống, cô sẵn sàng chui xuống đó ngay, còn hơn là để nhìn thấy hắn. Tại sao lại là hắn, chứ không phải là ai khác, biết được bí mật đáng xấu hổ của cô chứ. Cô thu hết sức lực quát lên:

- Đồ nghe lén!

Hắn tỉnh bơ:

- Cô không biết sao? Những lúc nghe lén người ta thường chộp được những tình tiết thật nhất, thú vị nhất. Đó là kinh nghiệm nghe lén lâu năm của tôi đấy, cô bạn thân mến.

- Anh là đồ thiếu tư cách!

- Không sai. Và ngược lại, cô cũng là một cô gái thực không thực nữ chút nào, thừa tiêu cô thụ.

Thế Tần bậm môi. Cử chỉ nhâng nháo giễu cợt của hắn làm cô muốn bẻ răng hắn ngay lập tức. Cô toan mở miệng thì hắn lại cười khe khẽ:

- Cô là một cô gái độc đáo nhất mà tôi mới gặp, dám bộc trực nói thẳng những điều mình nghĩ, dám làm những điều mình muốn, chứ không giả vờ để e ấp con trai. Nói chính xác hơn là cô không biết màu mè là gì cả.

Thế Tần đứng im nhìn hắn nói. Cô tập trung tinh thần để phân tích những điều hắn nói. Nhưng cô đang hoảng hồn vì cuộc chạm trán kinh khủng này, nên đầu óc cô cứ rối tung lên. Cô chưa biết phải làm gì thì Hải Đăng đã nói tiếp:

- Nói tóm lại, cô nguyên sơ như lửa, như nước. Dám yêu, dám sống mà lại rất ngây thơ. Ngay lần đầu tiên gặp tôi đã vui thích rồi, bây giờ cũng vậy.

Hắn buông một tiếng cười sáng khoái, rồi nhún vai.

- Tôi không hiểu sao anh chàng Bách Thắng kia lại chồn chạy một cô gái có tính cuồng nhiệt như cô. Con trai thì phải biết giành giật, phấn đấu. Anh ta kém tự tin quá. Lẽ ra anh ta đáp lại tình cảm của cô, và phấn đấu cho cô mới phải. Như thế mới đúng là một người đàn ông.

- Anh không có quyền phê phán anh ấy.

Hải Đăng lại cười:

- Có thật là cô không thấy bất mãn anh ta không? Tôi nói giùm cái điều cô cần ở anh ta đấy. Cô đã dám chủ động tỏ tình thì cũng phải dám thuyết phục anh ta chứ.

Từ “chủ động tỏ tình” của hắn làm Thế Tần đỏ bừng cả mặt. Cô xấu hổ và nhục nhã đến mức muốn chết đi cho rồi. Cô thu hết nghị lực còn sót lại, hét lên:

- Đó không phải là việc của anh, anh rút ngay đi cho tôi.

Và không biết làm gì, cô bỏ đi một mạch ra cổng. Tiếng cười của hắn đuổi sau lưng làm cô muốn điên lên. Thật là buổi tối tồi tệ nhất. Nếu biết tối nay thất bại nhục nhã đến thế này thì cô đã không đại dốt nói ra điều ấy, vừa nham nhở vừa vô duyên. Ôi trời ơi! Nếu mọi người biết được thì...

Thế Tần đi như chạy trên vỉa hè. Cô lắc đầu không dám nghĩ tới. Chắc chắn mọi người sẽ biết. Cái tên nham nhở đó sẽ tung tin đi, và mọi người sẽ cười vào mũi cô. Tại sao cô lại đại dốt thế, non nớt thế hờ trời?

“Trời ơi! Trời ơi!” – Thế Tần cứ kêu lên một cách vô ý thức, mắt cứ nhắm tít lại, răng cắn chặt vào nhau, tâm trạng xấu hổ đến tê tái. Tại sao hắn lại biết được bí mật của cô chứ? Giá là ai khác thì còn đỡ tệ hại. Tại sao lại là hắn. Sao số con bị đát đến mức ấy chứ?

Người Trong Mộng

Chương 4

Thế là Bách Thắng đã đi. Anh lên máy bay vào tuần trước. Thế Tần không ra phi trường tiễn, dù Tường Phương có ca cẩm hết một buổi. Cả Tường Phương cũng không biết chuyện cô bị từ chối. Còn cô thì chết còn hơn hé miệng kể cho người thứ ba, dù đó là người thân nhất.

Hôm ấy, ở sân bay về, Tường Phương có gọi điện cho cô, bảo rằng Bách Thắng chuyển lời xin lỗi cô. Và mặc cho Tường Phương tra gạn về câu xin lỗi khó hiểu ấy, Thế Tần vẫn nhất quyết không nói. Bí mật ghê gớm đó đã lỡ để cho tên Đăng biết cũng đủ làm cô khốn khổ rồi. Có thêm người biết làm gì. Lúc này cô ít đi chơi, suốt ngày chỉ rúc rúc trong phòng tránh mặt ba mẹ. Đối với cô, chân thích bay nhảy của cô thì như thế này thì thật gò bó. Nhưng bây giờ cô không thích đi chơi nữa. Nói chung là không thích cái gì trên đời này nữa.

Tối nay cô đang nằm đọc sách thì bà Mỹ vào phòng, vẻ mặt bà hân hoan một cách khác thường. Vừa ngồi xuống, bà vừa nói ngay:

- Có chuyện cho con đây. Hồi chiều dì Kiều có nói chuyện với mẹ về con. Dì ấy rất muốn cưới con cho thằng Đăng. Con nghĩ sao? Cả ba mẹ đều rất muốn như vậy.

- Hà? Mẹ nói gì?

Thế Tần kêu lên, cổ họng tắc nghẽn vì kinh hoàng. Cô ngồi bật dậy:

- Con không chịu hẳn, con ghét hẳn nhất trên đời.

Bà Mỹ mỉm cười:

- Sao vậy?

Đối với bà thì đó là một phản ứng mắc cỡ. Bà nghĩ Thế Tần muốn ông ẹo để khỏi phải xấu hổ. Trong mắt bà, Hải Đăng hoàn toàn vượt qua tiêu chuẩn của một chàng rể mà bà muốn có. Và bà nghĩ Thế Tần cũng vậy. Làm sao con bé có thể không thích mẫu thanh niên lý tưởng như vậy. Hải Đăng còn trẻ mà đã làm nên một tài sản đồ sộ, lại có bề ngoài dễ nhìn, ga lăng nữa, Thế Tần tìm đâu ra một người có đủ tiêu chuẩn như vậy.

Bà cười như hiểu biết.

- Đó là ý của người lớn thôi. Chuyện đó đâu có gì gấp. Dĩ nhiên con với nó cần có một thời gian để tìm hiểu nhau nữa.

- Không con không muốn tiếp xúc với hẳn và càng không có ý định thân với hẳn. Con không làm bộ đâu.

- Sao vậy. Lần đó nó chỉ đùa một chút mà con giận dai sao?

Thế Tần nhăn mặt khổ sở:

- Không phải là chuyện đó, con quên lâu rồi! Chỉ đơn giản là con không thích hắn. Con nói thật ấy! Mẹ trả lời với dì Kiều đi.

Bà Mỹ im lặng nhìn ra cửa Cửa chỉ của Thế Tần làm bà tin cô nói thật.

Nhưng bà không chấp nhận sự thật ấy. Nó làm bà đột ngột, thất vọng. Bà nói như thuyết phục:

- Dì Kiều chỉ muốn con làm con dâu mới yên tâm. Tháng sau dì ấy về rồi Dì muốn hai đứa đính hôn trước, năm sau sẽ trở về dự đám cưới.

Thế Tần cương quyết lắc đầu:

- Mẹ từ chối đi. Dù cho có tiếp xúc mười năm nữa, con cũng không khi nào thương hắn nổi đâu.

- Sao vậy?

- Con không thích vẻ ngạo mạn của hắn. Hắn ý có mẹ là Việt Kiều nên coi người khác không ra gì. Con trai sống bám mẹ dễ bị người khác coi thường lắm.

Bà Mỹ cau mày:

- Mẹ đã kể với con rồi! Con quên rồi sao? Thôi được, để mẹ nói rõ hơn để con đừng coi thường nó. Thật ra, lúc nó còn nhỏ thì dì Kiều đã ly dị với ba của nó và được gia đình bảo lãnh qua bên Úc. Lúc nó còn nhỏ thì dì Kiều có gửi tiền về nuôi, nhưng khi nó lớn và ra trường thì nó tự sống và dư sức nuôi cả ba nó. Con bỏ ý nghĩ có mẹ là Việt Kiều đi.

Thế Tần làm thinh. Hải Đăng có cuộc đời ra sao mặc kệ hắn. Cô không muốn và hoàn toàn không quan tâm. Chỉ nghĩ đến hắn thôi là cô cũng đã phát điên lên rồi.

Và mặc cho mẹ dịu dàng thuyết phục, Thế Tần vẫn một mực từ chối! Cái tính thẳng thừng của cô, bà Mỹ rất rõ, nên dù có cố gắng làm cô thay đổi cũng rất là khó. Bà chỉ biết thở dài chịu thua.

Trước khi chấm dứt câu chuyện, bà nói như cương quyết:

- Trước mắt, mẹ không từ chối dì Kiều đâu. Con cứ từ từ suy nghĩ đi. Nếu cứ giữ thành kiến với nó, coi chừng sau này con sẽ hối hận đấy.

Thế Tần không trả lời mẹ, nhưng cô biết chắc một điều là cô sẽ không hối hận, thậm chí còn ghét tên con trai lúc nào cũng cợt nhả ấy. Cô chỉ thích mẫu người đạo mạo như Bách Thắng thôi.

Nhưng bây giờ không được nghĩ tới anh ta nữa! Đó là một tảng băng chứ không phải một con người! Một con người bình thường sẽ không cứng đờ như vậy.

Một tuần sau là sinh nhật của bà Mỹ. Bà giao thiệp rộng nên có nhiều khách mời. Nhắm mắt Thế Tần cũng biết dì Kiều đến dự. Dĩ nhiên là có Hải Đăng.

Suốt cả ngày, cô cứ cầu mong có một phép lạ xảy ra để hắn đừng đến.

Nhưng đến tối thì cô hết hy vọng đó thật sự hão huyền.

Bây giờ khách đã đến. Thế Tần đứng bên cạnh ba mẹ đón khách ở cửa Tối nay, cô cố ý biến mình thành con vịt trời lếch thếch. Nếu không có mẹ can thiệp vào, thì cô đã mặc chiếc áo cũn cỡn màu tím than với chiếc váy xám dài lét phết. Lúc nhìn bộ đồ không giống ai của cô, bà Mỹ đã phát hoảng lên và buộc cô phải thay ra ngay lập tức. Giờ thì cô biến thành con thiên nga trắng toát trong chiếc áo đầm lửng. Nó vô cùng dễ thương nhờ sự đơn giản cố ý, cả sự ngây thơ nữa.

Hải Đăng xuất hiện trong bộ vest lịch sự đúng một. Nếu không có dì Kiều ở bên cạnh thì cô không nhận ra được hẳn. Cô có cảm tưởng hẳn đội lột một nhân vật lịch sử hào hoa để hòa mình vào thế giới thượng lưu. Dĩ nhiên là hẳn rất chuẩn mực và tao nhã. Nhưng không vì vậy mà Thế Tần xóa đi ấn tượng với hẳn. Và cô lập tức đi vào nhà với lý do uống nước để khơi phải vận dụng thái độ vui vẻ để chào đón hẳn.

Khi cô trở ra thì mẹ đang đứng ngoài cửa nói chuyện với chồng gì Lan. Cô đưa mắt tìm Hải Đăng xem hẳn đang làm gì. Đúng là hẳn không bao giờ chịu để mình rảnh rỗi, và đã nhanh chóng làm quen với Xuân Uyên cháu của ông chủ ngân hàng Nam Dương. Một cô nàng luôn ăn mặc thuộc tuýp người modèll. Không hiểu cô nàng đến với ai. Thế Tần đưa mắt tìm ông Xuân, nhưng không thấy ông tạ La thật! Không lẽ mẹ mời cô Xuân Uyên tới. Cô ta làm sao làm bạn của mẹ được.

Thế Tần nhìn quanh, toàn là người lớn. Những người cùng trang lứa với cô rất ít. Phải rồi, sinh nhật của mẹ chứ có phải của cô đâu.

Thế Tần đến bàn lấy vài món ăn, rồi cầm đĩa ra ngoài sân. Cô ngồi xuống bậc thềm, nhơn nha với móm súp và bánh mì bơ. Trong nhà tiếng cười nói vắng ra có vẻ nhộn nhịp. Nhưng cô không có hứng thú vào đó. Thế giới này không phải của cô, nhất là trong đó có Hải Đăng.

Có tiếng giày nện trên nền gạch. Thế Tần thờ ơ quay lại. Mặt cô bỗng cau lại khi nhận ra Hải Đăng. Hẳn tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, im lặng Thế Tần thấy hẳn cứ chăm chăm vào đĩa bánh mì và chén xúp trên tay cô, rồi buông ra một nhận xét:

- Một cô gái mảnh mai như thế mà lại tiêu thụ một lượng thức ăn như thế.

Thật đáng ngạc nhiên.

“Vô duyên” - Thế Tần nghĩ thầm. Cô nhìn xuống chiếc đĩa trên tay. Đúng là hơi nhiều thật, và cô biết khó mà nuốt cho hết chúng. Nhưng hẳn không lịch sự hơn một chút được sao? Cô hơi gắt:

- Anh không biết tế nhị là gì sao?

Hải Đăng cười:

- Nhưng nhật xét thành thật và tế nhị là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Lý luận ngang như cua” - Thế Tần thấy tức mình vô cùng. Miệng cô cứ dâng lên những lời phản đối gay gắt. Nhưng cô cố kiềm lại. Đâu đó trong ý

thức nhắc cô nhớ rằng chớ nên chóc giận hấn, bởi vì hấn là người duy nhất nắm được bí mật xấu xa của cô Mà tệ hại hơn, hấn không phải là một đấng trượng phu có văn hóa để biết thế nào là cư xử cao thượng với phụ nữ.

Thê Tần tức điên cả người với ý nghĩ bị hấn khống chế. Đã vậy mẹ còn muốn gả cô cho hấn nữa chứ.

Thật là trở trêu không chịu được. Nếu không vì sợ hấn phanh phui ra bí mật, cô đã nói thẳng vào mặt hấn rằng, hãy làm ơn biến giùm cho cô nhờ.

Thê Tần ngồi im mắt dán vào chiếc đĩa trên tay, không cả nhúc nhích. Cử chỉ của cô làm Hải Đăng lại cười.

- Tiếp tục đi chớ. Sao lại bỏ ngang vậy?

Thê Tần dần đĩa xuống gạch:

- Anh nghĩ tôi có thể ăn được bên cạnh một người mà mình ghét cay ghét đắng sao?

Hải Đăng tỉnh bơ:

- Vậy hả?

Hấn nghiêng đầu về phía cô, giọng kéo dài:

- Cô ghét những gì tôi nghe thấy, hay là ghét chính con người hào hoa của tôi vậy, cô bé.

Thê Tần quay phắt lại nhìn hấn. Bất gặp tia mắt lấp lánh tinh quái của hấn, cô lạnh cả người. Rõ ràng là một lời đe dọa thực sự. Trong một phút cơn cuồng nộ bốc lên làm bẹp dí cái cảm giác e sợ, cô nói thẳng vào mặt hấn:

- Anh tưởng nắm giữ bí mật của người khác và xem đó là thế mạnh để khống chế học là hay lắm sao? Tôi nói thẳng cho anh biết, tôi sẽ không vì sợ sệt mà quy phục anh đâu.

Hải Đăng nhếch một nụ cười thật “nhã nhặn”.

- Thế mà cô đã sợ tôi như sợ một con cạp, đã tránh tôi hết sức cẩn thận khi thấy tôi.

Thê Tần vung tay lên giận dữ:

- Với một con rắn thì ai lại không sợ. Nhưng anh đừng tưởng như vậy là khống chế được tôi đâu. Nếu thích anh cứ việc nói cho ba mẹ tôi, cho di Kiều và tất cả mọi người biết, tôi sẽ không sợ anh đâu. Tôi đã làm thì không sợ gì cả.

Giọng hấn ngân nga, kéo dài đầy vẻ thán phục và hài hước:

- Thật là dũng cảm thừa tiểu thụ Cô làm tôi phải nghiêng mình kính phục.

Thoắt một cái, hấn không còn cười nữa, mà vẻ mặt trở nên nghiêm nghị chưa từng thấy Hấn xoay người về phía cô, nhìn cô chăm chú.

- Cô nghĩ tôi tệ đến mức nắm giữ điểm yếu của người khác để làm lợi thế cho mình sao? Tôi đâu có tiện đến như vậy, càng không có ý vờn cô như mèo vờn chuột. Khi đề phòng là cô đã xúc phạm đến tôi rồi đó cô bé.

Hấn ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm nghị chưa từng thấy:

- Tôi không có hứng thú nắm giữ bí mật của người khác, cũng không điên khùng đi kể lung tung. Tôi không thích tính tóc mách của đàn bà đâu.

Thê Tần ngồi nghe hắn nói, một cái gì như gánh nặng chợt thoát khỏi lòng ngực. Cô thở nhẹ, và lần đầu tiên cô nhìn hắn như biết ơn.

- Thật dễ chịu khi không còn phải coi thường một người.

Hải Đăng nhún vai không trả lời Theo thói quen, hắn lại thò tay vào túi áo tìm thuốc. Thê Tần nhìn hắn đăm đăm rồi buột miệng.

- Sao anh hay hút thuốc quá vậy?

Hải Đăng thông thả phì khói ra. Hắn quay nhìn cô, cười nhỏ trong họng:

- Thật hân hạnh được cô chú ý đến thói quen của tôi, thưa tiểu thư.

Thê Tần phật lòng quay mặt đi chỗ khác, cô vừa thoáng thấy dễ chịu vì vẻ mặt nghiêm chỉnh của hắn, thì thoát một cái, hắn đã trở lại vẻ đùa cợt mà cô ghét đay ghét đắng. Và cô nhất định không thêm nói chuyện với hắn nữa.

Nhưng Hải Đăng phớt lờ vẻ lạnh lùng của cô. Hắn tỉnh bơ:

- Cô đã trở lại bình thường chưa? Thật đáng buồn khi sự nhiệt thành của mình lại bị trốn tránh như vậy. Nhưng theo tôi thì cô không hợp với anh ta đâu. Đúng như anh ta nói, cô chỉ bị ánh hào quang của anh ta thu hút thôi.

Thê Tần sùng sộ:

- Vì sao anh biết tôi không hợp với anh ấy?

- Vì bản chất của cô là vũ bão, yêu ghét đều cuồng nhiệt. Còn anh ta thì có một trái tim lò đờ. Trái tim của anh ta không đủ để đốt cháy cô đâu. Rồi cô sẽ chán anh ta thôi.

- Hừ! Loại người nông cạn như anh thì làm sao hiểu được tâm hồn của anh ấy. Anh ấy sâu sắc chứ không phải “lò đờ” như anh tưởng đâu, đừng có coi thường người ta.

Hải Đăng thản nhiên:

- Tôi cho rằng cô chưa hiểu hết về anh ta. Nếu yêu cô mãnh liệt thì hẳn anh ta đã tìm cách giữ lấy cô, thậm chí có thể hy sinh sự nghiệp vì cô. Nhưng tôi dám chắc anh ta không có ý định đặt cô ngang hàng với công việc của anh ta. Bằng chứng là anh ta đã chối cô ngay từ đầu.

Thê Tần gân cổ lên cãi:

- Anh ấy yêu tôi, nhưng không muốn tôi khổ. Đó là sự hy sinh.

- Đó không phải là sự hy sinh. Lầm rồi đấy cô bé. Sự hy sinh sẽ thể hiện ở chỗ anh ta bỏ ý thích của mình để lao ra kiếm tiền và cưới cho được cô, làm cho cô hạnh phúc. Đó là thái độ trốn tránh, vì trái tim anh ta không đủ sức để yêu mãnh liệt.

Đâu đó trong thâm tâm, Thê Tần thấy hắn nói có lý. Nhưng chính vì quá đúng nên cô đau lòng và không muốn chấp nhận sự thật. Tự nhiên cô nổi giận.

- Loại người như anh thì làm sao hiểu được sự hy sinh mà nói chứ. Anh

thuộc vào loại người chả hiểu gì về tình yêu cả. Có nói cũng chưa chắc anh hiểu đâu, đừng có nhảy bổ vào chuyện của người ta.

Hải Đăng không hề bị xúc phạm, vẻ mặt vẫn trơ trơ.

- Nếu là người khác, tôi sẽ không nói gì cả. Nhưng là vì cô, nên tôi phải chịu khó nói để cô thức tỉnh, cô bạn thân mến ạ. Đừng ảo tưởng về tình yêu mà cô “tưởng hơn là có”, để rồi tự dẫn vật mình. Cái đó khổ lắm.

- Tôi khổ hay không mặc tôi, không liên can gì đến anh.

- Dĩ nhiên là không dính dáng gì đến tôi. Nhưng khổ nổi, tôi hay có tật tào lao là muốn giúp đỡ bạn bè. Mà tôi và cô không là bạn thì là gì?

Đang tức mình vì tình cảm thầm kín bị phanh phui. Thế Tần nói ngang không cần cả suy nghĩ.

- À! Thì ra anh yêu cầu đi Kiều chuyện đó. Anh thừa biết là tôi không yêu anh mà. Anh thật là trơ trẽn khi muốn đi đến hôn nhân với tôi. Hãy bỏ ý định đó đi. Không bao giờ tôi yêu anh được đâu.

Hải Đăng nghiêng đầu, suy nghĩ.

- Tôi yêu cầu mẹ tôi chuyện gì nhỉ?

Thế Tần nói hấp tấp:

- Đừng có chối Chính đi Kiều đã nói với mẹ tôi là muốn cưới anh cho tôi. Nếu anh không yêu cầu thì đi Kiều chẳng làm thế đâu. Vì anh mà mẹ tôi giận tôi, anh biết không?

Hải Đăng cười phá lên, cười rung cả người, Thế Tần vội nhìn vào nhà. Cô kêu lên cáu kỉnh:

- Đừng có cười lớn thế, người ta nghe bây giờ.

Hắn hoàn toàn không bị thái độ của cô tác động. Thế Tần thấy hắn nhìn cô một cách vui thích như nhìn một đứa bé hết sức ngộ nghĩnh, rồi hắn mỉm cười.

- Thật thú vị khi thấy một cô gái chẳng biết khiêm tốn là gì. Đừng lo, cô bé. Tôi đâu có yêu cô Tôi đâu có ngốc đến độ yêu một cô gái coi trời bằng vung, một cô gái chẳng có một tý yếu điệu thực nữ, và cũng không đẹp đến nhói tim như những cô bạn gái của tôi.

Thế Tần ngồi lặng người, mặt đỏ như gấc, xấu hổ và nhục nhã. Cảm giác của cô cũng giống như khi bị Bách Thắng từ chối, thậm chí còn tệ hai hơn nhiều. Cô ngồi yên như hòn đá, tay cứ bụm chặt lấy miệng. Hải Đăng hơi liếc nhìn cô, rồi quay lại nhún vai:

- Người lớn muốn gì là chuyện của họ, còn tôi thích gì là chuyện của tôi, và tôi hoàn toàn không thích được cô, dù đã ráng hết sức. Tôi xin nói để cô đừng hy vọng, nếu cô muốn chinh phục tôi. Đừng có làm tôi khó xử nhé. Mi Mi thân mến.

- Anh là đồ trơ trẽn!

Hải Đăng gật gù tinh bơ:

- Và cô cũng không khác tôi bao nhiêu, khi cứ tưởng tôi yêu cô đến nỗi phải tìm cách cưới Cô làm cho tôi thấy buồn cười quá.

- Tôi không phải là con rỗi của anh. Anh dứt ngay cho tôi.

- Đừng có xù lông như con mèo thế. Như thế không phải là một cô gái duyên dáng, hơi giai nhân yêu kiều của tôi.

Cái giọng trầm trầm cố ý ngâm dài một cách chế giễu khiến Thử Tàn nổi điên lên.

Cô trừng mắt nhìn hắn, quát lên:

- Ra khỏi nhà tôi ngay.

- Tôi sẽ tự động về khi nào tôi muốn, còn bây giờ tôi rất thích ngồi lại đây.

Có nhiều chuyện cô cần phải nghe lắm.

- Tôi không nghe.

- Đừng có nóng nảy như thế. Thứ nhất, cô nên bỏ đi cái tật nói thẳng của mình đi. Ví dụ như là chuyện “đám cưới của chúng ta” chẳng hạn. Căn cứ vào đâu mà cô bảo tôi yêu cầu mẹ cô Mà nếu có chắc vậy đi chẳng nữa thì cũng nên tìm từ ngữ tế nhị một chút. Tôi là con trai mà còn đỏ mặt khi nghe cô nói Chậc...

Hắn ngừng lại Cái lắc đầu của hắn làm Thử Tàn thấy mình không ra gì cả.

Tệ hơn nữa, đúng là đồ bỏ đi rồi! Hắn là gì mà có quyền phê phán cô Tự nhiên cô nổi khùng lên.

- Tôi ra sao mặc tôi. Không cần anh phải dạy.

Cô dùng dùng bơ vô nhà. Khi quay lại cô thấy hắn lưng thưng đi phía sau, từ tốn như đi dạo Cô quay ngoắt bỏ đi thật nhanh.

Bà Mỹ chặn cô lại ở giữa phòng:

- Nãy giờ con đi đâu vậy?

- Con ra ngoài sân cho mát.

- Hừm, không ở lại tiếp khách phụ mẹ mà còn lo ra sân.

Thử Tàn chưa kịp nói gì thì bà đẩy cô ra phía cửa sổ:

- Con tiếp Thùy Chi cho mẹ. Nãy giờ con bé ngồi một mình, mẹ bận không tiếp được.

Thử Tàn miễn cưỡng đi về phía Thùy Chi Ngang qua ban công, cô thấy Hải Đăng đứng cạnh Xuân Uyên. Thử Tàn nghe thoáng giọng cô nàng giận dữ.

- Nãy giờ anh bỏ đi đâu vậy?

- Anh ra ngoài kia hút thuốc.

- Đi gì lâu ơi là lâu. Nếu không có anh thì em chẳng đến đây, vậy mà bắt người ta đứng một mình đến phát tức lên.

“Thì ra họ biết nhau trước” – Thử Tàn trầm nghĩ. Cô đến nói chuyện với Thùy Chi trong bụng vô cùng ngán ngẩm. Thùy Chi cũng không gì hơn cô Cô cũng bị bắt buộc theo mẹ tới đây nên có vẻ chán. Hai cô gái chán nản gặp nhau, nên cuối cùng câu chuyện cũng rời rạc như ổ bánh mì vụn.

Thẻ Tần ngồi im một lúc. Khi cô thấy thời gian nói chuyện thế là vừa đủ lịch sự và định đứng lên thì Thùy Chi đột ngột lên tiếng:

- Thẻ Tần có biết người đang đứng ngoài kia không? Cái người đang nói chuyện với Xuân Uyên đây. Anh ta đến đây với ai vậy?

- Anh ta, con một người bạn của mẹ mình. Dì ấy thân với mẹ mình lắm.

- Còn Thẻ Tần thì sao? Có thân với anh ta không?

“Không dám đâu”. Thẻ Tần nghĩ thầm, cô dè dặt:

- Mình không hợp với anh ta lắm. Nhưng sao Chi hỏi vậy?

Thùy Chi đưa ly lên tay, nửa muốn nói nửa dè dặt. Cuối cùng, cô lên tiếng:

- Khi nào có dịp gặp riêng anh ta Thẻ Tần thử hỏi xem anh ta có biết Thái Hân là ai không? Cứ hỏi thế thôi, xem anh ta trả lời ra sao?

Cách nói lập lũng của Thùy Chi làm Thẻ Tần tò mò kinh khung. Mắt cô cứ mở to nhìn chăm chú:

- Thái Hân là ai vậy?

- Chị ấy là chị bà con của mình.

- Nhưng sao lại hỏi anh ta như vậy?

- Mình muốn nhắc anh ta đừng quên chị mình, thế thôi. Nhỏ Tần hỏi giùm nhé.

- Điều đó có quan trọng lắm không?

- Không quan trọng lắm. Nhưng thấy anh ta cặp với người khác, mình chỉ muốn gọi cho anh ta nhớ lại chị mình thôi.

Cô cười khẩy một cái:

- Nếu anh ta có tán tỉnh bạn thì bạn nhớ đề phòng nhé. Cháu mấy đời của sớ khanh đây. Anh ta mà muốn chinh phục bạn thì bạn sẽ không cưỡng lại được đâu. Nhưng cần nhớ sau đó bạn sẽ bị anh ta bỏ rơi để chạy theo người khác thì bạn sẽ tỉnh táo ngay.

Thẻ Tần dè dặt:

- Nói vậy chị bạn là nạn nhân của anh ta rồi?

Thùy Chi nghĩ một lát, rồi nhún vai như bất cần.

- Dù sao cũng là bạn gái với nhau nên mình nói đề Tần đề phòng. Lúc anh ta còn học ở kiến trúc, anh ta có quen với chị Hân đấy. Chị Hân lúc học ở trường đấy. Con trai mà, biết tận dụng và phát huy ưu thế của mình thì đáng sợ lắm.

Thẻ Tần nóng ruột cắt ngang:

- Nhưng sau đó thì sao? Tại sao hấn lại bỏ chị Hân?

- Quen một thời gian, hấn bảo là không hợp, và đề nghị chia tay. Chị Hân khóc hết nước mắt với hấn. Sau đó một thời gian, lại thấy hấn cặp với một con nhỏ nào đó. Mình không biết còn học hay đã đi làm. Chị Hân hận hấn lắm.

Thẻ Tần thoáng rùng mình, hơi khẽ:

- Thế bây giờ chị ấy có chồng chưa?
- Rồi được một đứa con rồi Nhưng có lần chị tâm sự là vẫn còn yêu cái gã đều cẳng đó. Thật mình không hiểu hẳn có điểm gì thu hút đến thế. Mình cho là chị điên.

Thế Tần quay lại tìm Hải Đăng. Cô thấy hẳn vẫn còn đứng bên lan can với Xuân Uyên. Dù đang có thành kiến với hẳn, cô cũng phải thừa nhận dáng dấp của hẳn nhìn nghiêng rất dễ quyến rũ, tao nhã, nhưng đầy vẻ nam tính. Lạ thật! Không hiểu sao khi nghe thành tích đáng sợ của hẳn, đáng lẽ phải rất kinh sợ thì cô lại thấy một cái gì đó rất quyến rũ, tò mò và thu hút. Phải có gì đó thật hay, hẳn mới dụ dỗ được con gái chứ. Mà cô thì không tin các nàng rơi vào tay hẳn đều là đồ ngu.

Thùy Chi khều nhẹ vào tay cô như gọi sự chú ý, bắt buộc Thế Tần phải quay lại, cô buông miệng nhận xét lơ lửng.

- Mình nghĩ hẳn phải có gì đó ghê gớm lắm. Ồ, nên tránh xa thì tốt hơn.

Thùy Chi mỉm cười:

- Bạn thông minh lắm đó, chuyện của hẳn còn chưa hết đâu. Mình nghe nói hẳn bị đuổi khỏi trường vì một vụ bê bối động trời nữa kia. Ngay năm thứ nhất, hẳn đã làm cho một cô nàng học trên hẳn một năm có thai và không chịu cưới Gia đình cô ta gốc mạnh lắm. Họ thừa kiện tùm lum. Hẳn thà bị đuổi học chứ không chịu cưới cô tạ Đều kinh khủng!

Một người kinh dị như vậy mà mẹ muốn gả cho mình. Càng nghĩ Thế Tần càng thấy ngán ngẩm. Cô ngồi thừ ra trong một tâm trạng khó tả. Bên cạnh cô, Thùy Chi vẫn thao thao:

- Chưa hết đâu, hẳn từng buồn lậu gỗ và bị tóm vào tù hết mấy tháng sau đó.

Không chịu được, Thế Tần kêu lên:

- Thôi đừng kể nữa Chi, mình ghê quá. Thật mình không hiểu nổi tại sao trên đời này lại có người đáng sợ như vậy?

Thùy Chi cười như hiểu biết, như ra vẻ mình rất sành sỏi, chứ không ngu ngơ như Thế Tần. Thấy Thế Tần ngồi im lìm, cô khoát tay một vòng.

- Nếu Tần nghe kể hết sẽ thấy kinh khủng hơn nhiều

Thế Tần lắc đầu nguây nguậy:

- Mình nghe gì chuyện người khác, không hay ho gì cả.

Thùy Chi ngồi im. Hình như cô rất hứng thú với đề tài đó, nên khi thính giả không muốn nghe, tự nhiên vẻ linh hoạt của cô biến mất. Cô nhóng nhóng chờ mẹ. Rồi thấy bà vẫn ngồi ở ghế salon với mấy người bạn, cô đành ngồi im.

Thế Tần đứng dậy đi về phòng. Tâm trạng của cô xuống thấp đến mức cô không nghĩ đến truyện gì nữa Tự nhiên xui khiến cho cô nghe chuyện của Hải Đăng. Nếu không nghe, cô đỡ nặng nề hơn, mặc dù không ưa hẳn.

Nhưng mẹ dặn đã muốn cô làm dâu, cảm giác bị tổn thương vì dính líu đến

một người không ra gì thật là nản. Đó là sự tự ái khi thấy giá trị của mình vì người khác bị thấp đi. Tự nhiên cô đâm giận cả mẹ và ghét luôn dì Kiều. Sáng nay Thế Tàn theo mẹ ra phi trường tiễn dì Kiều Hầu như không có ai, ngoài gia đình nhà dì Oanh, một người bạn lạ nào đó và Hải Đăng tiễn bà. Vì dì Kiều không quen nhiều người ở đây. Dù không ưa nhưng cô không thể không quan sát Hải Đăng. Hôm nay, hắn có vẻ buồn, rất ít nói Hầu như hắn không nói gì ngoài việc hút thuốc. Hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay xắn lên khá cao. Điều đáng hiên hơn trong cách ăn mặc ấy Thế Tàn nhìn hắn, cô rất ít khi thấy hắn như vậy Không lẽ một người nông nghênh như vậy cũng biết buồn sao nhỉ?

Dì Kiều bảo Thế Tàn đi dạo với bà ở phòng chờ. Cô hơi ngạc nhiên trước vẻ thân ái dịu dàng ấy, dù trước đây bà cũng đã thân mật với cô Thế Tàn lờ mờ đoán ra được điều bà sắp nói Quả nhiên bà không hề rào đón.

- Mẹ con có nói với dì rằng, con chưa hiểu hết về Hải Đăng. Nhưng dì nghĩ xa hơn như vậy Con không thích nó phải không?

Thế Tàn hơi lúng túng nhìn ra chỗ khác. Cô không dám gạt đầu cũng không thể không nói dối Cô đề phòng Hải Đăng đến nỗi cứ sợ mọi người tin vào điều cô giấu giếm. Cử chỉ của cô khiến bà Kiều bật cười:

- Không sao. Dì không giận con đâu.

Bà nheo mắt nhìn ra xa, đăm chiêu:

- Thật ra bề ngoài của nó khác với con người thật của nó lắm. Nó có tâm hồn hơi yếu đuối một chút.

“Hắn mà yếu đuối” – Thế Tàn nghĩ thầm. Cô lén nhìn bà Kiều, bà có nói lộn không?

Như hiểu ý cô, bà Kiều nghiêm nghị:

- Dù không sống bên cạnh nó, nhưng gì là mẹ, dì hiểu nó hơn bất cứ ai, kể cả ba nó. Có thể trong mắt con, nó là người con trai phóng túng, lãng nhãng.

Mà thật sự nó đã như vậy Nhưng con trai mà con. Một thằng con trai chưa vợ, lại làm ra nhiều tiền, sống như vậy không đến nỗi đáng trách lắm đâu.

Như thế mà dì bảo không đáng trách. Tán tỉnh người ta rồi bỏ, mà lại làm cho người ta có thai nữa Chắc dì Kiều không biết chuyện đó đâu. Nếu cô phải lòng hắn thì sẽ chung với số phận những người con gái bị hắn bỏ. Dì Kiều thương con mình mà không nghĩ tới người khác gì cả.

Nhưng Thế Tàn không dám nói ra, chỉ không đồng tình bằng cách im lặng.

Mà hình như dì Kiều không quan tâm đến sự im lặng đấy lắm, bà đang muốn nói nhiều hơn. Bà vô tình nắm tay Thế Tàn, bóp nhẹ:

- Từ nhỏ, nó đã sống thiếu mẹ, nếu là người lớn thì con sẽ hiểu, đó là một sự mất mát lớn, và nó vui lấp mặc cảm bằng tính cách ngang tàng, sự mãnh mẽ tình cảm một phần la che lấp tình cảm yếu đuối Dì tin rằng khi đã có vợ, nó sẽ bỏ hết những tình cảm nhăng nhit trước đây. Con hãy gạt bỏ ác cảm để

nhìn nó đúng với con người thật của nó.

Thế Tần buột miệng:

- Nhưng anh ta không yêu con.

Nói xong, lập tức Thế Tần bụm miệng lại, liếc vội đi Kiều Hải Đăng đã có lần bảo cô nói chuyện thẳng thừng, rằng cô không biết tế nhị. Bây giờ cô lại làm cho dì Kiều nghĩ vậy Thật chán mình.

Bà Kiều mỉm cười về cử chỉ của cô, và nói một cách điềm đạm:

- Có chứ. Nó thương con và muốn gần gũi con hơn nữa Đó là tình cảm thật nhất của nó.

Thế Tần đột ngột dừng lại, tròn xoe nhìn dì Kiều Nếu bây giờ bảo cô đứng ở dưới biển, có lẽ cô cũng không ngạc nhiên hơn thế. Cô hơi một cách vô ý thức.

- Dì nói có thật không?

Bà Kiều chưa kịp nói thì nghe trên loa phát thanh mời hành khách vô làm thủ tục. Bà vỗ nhẹ vai cô:

- Dì là người lớn, người lớn thì không nói cái gì mập mờ hết, con ạ.

Thế Tần theo bà đến nơi để hành lý. Vừa đi cô vừa suy nghĩ lung tung, muốn điên cả cái đầu Cô nhìn Hải Đăng đưa bà đến tận cửa phòng chờ. Cách hẩn mỉm cười với dì Kiều có gì lạ. Nó trầm tĩnh mà buồn buồn. Sao thế nhỉ? Hẩn biết buồn thật sao?

Khi rời phòng làm thủ tục, Hải Đăng thờ ơ chào mọi người, rồi đi về phía chiếc xe của mình. Thế Tần nhìn theo chiếc xe lướt đi một cách êm ái, một liên tưởng làm cô thấy cách lái xe ấy không hợp với hẩn chút nào.

Nhưng dù sao cô cũng phải công nhận hôm nay hẩn kỳ kỳ, như một người nào khác chứ không phải người mà cô từng biết đến.

Trên đường về, bà Mỹ hỏi Thế Tần:

- Lúc nãy dì Kiều nói gì với con vậy?

- Dì ấy bảo anh Đăng tính nết tốt, và bảo con đừng ghét anh ta.

- Rồi con nói sao?

- Con không nói gì hết, con cũng không hiểu sao dì Kiều lại cứ muốn con thân với anh ta Anh ta giàu như vậy, con gái thiếu gì để chọn, sao lại ràng buộc con. Không lẽ dì ấy không tự ái sao?

Bà Mỹ trầm ngâm:

- Con không hiểu gì cả. Nếu dì ấy ở đây hoặc nếu thằng Đăng chịu theo mẹ nó, thì dì Kiều không chịu khó thuyết phục con đâu. Ở đây, dì thấy chỉ có một mình con là vừa mắt. Và lại, dì ấy tin cách dạy con của mẹ hơn.

- Nhưng hẩn đâu phải là con nít mà dì ấy phải lo.

- Làm mẹ mà. Dì ấy chỉ muốn đích thân chọn vợ cho con mới yên tâm.

- Thế mẹ có bắt ép con không?

Bà Mỹ mỉm cười, dễ dãi:

- Mẹ chỉ thuyết phục chứ không bắt ép. Con không thích thì thôi.

- Thế còn ba?

Bà Mỹ không trả lời, Thê Tần cũng nin lặng. Dù không nói ra, cô cũng biết ba xúi giục mẹ bắt cô đồng ý. Cô vốn xa cách ông, bây giờ lại càng đề phòng và đầy ác cảm. Tuổi trẻ vốn ít biết tha thứ, bây giờ ba trở lại với mẹ, cô vẫn không tin đó là tình thương và lúc nào cô cũng nhớ những cử chỉ tàn nhẫn của ông trước đây.

Nhắc tới ông, tự nhiên cả hai mẹ con cô trở nên im lặng. Thê Tần biết mẹ khó xử khi đứng giữa ba và cô Im lặng là hay hơn.

Chiều hôm sau, một khách du lịch nhờ cô hướng dẫn đi ăn ở một nhà hàng buffet. Cô vào Equatorial vì đã theo mẹ đến đó vài lần. Cô và ông khách Đức chọn một bàn ngồi ngay giữa phòng.

Khi đến quầy lấy thức ăn. Cô trạm trán ngay với Hải Đăng. Hắn đi vào với một cô gái, tay khoác lên vai cô ta thật là thân mật. Hắn có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô Thê Tần cũng không buồn chào hắn, cô chỉ nhìn lướt qua như nhìn một người không quen, rồi đi đến quầy.

Hải Đăng đi đến gần cô Hấn đứng một bên chờ cô gấp thức ăn:

- Cô đi với ai vậy?

- Một người bạn.

Thê Tần bỏ vội cái gấp xuống, và đi thẳng xuống bàn. Hải Đăng nhìn theo, hấn nhún vai khi thấy người đàn ông ngồi chờ cô Thê Tần cũng kín đáo quan sát hắn. Lại cũng một top model, nhưng không phải là Xuân Uyên, cũng không phải là người mà cô đã gặp ở siêu thị. Trời! Hấn quen với quá chừng con gái đẹp, thật là đáng nể!

Thê Tần mĩa mai thầm. Cô bực mình nghĩ thầm mà không hiểu tại sao. Có lẽ cô không quan tâm hắn đi với ai, nếu không nghe lời dì Kiều nói Cô có cảm giác như mình bị lừa gạt, hựt hửng. Dù trên thực tế hấn chẳng là gì đối với cô, và cô đã thực sự không ưa hấn.

Khi Thê Tần trở lại quầy lấy món ăn khác thì Hải Đăng cũng vừa đi lên. Không biết vô tình hay cố ý, hấn đứng gần bên cạnh cô, và hỏi như hơi chuyện trời mây.

- Ông ta là bạn cô hay là một người khách du lịch?

- Khách, thì sao?

- Chẳng sao cả. Nhưng rời đây thì cô nên về nhà đi. Cũng đừng đi chơi với ông ta, cũng đừng đi tới khách sạn, dù bất cứ lý do gì.

- Cảm ơn. Nhưng việc tôi đi đâu cũng chẳng liên hệ gì đến anh.

- Dĩ nhiên rồi, cả tôi cũng vậy - Hải Đăng đáp tỉnh bơ.

Thê Tần liếc xéo hấn một cái, rồi trở về bàn. Không ngăn được cô liếc về phía cô gái Cô nàng cũng đang nhìn cô một cách nghi ngờ. Cái nhìn đó chứng tỏ cô bé luôn hoài nghi sự thật lòng của Hải Đăng. Đã biết vậy, sao

còn chui đầu vô hấn, thật là đại dột.

Ông người Đức đẩy đĩa sang một bên, và ngồi nhìn cô như tò mò. Thê Tần ngược lên, cười lịch sự:

- Sao ông không ăn nữa?

- Cảm ơn, tôi đủ rồi.

“Lạ thật! ông ta ăn như một đứa bé”- Thê Tần nghĩ thầm. Cô có cảm giác ông ta cần chỗ để đi hơn là cần ăn. Trong số khách du lịch của đoàn, ông ta là người ít nói nhất. Hôm qua cô hướng dẫn đoàn miền tây. Suốt chuyến đi ông ta không hề hỏi cô một câu nào. Còn cô thì mặc dù trả lời thoả thoả câu hỏi của khách, nhưng cô vẫn cảm giác ông ta nhìn mình và nghe lén mình nói.

Trên đường về, vô tình cô ngồi gần ông tạ. Nếu cô không bắt chuyện thì có lẽ ông ta cũng chẳng nói gì. Ông tên Krixtôp, làm nghề gì đó cũng không rõ lắm. Ông ta chỉ đến Việt Nam một mình vì tò mò. Trong đoàn, ông chẳng quen ai nên rất buồn. Và ông ta nhờ cô hướng dẫn những cuộc chơi riêng. Còn cô thì mới mới vào nghề, nhiệt tình và sự hăng hái còn tràn trề. Thế là cô nhận lời không chút câu nệ.

Thê Tần buông dao nĩa, Krixtôp nói như thân mật, phải chút xã giao:

- Xin mời cô tự nhiên. Đừng bận tâm đến tôi.

Thê Tần mím môi vào chiếc khăn giấy để lau miệng.

- Dạ tôi ăn đủ rồi.

- Cô có thích kem không? Tôi nghĩ là các baby thường thích ăn món đó.

Thê Tần hơi buồn cười về từ “baby” của ông. Cô hiểu theo cách gọi của một đứa bé, với một chút thân mật. Cô định đứng dậy thì Krixtôp đã khoát tay:

- Để tôi phục vụ cô, tôi thích thế.

Ông ta đứng dậy và đi về phía quầy, lát sau trở lại với hai ly kem. Cô và ông ngồi lại rất lâu. Cô ngạc nhiên khi thấy ông không có ý định ra về. Và cô hiểu rằng, ông ta cần một người bạn và một nơi giải trí. Thế là cô bỏ hẳn ý muốn nhìn đồng hồ.

Krixtôp khoe với một bộ sưu tầm bướm mà ông ta vừa tìm thêm khi đến Việt Nam. Thê Tần không hiểu ông ta tìm cách nào, vì cô nắm rất rõ lịch du lịch của khách. Cô định hỏi nhưng lại thôi. Và lại cô cũng không hứng thú xem hoa với bướm. Có hiểu gì đâu mà xem.

Khi đưa Krixtôp về khách sạn. Thê Tần định về thì ông ta mời cô lên phòng xem bộ sưu tập. Đề nghị đó có gì hơi không ổn, cô cũng mang máng thấy vậy, nhưng chưa định hình cụ thể là cái gì. Cô còn lưỡng lự thì ông ta nói rất nhiệt tình.

- Tôi rất muốn được cô xem để đánh giá bộ sưu tập của tôi. Và cô có thể cố vấn xem tôi có thể mở cuộc triển lãm ở đây để giới thiệu bộ sưu tập của mình không. Tôi tin rằng khi xem xong cô rất thích.

“Gì mà triển lãm nhi?”- Thê Tần nghĩ thầm. Cô chưa từng nghe có một cuộc triển lãm như thế bao giờ. Nhưng thái độ nhiệt thành và có vẻ si mê sinh vật của ông đã đánh tan cảm giác không ổn của cô để chỉ còn là một lời mời vô tự. Cô cảm thấy từ chối thì hơi bất lịch sự.

Thê Tần xuống xe định dẫn vào khách sạn thì chợt thấy Hải Đăng đi về phía cô. Không nhìn người đàn ông, hấn chặn cô lại:

- Cô định vào đó à? - Vừa nói hấn vừa hất mặt vào phía cửa.

Sự xuất hiện của hấn làm cô hơi bất ngờ. Cô cau mặt:

- Tôi đi đâu mặc tôi, ảnh hưởng gì đến anh.

- Nhưng cô không nên vào đó. Dì Mỹ biết được sẽ không đồng ý đâu.

- Anh vô duyên quá. Tôi không làm gì sai mà phải sợ mẹ tôi không đồng ý.

Anh tưởng tượng cái gì vậy?

- Tôi không tưởng tượng gì hết, nhưng cô không nên vào đó, không hay đâu.

Thật ra, Thê Tần cũng không muốn vào phòng Krixtôp chút nào. Thấy vẻ mặt khiêu khích của cô, hấn cười khẽ và buông tay ra. Thê Tần tưởng hấn chịu thua. Nhưng hấn đã thản nhiên quay qua.

- Có phải ông muốn mời cô ấy xem cho biết phòng của mình không?

Krixtôp có vẻ hơi lúng túng trước câu hỏi lịch sự nhưng đầy đe dọa của Hải Đăng. Ông ta nói như thanh minh:

- Tôi chỉ muốn cho cô ta xem qua bộ sưu tập bướm của tôi mà thôi. Ngoài ra, tôi không có ý định gì khác.

Hải Đăng gật gù như thành thật tin vào cách giải thích của ông ta, rồi cười hết sức nhã nhặn:

- Nhưng xin lỗi ông, tôi không đồng ý để vợ tôi xem những thứ đó. Rất cảm ơn nhã ý của ông. Có điều là không thể được.

Krixtôp có vẻ ngạc nhiên. Ông ta quay qua nhìn Thê Tần, rồi xua tay rồi rít:

- Tôi xin lỗi, xin lỗi. Tôi chỉ mời thế thôi. Tôi không có ý định gì cả. Xin chào.

Rồi ông ta hấp tấp đi vào khách sạn. Thê Tần vẫn còn đứng sững vì ngạc nhiên. Cô không ngờ Hải Đăng biết nói tiếng Đức. Và trên hết là ngạc nhiên về thái độ kỳ lạ của Krixtôp, khi ông ta bỏ đi, có vẻ như trốn tránh. Sao kỳ vậy?

Cô còn đứng đó thì Hải Đăng quay lại cười khí khái:

- Thế nào, thái độ của ông ta làm cô ngạc nhiên lắm à? Cô hiểu ra chưa?

Thê Tần nói cộc lốc rồi quay đầu xe, dẫn ra đường. Cô ngồi lên đê máy, chiếc xe chạy băng băng qua mặt Hải Đăng. Hấn cũng không phản ứng, cũng không nói một câu để nhắc nhở. Chờ cô đi đến cuối đường hấn mới lững thững ra chỗ đậu xe của mình.

Thê Tần về đến nhà. Cô đi một mạch lên phòng ngồi chờ người ra. Nhớ cái cách thản nhiên của hấn bảo cô là vợ., cô muốn nổi khùng lên. Ai cho phép

hắn nói năng bừa bãi như vậy Bộ hắn không thấy gai người hay sao?
Mấy hôm sau, chỉ còn một mình cô với bà Mỹ ăn sáng. Bà hơi nghiêm nghị hỏi cô.

- Hôm trước con đi chơi với một ông khách ngoại quốc, và định đến khách sạn của ông ta phải không?

Thê Tần biết ngay là Hải Đăng nói Đồ mách lẻo Cô buột miệng:

- Con trai gì mà nhiều chuyện. Anh ta đã nói với mẹ phải không?

Bà Mỹ điềm nhiên:

- Cái đó không phải là nhiều chuyện. Nó lo cho con nên mới nói đó. Nếu mẹ không coi chừng, thì con sẽ làm ra những chuyện đại dột khác nữa Mẹ không hiểu tại sao con khờ như vậy Chuyện đó mà cũng dám làm.

Thê Tần nhăn mặt:

- Anh ta chỉ phóng đại sự việc. Ông khách muốn cho con xem bộ sưu tập bướm của ông ấy, con chỉ lịch sự nhận lời ông tạ Làm gì dữ vậy Anh ta đúng là đồ lắm chuyện.

- Im đi. Rất may là hôm đó con gặp nó. Nếu không thì chuyện gì xảy ra. Mẹ không tin cái gã ngoại quốc kia chút nào, đó chỉ là một cái bẫy Nếu con vào phòng hắn, hắn sẽ dụ dỗ con bằng tiền hoặc hứa hẹn một điều gì đó. Và sẽ cưỡng bức nếu con từ chối Con hiểu ra chưa?

Thê Tần thoáng rùng mình, nhưng vẫn cố cãi:

- Ông ta sẽ không dám làm thế, vì con sẽ la lên, sẽ thưa ông tạ Tại mẹ không biết, nước mình cũng có luật cho mấy người nước ngoài chứ bộ.

- Đừng có nói nữa Ngốc! Chỉ việc con chịu vào phòng hắn là con đã thua rồi Hắn có thể quật con lại dễ dàng. Mẹ dám chắc hắn muốn lừa gạt con.

- Mẹ chỉ giỏi tưởng tượng thôi.

- Bây giờ mẹ mới biết con ngốc hơn mẹ tưởng. Bất cứ tên đàn ông nào đề nghị như vậy đã có mưu mô hết. Đi làm mấy tháng rồi mà không biết chuyện đó, chỉ biết cãi mẹ thôi.

Cách nói gàn gọng của bà Mỹ làm cô ảm ức, nhưng không dám cãi Cố ăn cho hết phần của mình rồi đi về phòng, cô lập tức gọi điện cho Hải Đăng.

Vừa nghe tiếng hắn, cô đã chặn đầu ngay:

- Có phải anh đã nói với mẹ tôi chuyện hôm nọ không?

Thê Tần tưởng hắn sẽ lúng túng thanh minh. Nhưng giọng hắn tỉnh bơ:

- Tôi sẽ nói và tiếp tục nói với dì Mỹ những chuyện tâm bậy của cô Nhưng... sao?

Nổi nóng lên, Thê Tần nói như hét:

- Anh là đồ nhiều chuyện. Anh biết gì mà biểu tôi làm bậy Hôm ấy ông ta chỉ mời tôi lên phòng ông ta để xem bộ sưu tập, không lẽ bắt lịch sự từ chối Thế mà là tâm bậy đó hả?

- Dì Mỹ sẽ phân tích để cô hiểu nó nguy hiểm ở điểm nào.

- Giỏi tưởng tượng. Tại anh quen cái thói sờ khanh nên tưởng ai cũng xấu xa như anh phải không? Sao anh cứ chui mũi vô chuyện của tôi vậy?

- Có lẽ vì tôi thích thế.

- Hừ! Nói thật nhé. Tôi biết vô số chuyện của anh nữa kìa Anh điều thế nào, với ai, tôi đều biết hết. Thế mà tôi có nói với mẹ anh đâu, mắc gì anh đem chuyện của tôi ra nói với mẹ tôi.

- Hình như dì Mỹ vừa mắng cô thì phải?

- Chứ còn gì nữa Tại anh đấy Không anh thì còn ai.

- Thì ra cô cũng chịu khó sưu tầm chuyện của tôi quá nhỉ. Thật hân hạnh. Thế cô không ghen đấy chứ?

- Đồ trơ trẽn!

Cô nghe một tràng cười trong máy Rồi Hải Đăng nói như nhắc:

- Hơn bảy giờ rồi đó Mi Mị Cô không chuẩn bị đi làm sao?

- Không cần anh phải nhắc.

- Mi Mị này!

- Đừng gọi tôi là Mi Mị Tôi không phải là con chó. - Thẻ Tần cau kinh.

- Vậy thì Thẻ Tần vậy. Đây khi phê phán người nào đó, cô có thể nhẹ lời hơn một chút được không? Nghe cô bảo là sờ khanh và đều, tôi thấy mình đáng đem câu sấu qua.

Thẻ Tần mở lớn mắt:

- Cái gì? Anh mà đem câu sấu à? Thế thì tội nghiệp cho mấy con sấu lắm.

Rủi nó mang tính tóc mách của anh thì chết lại sướng hơn.

Chọc tức được hẳn, Thẻ Tần cười khoan khoái Nhưng hẳn nói một câu làm cô cụt hứng:

- Ủ! Thế thì đáng tội nghiệp thật. Nhưng tôi lo cho nó thì ít, lo cho cô thì nhiều hơn.

- Lo gì?

- Tôi sợ khi không còn được cô quan tâm, cô sẽ đau khổ mà không muốn sống nữa. Tội lắm.

- Đồ hợm hĩnh.

Rồi cô cúp máy Cuối cùng thì người tức lại là cô chứ không phải hẳn. Đúng là không có gì làm hẳn nao núng cả. Hẳn trơ trẽn như sắt ấy Nếu mà cô bị nói nặng như vậy thì cô đã tìm cách bẻ răng hẳn rồi Chứ không có đủ bản lĩnh để đùa cợt như vậy đâu.

Thẻ Tần thở hắt ra một cái Cô lơ mờ thấy rằng nếu không muốn bị tức thì chớ có chọc vào hẳn. Hẳn bản lĩnh và khó mà bị lay chuyển được một tình huống. Có lẽ đó là điểm để con gái thu hút. Cả cô cũng vậy Cô tức hẳn kinh khủng, nhưng đồng thời cũng thừa nhận là hẳn rất hay, rất quyến rũ. Thôi, cách hay nhất là đừng nên dính vào một con người ghê gớm ấy.

Buổi chiều, Thẻ Tần vừa rời công ty thì Tường Phương cũng vừa chạy trò

tới:

- Ê! Đi đâu đấy?
- Tìm mày chứ đi đâu, có thư cho mày đây.
- Thư hả? Ai gửi thế.
- Tìm một quán nào đó đi, rồi mày sẽ biết.

Ngồi đối diện với nhau bên bà, Tường Phương loay hoay lục giỏ, rồi chìa lá thư ra. Thẻ Tàn đọc lướt qua Tim cô bỗng đập loạn xạ trong lồng ngực khi thấy tên của Bách Thắng trên góc. Không để ý cái nhìn tò mò của Tường Phương, cô mở ra đọc chăm chú.

Tường Phương hơi một cách háo hức khi thấy Thẻ Tàn xếp thư lại:

- Anh viết gì vậy Tại sao gửi cho mày mà không gửi cho tao? Hai người này mờ ám thật đó.

Thẻ Tàn đưa lá thư cho Tường Phương.

Tường Phương không đợi bảo lần thứ hai. Cô nhìn từng dòng chữ rồi lẩm nhẩm:

- Anh hiểu rằng anh không đủ sức để quên được em... Hãy chờ khi anh trở về, lúc đó anh sẽ có một tương lai hứa hẹn để tặng em...

Cô ngược lên, tròn xoe mắt:

- Chà! Ô trời! Cả hai người này yêu nhau từ lúc nào vậy Sao tui không biết gì hết vậy?

Thẻ Tàn thở dài:

- Nói ra thì thật là xấu hổ, nhưng... nó là vậy đó.

Rồi cô kể lại buổi tối “kinh hoàng” của mình. Tường Phương nghe xong cười rũ rượi:

- Mày gặp nhiều chuyện kinh dị thật.

Cười đã đời rồi, cô gật gù như suy gẫm:

- Vậy là qua bên đó rồi anh mới hiểu anh “iu” mày sâu sắc, say đắm và đó là một mối tình thiên thu từ...

Thẻ Tàn chặn lại:

- Thôi đủ rồi Nói nghe lạnh cả người.

Cả hai đều cười khúc khích. Với Tường Phương, đó là một sự tức cười Nhưng với Thẻ Tàn, điều đó có một tầm quan trọng đặc biệt. Bách Thắng không từ chối cô, và lại hứa hẹn. Có nghĩa là cô có thể tin vào tình cảm của mình.

Thẻ Tàn ra về với tâm trạng vui sướng kỳ lạ, cô nhìn những người đi đường một cách hân hoan, và thấy mình có thể bay lên thật cao, vượt xa những tình cảm đời thường của dòng người kia.

Cô lên phòng, vừa đi vừa hát khẽ. Ngang qua phòng mẹ, cô thấy bà đang nói chuyện điện thoại Khuôn mặt u ám của bà làm cô phải đứng lại, tò mò lắng nghe. Giọng nói của bà có một gì đó như mặc cảm, một giọng nói mà cô

chưa từng nghe bao giờ.

- Thật tình tôi rối quá chị à. Đến mức này không còn xoay sở vào đâu được nữa. Sau này.

-...

- Tôi biết chị không nghĩ gì cả, nhưng cũng không thể lạm dụng chị được. Nhất định tôi sẽ tìm cách gỡ lại chị.

-...

- Tuần sau hả chị Vậy tôi sẽ hứa với bà ấy.

-...

- Vâng.

Bà Mỹ gác máy, rồi ngồi xuống ghế, tay tì trán như buồn rầu Thử Tần bước vào:

- Chuyện gì vậy mẹ?

Bà ngược lên, hơi bối rối và gương lấy sự bình thản:

- Sao con về trễ vậy?

Thử Tần không trả lời, hơi gặng lại:

- Mẹ vừa nói chuyện với ai vậy Có chuyện gì vậy Lúc này con nghe nè.

- Mẹ gọi cho dì Kiều, cũng có chút chuyện.

- Nhưng là chuyện gì? Mẹ giấu con cái gì phải không?

- Chuyện làm ăn của mẹ, con hỏi làm chi?

- Nhưng con lớn rồi, con cần phải biết chứ.

Bà Mỹ ngả người ra ghế, mệt mỏi:

- Mẹ vay tiền hùm mở khách sạn với người ta, nhưng họ trốn rồi Bây giờ đến hạn đáo nợ, mẹ hỏi dì Kiều mượn đỡ.

Thử Tần tròn xoe mắt:

- Mẹ vay bao nhiêu?

- Tính ra hai chục cây.

Thử Tần ngẫm nghĩ một lát, rồi nhíu mày:

- Hai chục cây. Không lẽ nhà mình không đủ tiền để trả sao? Sao mẹ phải hỏi mượn dì Kiều?

- À .. ừ.. Tiền mẹ gửi đi làm ăn hết rồi.

- Nhưng mẹ vay bao lâu rồi?

- Ôi! Vậy là lâu lắm rồi Nhưng mẹ làm ăn gì vậy Từ đó đến giờ, mẹ có biết buôn chải bao giờ đâu.

Bà Mỹ không trả lời Thử Tần có cảm tưởng mẹ đang tránh nhìn cô Cô ngồi xuống bên cạnh bà, suy nghĩ căng thẳng. Nói suy nghĩ chứ thật ra cô có suy nghĩ được gì đâu, chỉ thấy hoảng sợ và bối rối Từ đó đến giờ cô đâu có hiểu thế nào là làm ăn. Mẹ cũng vậy Nếu không nhờ bà ngoại đầu tư cho mẹ mở shop, chắc hai mẹ con cô cũng chịu chết thôi.

Tại sao bây giờ tự nhiên mẹ lại bày đặt làm ăn cho đỡ nợ lung tung vậy?

Thế Tần ngồi chờ ra vì căng thẳng. Rồi cô ngược lên:

- Ba đâu rồi mẹ? Ba có biết chuyện này không?
- Biết chứ. Ba cũng lo lắm.
- Mấy hôm nay ba đi đâu, sao con không biết?
- Ba đi Đà Lạt tìm ông ta rồi.

Thế Tần không hỏi nữa. Cô ngồi im, hoang mang và lo âu. Vậy là chuyện này xảy ra từ lâu lắm rồi. Còn cô thì không biết gì cả. Cảm tưởng gia đình sụp đổ làm cô hoảng sợ ghê gớm. Bất giác cô muốn cầu cứu ai đó giúp mẹ, và hiểu sao mẹ lại bám víu vào dì Kiều. Khi người ta ngã xuống, bản năng của người ta muốn tìm một chiếc phao, còn cô thì toàn ngu ngơ trước mọi thử thách.

Không tựa vào dì Kiều, làm sao mẹ cô tự chống chọi đây?

Thảo nào, thời gian gần đây mẹ dễ bị căng thẳng và hay cáu gắt đối với cô. Đôi lúc cô giận mẹ mà không chịu tìm hiểu. Cô vô tâm lúc này thì thật là đáng trách. Phản ứng tự nhiên làm cho cô hăng hái nghĩ cách giúp mẹ để chuộc lỗi. Nhưng nghĩ tứ nghĩ lủi, cô vẫn chỉ có thể... đồng ý để mẹ nhờ dì Kiều. Cô thật sự không biết làm cách nào khác để có số tiền lớn chừng ấy. Còn nghĩ tới tương lai của mình thì... Thế Tần thở dài, thấy nó chỉ là giọt nước bé bỏng.

Cô thở dài:

- Mai mốt mẹ đừng làm ăn gì hết, mẹ ạ. Mẹ có biết gì đâu mà làm ăn?

Nhưng ai rủ mẹ thế?

- Bạn của mẹ. Con biết gì mà hỏi?
- Bạn của mẹ con biết ấy chứ. Mẹ nói đi.

Bà ậm ừ... không trả lời. Thế Tần có cảm tưởng mẹ muốn giấu điều gì đó, khi mẹ không muốn nói với cô thì tốt hơn hết là đừng hỏi. Cô hiểu điều đó lắm. Cô đứng dậy, đi về phòng mình, buồn nhiều hơn là vui. Sự lo sợ làm cô không còn lòng dạ nào nghĩ tới tình cảm của mình. Chiều nay cùng một lúc, cô nhận cả tin vui lẫn buồn, và cả hai có tầm quan trọng như nhau. Rốt cuộc cô không hiểu được mình thế nào.

Một tuần sau, buổi trưa ở công ty trở về, cô chạm trán với Hải Đăng ở cửa Ông Hình tiễn anh tạ. Thấy Thế Tần, hắn chỉ chào cô với nụ cười lịch sự.

Thế Tần cũng chào lại hắn. Cô hơi khó chịu khi thấy thái độ của ông Hình, nó có vẻ gì đó như xum xoe, hồ hởi quá mức. Cô không chịu nổi ba mình như vậy.

Ông Hình quay vào. Thấy Thế Tần còn đứng ở cầu thang, ông xoa xoa tay, hề hề:

- Nếu không có cậu ấy thì phen này nhà mình nguy to rồi, không chừng mẹ phải bán nhà đi để trả nợ. Cậu ấy là cứu tinh của mình đó con. Con tìm cách cầu mỗi này cho ba mẹ được nhờ đi, con gái ạ.

Thế Tần im lặng nhìn đi chỗ khác. Cứ mỗi lần chạm mặt với ba là cô cảm giác như gai góc, muốn chống đối. Bây giờ cũng vậy. Tại sao khi mắc nợ, ba nghĩ đó là bổn phận của mẹ phải lo. Trách nhiệm của ba đâu? Ba là đàn ông mà.

Lại còn nhờ vả Hải Đăng nữa. Cách ba bảo cô “câu mới” nghe rợn cả người. Cô không chịu nổi ý nghĩ thức dụng như vậy.

Buổi tối, khi ba con không có ở nhà, cô qua phòng hơi thắng mẹ:

- Mẹ nhờ dì Kiều rồi còn nhờ anh ta làm chi?

- Dì Kiều hứa giúp mẹ mà. Một mình dì ấy không đủ sao?

- Thái độ của ba, con không chịu nổi.

- Ba làm sao mà con không chịu nổi?

- Ba có vẻ sẵn đón anh ta thái quá. Nhưng lúc trưa, anh ta qua đây chi vậy mẹ?

- Dì Kiều gọi tiền về không đủ, dì ấy gọi diên cho Hải Đăng bảo nó qua giúp mình thêm. Con tưởng số tiền ấy nhỏ lắm sao?

Bà quay mặt đi, có vẻ chán nản:

- Con đừng đem thành kiến ra làm mẹ khó xử nữa. Nhờ vả người ta nhiều vậy, mẹ đã đủ khổ tâm rồi. Con ba nữa.

- Ba làm sao?

Bà Mỹ im lặng, Thế Tần hỏi tới:

- Ba làm sao hả mẹ?

Bà Mỹ xua tay:

- Thôi con đừng hỏi nữa, mẹ nhức đầu lắm.

Lạ như vậy đó, mỗi lần cô chống đối ba điều gì là mẹ bệnh vực ba tới cùng.

Không hiểu sao mẹ lại nhu nhược thế. Cô chán cái gia đình này lắm rồi.

Lúc này, mẹ có vẻ xuống dốc kỳ lạ. Mẹ như giấu kín một nỗi khổ nào đó.

Mẹ không còn nhẹ nhàng thanh thoát như trước kia. Càng ngày cô càng nhận

ra cô dần dần xa cách mẹ. Chính xác hơn là sự trở về của ba đã làm mất đi

sự đầm ấm của mẹ con. Nếu bảo mong ba đi luôn thì thật là bất hiếu quá,

nhưng thật tình cô đã từng muốn như vậy.

Người Trong Mộng

Chương 5

Thế Tần dừng xe trước ngôi nhà hai tầng đồ sộ. Cô mở quyển sổ xem lại địa chỉ, rồi nhìn thoáng vào trong. Chẳng lẽ đây là nhà của Hải Đăng. Cô mang máng mình đã đến đây một lần. Thật ra cô không biết hắn ở đâu, chỉ nhờ tổng đài phăng ra địa chỉ từ số điện thoại của hắn. Cô không ngờ hắn có một gia sản như vậy. Thảo nào, ba cứ luôn ca ngợi hắn là thần tượng tuổi trẻ. Thật đáng xấu hổ.

Cánh cổng lớn đóng im im nhưng cửa nhỏ lại mở toang. Có một chiếc xe dựng trên lối đi. Thế Tần mạnh dạn dắt xe vào. Cô nhìn khoảng sân. Không thể lầm lẫn được. Cô đã đến đây với Tường Phương và Bách Thắng, trong tối sinh nhật của bạn anh. Thật lạ, cô cứ nhớ in chủ nhân của bữa tiệc ấy không phải là Hải Đăng, mà cô chỉ gặp hắn ở vườn kiếng với câu chuyện. Thế Tần lắc đầu không muốn nhớ nữa.

Cô dắt xe vào sân, rồi đi thẳng vào phòng khách. Nhưng có tiếng nói văng ra làm cô chùn chân lại. Hình như Hải Đăng đang có khách. Lại là một cô bồ nào của hắn. Thế Tần đứng nép vào cửa, nhìn qua khe, hắn cũng đã từng nghe lén chuyện của cô chứ bộ.

Chợt có tiếng quát ra, làm Thế Tần rùng mình. Đúng là giọng của một cô gái:

- Anh không muốn tôi thế này, không muốn tôi thế kia, vậy anh bảo tôi phải làm sao? Nói đi.

Giọng của Hải Đăng cứng rắn:

- Em có thể làm điều gì em muốn, nhưng hãy buông tha ông ta đi. Em đã đi xa quá rồi.

- Thế nào là quá xa? Tôi muốn thế và tôi cứ xin, cho hay không là quyền của ông ta. Tôi đâu có cầm dao bắt ép ông ta đâu.

- Em không làm những thứ đó, chỉ làm những thứ mà bất cứ một phụ nữ sành sỏi nào cũng có thể làm. Anh hiểu rất rõ điều đó. Tha cho ông ta đi Hương, vợ con ông ta như vậy đã đủ rồi.

Cô gái phá lên cười:

- Anh mà cũng biết thương người nữa à? Trời ơi! Tôi có nằm mơ không đấy. Nghe anh nói câu đó, tôi buồn cười đến chết được.

Cô ta ngừng một lát rồi rít lên:

- Thế khi bỏ rơi tôi, anh có nghĩ tôi rất đau khổ không?

- Anh không bỏ rơi em, ngay từ đầu, anh đã nói anh không yêu em rồi mà.

Cô gái quát lên:

- Nếu không yêu tôi, sao anh chịu đi chơi chung với tôi, âu yếm tôi. Những cử chỉ mà anh đối với tôi không là yêu thì là gì?

Không nghe được giọng Hải Đăng trả lời, chỉ có giọng cô nàng hằn học:

- Đồ đêu! Đồ sở khanh! Hứ! Anh không trả lời được câu hỏi của tôi à?

- Em có thể gán cho anh những từ nặng hơn thế nữa, nhưng hãy dừng lại đi. Dừng dùng tuổi trẻ để phá hoại hạnh phúc của gia đình người khác. Cái gì cũng có hậu quả của nó, đó là sự quả báo Em hiểu không?

- Câm miệng đi! Dừng lên mặt đạo đức nữa Hóa ra anh gọi tôi đến chỉ để nói chuyện đó thôi à?

Không nghe Hải Đăng trả lời Giọng cô nàng văng lên đầy căm tức:

- Anh làm tôi tưởng... Hứ! Tại sao tôi hy vọng vào một tên đốn mặt như anh chứ. Không cần biết anh là gì của ông tạ Nhưng khi anh đã bảo vệ ông ta thì ông ta sẽ càng khốn đốn với tôi. Hãy chống mắt lên mà xem tôi phá nát gia đình của ông tạ Hoàng Hương này không phải tầm thường đâu.

Cô chột lao ra ngoài Bất ngờ Thế Tần không kịp phản ứng, chỉ đứng đờ người ra nhìn. Cô ta cũng không ngờ khi thấy Thế Tần. Cô ta đứng lại, khoanh tay nhìn Thế Tần từ đầu tới chân, rồi cười khẩy:

- À! Một con nai, mới quen à? Quen lâu chưa vậy cô em?

Thế Tần lúng túng chưa biết nói gì, thì cô ta đã liếc vào trong, rồi chanh chua:

- Cô có biết đó là một tên sở khanh không mà đâm đầu chui vô vậy Khôn hồn thì cao chạy xa bay đi, không thôi mai mốt khóc hết nước mắt đấy Hứ! Cô ta liếc Thế Tần một cái, rồi đồng đánh bơ đi. Thế Tần vẫn đứng yên. Sắc đẹp của cô ta làm Thế Tần ngẩn ngơ Cô không phải là nhà quê, nhưng quả thật cô chưa từng thấy ai đẹp như vậy.

Cô còn đang ngẩn ngơ thì Hải Đăng đi ra. Rõ ràng hấn đang bực mình. Hấn hơi cô một cách ngạc nhiên lẫn khó chịu:

- Nãy giờ cô nghe lén chuyện của chúng tôi phải không?

Thế Tần ngắc ngư đứng im. Như nhớ ra, cô héch mặt lên:

- Anh đừng quên là anh đã nghe lén chuyện của chúng tôi. Vậy là hòa đấy.

Hải Đăng như không muốn tranh cãi với cô, hấn khoát tay:

- Vào nhà đi.

Thế Tần lững thững đi theo hấn. Vừa đi cô vừa hỏi:

- Đây là nhà anh thật à?

- Thế cô muốn kiếm ai ở đây?

- Dĩ nhiên là tôi tìm anh. Nhưng tôi nhớ lần đó tôi đến đây dự sinh nhật của một người. Ở một người bạn không quen.

Hải Đăng nói cộc lốc:

- Nó là thằng bạn thân. Tôi cho nó mượn nhà để tổ chức sinh nhật.

- Ô! Anh cũng tốt bụng vậy sao?

Hắn phớt lờ câu hỏi châm chọc của cô, hắn nghiêm nghị:

- Cô đi đâu vậy?

- Tôi đến để trả tiền cho anh.

Hải Đăng nhướng mắt ngạc nhiên, như không tin, nhưng hắn vẫn không nói gì. Hắn ngồi gù ra ghế, tỳ tay trên thành ghế, nhìn cô loay hoay mở giỏ.

Thê Tần đặt xếp tiền lên bàn. Mặt chột đỏ lên, cô nói lúng túng:

- Tôi biết là... dĩ nhiên bao nhiêu đây không là gì cả. Nó quá nhỏ so với số tiền ba mẹ tôi thiếu anh... Nhưng... nhưng tôi sẽ trả từ từ. Gom góp được bao nhiêu, tôi sẽ trả bấy nhiêu. Có thể anh thấy quá ít... nhưng quả thật tôi chỉ có chừng đó. Anh thông cảm cho tôi.

Hải Đăng không trả lời, chỉ nhìn cô, vẻ mặt hắn kín bưng. Cử chỉ của hắn làm Thê Tần hoang mang. Cô liếm môi, nói một cách cố gắng:

- Nếu trả thế này thì khoảng ba năm. Tôi biết như vậy là thiệt thòi cho anh...

Nhưng quả tình... quả thật tôi chỉ có thể gom góp được bao nhiêu đó.

Thấy Hải Đăng không nói gì, cô liếc nhìn hắn, rồi bậm môi đẩy xấp tiền ra giữa bàn, rụt rè:

- Đây là mười triệu Anh nhận giùm.

Hắn nghiêng người tới trước, hai tay chống cằm nhìn cô chăm chăm:

- Cô cho tôi là loại người gì vậy?

Thê Tần hoang mang nhìn hắn. Cô không hiểu hắn muốn nói gì. Cô liếm môi:

- Tôi xin lỗi... có lẽ như thế này là hơi bất lịch sự. Nhưng dù sao... đã mượn thì phải trả. Tôi không muốn ba mẹ tôi nợ anh như thế này, tôi...

Hải Đăng ngắt lời :

- Tiền ở đâu ra vậy?

Thê Tần ngồi im, đây không phải là việc của hắn. Cô không muốn trả lời. Để có được bao nhiêu đó, cô đã lén bán chiếc vòng quý giá nhất của mình, cộng với tiền thưởng và tiền lương. Biết rằng nó quá ít ỏi, nhưng cô muốn chứng minh cho Hải Đăng biết rằng ba mẹ cô không lợi dụng hắn, cả cô cũng vậy. Không thấy cô trả lời, hắn nhắc lại:

- Ở đâu ra cô có số tiền này?

Thê Tần hơi khó chịu:

- Bằng cách riêng của gia đình tôi. Anh hỏi làm gì vậy?

- Theo tôi biết thì hiện giờ di Mỹ chỉ xoay sở để đủ sống, chứ không có dư như thế đâu. Nói đi cô xoay sở bằng cách nào vậy?

- Đó là việc của tôi. Chào anh.

Vừa nói xong, cô định đứng lên đi ra cửa. Nhưng Hải Đăng đã bước vòng qua, ấn cô ngồi lại.

- Khoan về. Tôi muốn hỏi cô vài chuyện.

Hắn thản nhiên ngồi cạnh cô, nhìn cô như dò xét. Thê Tần ngồi nhích ra. Cô định phản ứng cử chỉ gằn gữ như vậy thì hắn lên tiếng:

- Chiếc vòng đâu rồi Cô bán nó rồi phải không?

- Hà?

Tự nhiên Thê Tần rụt tay lại Cô không ngờ Hải Đăng có thể quan sát tỉ mỉ như thế. Cô chưa kịp trả lời thì hắn nói một cách áp đảo.

- Đừng giấu Cứ nói thật đi, bất cứ một lời nói dối nào của cô cũng không qua mắt được tôi đâu. Tôi biết nhiều chuyện hơn cô tưởng.

Biết khó mà trốn tránh. Thê Tần miễng cưỡng.

- Vâng tôi bán nó rồi

- Di Mỹ biết không?

- Tôi nói với mẹ là tôi làm mất.

- Chiếc vòng đó không được hai cây đâu. Vậy còn khoản tiền kia?

- Đó là tiền thưởng cộng với tiền lương.

Thê Tần thấy khó chịu vô cùng. Cô không muốn ai hỏi về tiền bạc, nhất là đối với Hải Đăng. Cô mím môi quay mặt đi chỗ khác. Hải Đăng phớt lờ thái độ chống đối của cô:

- Như vậy là cô tự ý làm chuyện này?

- Tôi không muốn mẹ tôi biết, anh đừng nói với ai giùm tôi.

- Tại sao cô làm như vậy?

“Hắn hỏi như hỏi cung ấy” - Thê Tần bực mình nhưng vẫn cố trả lời:

- Tôi không muốn mắc nợ ai cả. Từ đó đến giờ, tôi chưa từng bị như vậy. Anh không hiểu cái cảm giác đó nặng nề ra sao đâu.

- Nhưng tại sao cô lại giấu ba mẹ cô?

Không chịu được, Thê Tần nói thẳng thừng:

- Anh không phải là công an, tôi ghét bị tra gạn lắm, anh biết không?

Hải Đăng điềm nhiên hơi tiếp:

- Có phải cô không còn tin di Mỹ và cô luôn sợ ba cô lợi dụng tôi, đúng không?

- Sao anh biết? - Thê Tần buột miệng kêu lên, mắt tròn xoe nhìn Hải Đăng.

- Tôi đã nói rồi Tôi biết nhiều chuyện hơn cô nghĩ. Hắn cười thoáng nhìn cô

- Và tôi luôn đồng tình với cô.

Thê Tần liếc trộm nhìn Hải Đăng. Khuôn mặt hắn lúc này rất thật tình. Nó khác với vẻ mặt nhâng nháo đùa cợt mà cô đã từng thấy ở hắn. Tự nhiên, cô thấy cái gì đó gằn gữ như trút gánh nặng, và nhẹ nhẫng đi, dễ chịu Cô thở dài:

- Làm sao anh biết được ý nghĩ của tôi về ba mẹ tôi?

- Nó in rành rành trên khuôn mặt cô ấy Mi Mi ạ. Và tôi đọc nó rất dễ dàng.

Buổi trưa đó, cô bắt mẫn và xấu hổ vô cùng vì cách của ba cô Và cô xa cách luôn cả mẹ, vì cô nghĩ mẹ lúc nào cũng bao che cho ba cô.

- Ôi! Sao anh tâm lý thế? -Thê Tần kêu lên, ngạc nhiên cùng cực. - Sao anh

biết chuyện riêng của gia đình tôi thế? Có phải mẹ tôi đã nói với anh không?

Hải Đăng lắc đầu:

- Di Mỹ không phải là mẫu người hay than thở.

Thê Tần thăm thì:

- Tại sao anh biết?

Hải Đăng nói một câu xa đề:

- Cô không biết gì đâu. Khi cô còn ở trong nội thì tôi đã được tám tuổi. Tôi thấy ba mẹ mâu thuẫn với nhau ra sao, và hiểu được nhiều điều mà một đứa con nít bình thường không hiểu. Chỉ cần quan tâm cô một chút là tôi biết hết.

- Thế mà tôi cứ tưởng anh vô tư lắm.

- Đều nữa chứ. - Hải Đăng nheo mắt.

Thê Tần phì cười. Cô bướng bỉnh:

- Cái đó thì dĩ nhiên rồi, làm sao mà nghĩ khác được?

- Vậy cô có sợ tôi không?

- Sợ cái gì?

- Một mình xông vào hang cọp mà không sợ bị ăn thịt.

Thê Tần bĩu môi:

- Tôi đâu có dễ bị ăn hiếp, không tin cứ thử xem.

Hải Đăng nhún vai:

- Trò cường bức là của bọn phạm phu, tôi không thích làm vậy đâu. Còn cô, cô không sợ bị tôi quyến rũ à? Hãy đề phòng cẩn thận đi Mi Mi, tôi nguy hiểm lắm đấy.

Thê Tần không hay là mình đã ngồi nhích ra. Cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt của Hải Đăng. Hắn nhìn đi nơi khác, trên môi thoáng nụ cười. Rồi mặt hắn trở lại vẻ nghiêm nghị.

- Cô cất tiền đi và từ nay về sau đừng làm những chuyện khờ dại như vậy nữa. Cô không nên chịu trách nhiệm về những sai lầm của người lớn, không đủ sức đâu cô bé ạ.

Thê Tần kêu lên:

- Nhưng như vậy thì đến bao giờ ba mẹ tôi mới trả được nợ cho anh? Anh không nhận thì tôi khổ sở lắm.

- Đây là chuyện của người lớn, cô đứng qua một bên đi.

Thê Tần thở dài:

- Nói thì nghe dễ nhưng thực hiện thì khó lắm. Ba tôi không giống mẹ tôi. Mẹ tôi tự trọng và khổ tâm khi nhờ vả người khác, cho nên tôi...

Hải Đăng ngắt lời:

- Cô không đủ sức để giúp di Mỹ đâu. Hãy nghe lời tôi, đứng qua một bên đi.

Hắn nói một câu thật khó hiểu:

- Bi kịch của gia đình cô không phải là chỗ thiếu nợ đâu, mà là ở khía cạnh

khác. Cô càng ráng dành dụm tiền thì cả cô và dì Mỹ đều trở nên tự hại mình. Nghe lời tôi đi.

Thế Tần nhú mày:

- Anh nói cái gì thế?

Hải Đăng có vẻ không muốn giải thích. Hắn nghiêng người tới, lấy sắp tiền đặt vào giỏ. Cử chỉ của hắn thật từ tốn, nhưng cương quyết. Thế Tần vội giữ tay hắn lại, kêu lên:

- Tôi không thể nhận lại như thế, tôi xin anh nhận giùm đi. Nếu không tôi sẽ xấu hổ lắm.

Hải Đăng nhìn xuống những ngón tay cô đang bấu vào tay mình, cười chế giễu Thế Tần vội buông tay ra. Nhưng cô lúng túng quá, không nhớ cả chuyện giận, cô liêm môi:

- Tôi rất hãnh diện khi giúp mẹ tôi thoát khỏi mặc cảm, cho nên thiếu thốn mấy, tôi vẫn chịu được. Anh hiểu không? Vì vậy tôi xin anh...

- Hiểu rồi! Tôi hiểu hơn những gì cô nói. Nhưng con trai như tôi mà nhận tiền dành dụm của một cô gái thì chẳng ra gì cả. Và tôi muốn từ đây về sau cô bỏ ý nghĩ đó đi.

Thế Tần nhìn xuống tay mình, cô nói một cách âm thầm:

- Không còn cách nào khác, anh Đăng ạ. Có lẽ anh chưa hiểu hết khả năng của ba mẹ tôi.

Nhưng Hải Đăng đã không nghe cô nói. Hắn đứng dậy như không muốn tiếp tục câu chuyện, và trở lại ngồi đối diện với cô, im lặng nhìn những ngón tay cô đan vào nhau. Thế Tần tưởng hắn sắp nhận xét về những ngón tay của mình, thì hắn chợt lên tiếng:

- Sao lúc này cô ốm quá vậy?

Thế Tần mở lớn mắt nhìn Hải Đăng. Cô không tưởng tượng bỗng nhiên hắn hỏi những chuyện như vậy. Cô chưa kịp trả lời thì hắn đã nói tiếp:

- Cô bắt đầu chán những chuyến đi chơi xa chưa?

- Đi đâu kia?

- Tôi muốn hỏi về công việc của cô đây.

Thế Tần trả lời thành thật:

- Trước đây thì có, nhưng bây giờ tôi ngán lắm rồi! Tôi không còn ham vui như trước nữa.

Hải Đăng nói như gợi ý:

- Vậy sao không nghỉ ở công ty du lịch đi. Đi làm một việc gì khác thích hợp với khả năng của cô hơn.

Thế Tần vội lắc đầu:

- Anh không biết chứ, tìm việc khó lắm. Lúc trước tôi với nhỏ bạn đi xin việc làm cả hơn một tháng, bây giờ tôi sợ tình trạng đó lắm.

- Chỉ cần cô nói với tôi cô thích làm gì, còn thì không khó như cô tưởng đâu.

Thế Tần buột miệng:

- Sao anh quan tâm đến tôi vậy? Tôi không hiểu sao anh lại tốt với gia đình tôi thế? Có phải...

Cô chột im bật. Hải Đăng nhìn cô tinh quái:

- Sao không hỏi tiếp nữa đi.

Thế Tần im thin thít. Cô thấy mình vô cùng may mắn vì biết stop đúng lúc.

Nếu hỏi thẳng ra, chắc chắn hẳn sẽ cười vô mũi, cô đã bị một lần rồi! Từ lâu cô đã tự như câu nói của di Kiều ở sân bay là có thật. Nhưng không thể nghĩ như vậy là hỏi như vậy.

Hải Đăng nhìn cô chăm chú, khuôn mặt đầy vẻ giễu cợt:

- Lại sắp hỏi một câu không khiêm tốn rồi chứ gì? Tôi đã nói rồi mà. Tôi cũng muốn yêu cô lắm, nhưng không được, dù có ráng hết sức.

Hắn phá lên cười! Thế Tần đứng bật dậy, run giọng:

- Anh có thể đùa tẻ nhị một chút được không? Con người anh là vậy đó hả?

Cô quay ngoắt người, bỏ ra cửa Hải Đăng cũng đứng dậy đi theo hắn. Hắn lững thững ra sân giúp cô dắt xe ra cổng. Nhưng Thế Tần đã giằng lại.

- Cảm ơn.

Hắn tỉnh bơ cười với cô:

- Khi nào cô bỏ cái tật nổi giận khi bị chọc tức, lúc đó cô có thể yên tâm mình đã là người lớn. Cô sẽ thấy cuộc đời nhẹ nhàng lắm. Không tin thì tập thử đi.

- Không cần anh phải dạy.

Thế Tần hàm hực dắt xe ra, Hải Đăng lịch sự mở cổng cho cô.

- Chúc vui vẻ.

Thế Tần không thèm trả lời! Đi một đoạn khá xa, cô vẫn còn cảm giác tức tối, bất lực. Cô có cảm giác bị lừa khi tỏ ra nghiêm chỉnh với hắn. Rốt cuộc là như vậy đó. Con người hắn không khi nào đàng hoàng cả, trong khi cô thì ghét cay ghét đắng con trai hay bốn cọt.

Thế Tần thề với lòng mình rằng sẽ không bao giờ tìm đến hắn nữa! Cô sẽ âm thầm gom đủ số tiền và sẽ đường hoàng ném trả vào mặt hắn, để hắn không còn coi thường cô nữa! Bây giờ cô hiểu rằng, chính sự coi thường ngầm ngầm mới làm hắn giễu cợt cô như vậy! Tự ái và giận đời, cô giận ba mẹ đã nhờ vả gia đình hắn để bị coi thường. Bất giác, cô chảy nước mắt vì cảm giác tủi nhục.

Vậy nhưng hôm sau, Hải Đăng lại làm đảo lộn suy nghĩ của cô! Buổi tối, đang coi chùng quây thì một người khách bước vào! Cô tưởng đó là người mua hàng. Nhưng anh ta chỉ đứng trước quây:

- Xin lỗi! Cho tôi gặp cô Thế Tần.

- Tôi tên Thế Tần, có chi không anh?

Anh ta đặt một cái hộp bao giấy hoa lên mặt kiếng:

- Có người gửi quà cho cô Cô ký nhận giùm.

“Ai thế nhỉ”- Thẻ Tần thoáng nghĩ đến Bách Thắng. Cô ký tên rồi hồi hộp mở quà. Một chiếc vòng bằng vàng, giống hệt chiếc vòng mà cô đã bán. Thế là sao nhỉ? Thẻ Tần ngồi thừ người suy nghĩ, rồi vụt hiểu Chắc chắn là Hải Đăng. Hắn mua trả lại cho cô Tại sao hắn làm như vậy Tại sao hắn có cử chỉ tế nhị, ga lăng với cô như vậy Hắn thật là khó hiểu.

Thẻ Tần ngồi mân mê chiếc vòng. Rốt cuộc thì Hải Đăng là người như thế nào đây? Hời hợt, thích bông đùa, phóng túng. Hay đúng thật là sâu sắc hào hiệp? Đâu mới là sự thật, là bản chất của hắn? Cô biết tiên không là gì đối với hắn. Nhưng nếu với ai, hắn cũng hào phóng như vậy thì chịu gì nổi? Cô phân vân nửa muốn trả, nửa muốn gọi điện cảm ơn. Nhưng trả thì có vẻ bất lịch sự quá. Cảm ơn thì sợ hắn lại chọc tức. Đành im lặng vậy Rồi có lúc nào đó cô sẽ nói với hắn.

Những ngày trong nhà thật là nặng nề. Thịnh thoảng Thẻ Tần thấy mẹ khóc một mình. Khi hơi thì bà tìm cách lảng tránh hay giải thích qua loa rằng bà buồn vì nợ. Thẻ Tần nửa tin nửa ngờ. Cô cũng buồn vì nợ vậy Nhưng đâu có đau khổ phờ phạc như mẹ. Cô có linh cảm có một chuyện gì đó. Nhưng cụ thể là gì thì cô không biết.

Cô có hơi Mai Linh, Mai Linh bảo những lúc cô không có ở nhà, ba và mẹ cô hay rất cãi nhau, có lúc cãi kịch liệt. Nhưng cả hai đều ở trên lầu nên Linh nghe không rõ.

Thẻ Tần thấy chán nản vô cùng. Mẹ cứ bùng bít mọi chuyện. Giá mà mẹ chịn nói với cô, có lẽ cô không khổ sở vì nghi ngờ. Gia đình gì như địa ngục, chán không thể tưởng.

Nhưng Thẻ Tần không bị cảm giác nghi ngờ lâu. Và cái điều cô nhìn thấy thật kinh hoàng, nó ghê gớm vượt xa tưởng tượng của cô.

Buổi tối đi chơi với Tường Phương, cô thấy ba cùng một cô gái trẻ bước ra khỏi nhà hàng. Điều làm cô sững sờ nhất là cô gái ấy, cô đã gặp một lần. Vẻ đẹp của cô gái đó, cô không thể nào quên được. Cô khẽ thốt lên một cách vô ý thức:

- Trời ơi! Hoàng Hương!

Thẻ Tần đứng chết dí trên vỉa hè. Khi cô sực tỉnh và băng qua đường thì họ đã đi quá xa Cô quên mất Tường Phương đang đứng chờ cô và đi nhanh về phía họ.

Thoắt một cái Thẻ Tần vụt hiểu tất cả, hiểu và lập luận một cách lôgic mọi sự việc. Nhưng nếu không quá thông minh, có lẽ cô đỡ khổ hơn. Cô cũng không nhớ bằng cách nào đó cô đã đến nhà Hải Đăng. Lúc này, cô cần gặp hắn ghê gớm đề hơi, dù sự việc đã rõ mười mươi.

Hải Đăng không có ở nhà, cô bấm chuông khá lâu mà cánh cổng vẫn im ỉm. Thẻ Tần đứng tựa vào trụ xi măng, nhất quyết chờ hắn.

Đến thật khuya, Hải Đăng mới về. Thấy Thế Tàn, hấn bước xuống xe, đi đến trước mặt cô:

- Khuya rồi sao cô còn đứng đó? Có chuyện gì không? Cô làm sao vậy?

Thế Tàn im lìm nhìn hấn, dưới ánh đèn, nhìn khuôn mặt của cô tái xanh, như không còn sinh khí. Hải Đăng không giấu được vẻ lo âu:

- Cô chờ tôi lâu chưa? Có chuyện gì vậy Mi Mi?

- Tôi muốn hơi anh về chuyện ba tôi. Tôi vừa gặp họ.

Hải Đăng hơi khựng người Trong một thoáng, anh nhắm mắt quay mặt đi chỗ khác. Rồi anh trở lại về thanh thản:

- Cô vào nhà đi.

Anh bước tới cổng, rồi quay lại nhìn Thế Tàn.

- Hôm nay dì sáu xin nghỉ, nhà không có ai. Sao cô không gọi máy nhắn cho tôi? Đứng ở ngoài này bất tiện quá.

- Tôi không có số máy đó.

- Thôi được, vào nhà đi, chờ tôi cất xe.

Thế Tàn vào phòng khách, một lát Hải Đăng đi vào, ngồi đối diện cô:

- Thế nào?

Thế Tàn cắn chặt răng, nhìn anh ta một cách oán trách:

- Anh đã biết chuyện của ba tôi. Tại sao anh không nói với tôi?

Thấy Hải Đăng im lặng, cô nóng lên, nói như hét:

- Anh định chối phải không? Vì anh sợ mang tiếng thóc mách chứ gì? Chết tiệt sự cao thượng của anh đi. Anh có biết im lặng như vậy là bao che cho ba tôi không?

Hải Đăng trầm tĩnh:

- Nếu tôi nói cho cô biết, liệu có thể cô có cứu vãn được tình thế không? Cô có tin rằng sẽ ngăn cản được bác Hình không? Hay sẽ làm cho mọi chuyện rối beng lên thêm?

Thế Tàn cứng họng, cứ giương mắt nhìn anh lấp bắp:

- Có thể... Có thể tôi không ngăn cản được họ nhưng còn hơn tôi không biết gì cả.

- Có khi vô tâm lại hay hơn đó, Mi Mị Cô đã buồn vì không khí trong nhà rồi, tôi không muốn cô gánh thêm sự uất ức, cảm giác đó không dễ chịu đâu, nhất là đối với một cô gái hồn nhiên như cô.

Thế Tàn hơi nghiêng người tới trước, nhìn mặt Hải Đăng chăm chăm:

- Có thật anh tội nghiệp tôi không? Hay là anh bao che cho cô ta Anh sợ tôi tới tìm quậy cô ta chứ gì?

- Cô tự đánh giá mình quá cao rồi đó. Cô không đủ sức để đối đầu với cô ta đâu. Hoàn toàn không. Cô chỉ là một đứa nhỏ so với bản lĩnh của Hoàng Hương, nếu quậy thì phần thiệt thòi sẽ nghiêng về cô đó.

Thế Tàn mím môi nhìn anh ta, nước mắt đã bắt đầu ngấm ngấm:

- Tôi không tin. Đó là cách anh bào vệ cô ta phải không? Vì cô ta đã từng bỏ bịch với anh mà. Anh vô lương tâm lắm!

Càng nói cô càng run lên vì tức, cô bật khóc:

- Có phải vì cô ta mà gia đình tôi sẽ mắc nợ không? Cô ta vùi vĩnh ba tôi. Còn ba tôi thì lường gạt mẹ tôi, ba tôi bảo là đi làm ăn. Còn mẹ tôi thì tin tưởng... Trời ơi! Tất cả mọi người đều là quỷ, cả anh nữa. Tôi căm thù các người lắm. Rồi các người sẽ bị quả báo. Mẹ tôi có tội tình gì chứ?

Thê Tần nghẹn lại, không nói được, cổ họng như cứng ngắt vì đau. Cô khóc nức nở, tay nắm liên tục lên xuống mắt ghè. Một sự phản ứng đầy bất lực, uất ức. Hải Đăng đến ngồi xuống cạnh cô.

- Đừng khóc Mi Mi.

Nhưng Thê Tần cứ vẫn bụm mặt, vai bắt đầu run lên vì khóc. Hải Đăng choàng tay qua vai cô Thê Tần xô mạnh anh ta, hét lên:

- Đừng có đung đến tôi. Đồ lường gạt.

Chợt có tiếng chuông reo. Hải Đăng bước tới bỏ ông nghe xuống bàn, rồi trở lại bên cạnh Thê Tần, dịu dàng lau nước mắt cho cô:

- Tôi biết nếu nói ra thì kết quả chỉ là thế này. Cô chỉ có thể khóc, chứ không làm gì được Hoàng Hương đâu. Vậy không biết sẽ tốt hơn. Cô có hiểu ý nghĩ của tôi không?

Thê Tần gạt phăng tay anh ta ra, hung hăng:

- Tôi không cần hiểu. Tôi chỉ biết anh cố ý bao che cho cô ta, vì anh không nỡ thấy cô ta bị đánh ghen. Anh đừng hòng tôi im lặng. Tôi sẽ mách mẹ tôi. Mẹ tôi sẽ cho họ một bài học, cả anh nữa.

Thê Tần chợt im lặng. Cô vừa nhớ ra rằng, trong chuyện này, cuối cùng Hải Đăng là người lãnh đủ. Anh là người mất tiền giống mẹ, dù hình thức nào cũng vậy thôi.

Nhưng không vì vậy mà cô thông cảm cho anh tạ. Chỉ thấy mình bị lừa dối sau lưng. Điều đó làm cô tức điên cuồng. Cô quát mắt lên:

- Có lúc tôi tưởng anh đạo đức lắm. Nhưng bây giờ, dù có cố gắng thông cảm, tôi vẫn thấy anh là một tên đê tiện, vừa sỗ Khanh, vừa mất tư cách, lại còn tiếp tay cho bọn mất dạy.

Hải Đăng không hề phản ứng trước sự mắng nhiếc thậm tệ của cô. Còn Thê Tần đang mất bình tĩnh nên không nhận ra mình nói quá nặng, quá bất công đối với anh. Cô quệt cho sạch nước mắt nhem nhuóc ở trên mặt, trút hết cơn thịnh nộ ghê gớm, cho đến lúc quá mệt mới thôi.

Hải Đăng có vẻ dịu dàng hơn ngày thường. Anh kiên nhẫn ngồi bên cạnh cô, im lặng nghe. Đến lúc thấy cô như không còn sức lực, anh nói thật từ tốn:

- Cô về đi Mi Mị. Khuya rồi. Mai bình tĩnh lại cô sẽ thấy...

Nhưng Hải Đăng chưa kịp nói hết câu thì đã nghe tiếng rơi loảng xoảng của kính vỡ. Cả anh và Thê Tần nhìn ra.

Trong khoảnh khắc, Thề Tần chợt rùng mình khi nhận ra Xuân Uyên. Một chiếc giày còn trên tay, một mảnh cửa kính bị vỡ toang. Cái cách cô nàng lưu ý sự có mặt của mình thật dễ sợ, đầy đe dọa.

Thề Tần ngồi im, lạnh toát cả người, chỉ biết giương mắt nhìn Xuân Uyên. Hải Đăng đứng dậy Anh phớt lờ như không thấy thành tích của cô vừa làm. Anh hơi rất thần nhiên:

- Em tìm anh à? Sao lại đến giờ này Có chuyện gì không?

Thề Tần tưởng cô nàng sẽ hung hăng quát tháo như Hoàng Hương, nhưng không phải, chỉ là một phản ứng rất nhẹ nhàng. Cô nàng cười lạnh:

- Đây đâu phải là lần đầu tiên em ở lại đây vào ban đêm. Hỏi như vậy là anh phủ nhận mối quan hệ của chúng ta đây. Anh sợ Thề Tần biết hả?

Tự nhiên Thề Tần quay mặt đi chỗ khác, mặt nhẵn lại vì gương. Con gái ở nhà con trai vào ban đêm không biết xấu hổ, đã vậy còn nói thẳng thừng. Cô chợt thấy hoảng lên khi nhận ra mình đang ở nhà một mình với Hải Đăng vào lúc khuya khoắt thế này, mà lại do cô chủ động tìm đến nữa. Cha mẹ ơi, thật là kinh khủng

Cô liếc nhìn Hải Đăng, khuôn mặt anh ta hoàn toàn kín bưng, thậm chí chỉ khoác tay về phía ghế:

- Em ngồi đi.

Xuân Uyên ngồi xuống bên cạnh Thề Tần, phớt lờ như không hề thấy cô. Cô nàng nhìn thẳng vào mặt Hải Đăng:

- Lúc chiều đến giờ, em gọi điện mấy lần, nhấn máy cũng không thấy anh. Lúc này gọi lại bị anh ngắt máy. Em nghi lắm. Bây giờ anh thấy thế nào. Điều em nghi ngờ sự không chung thủy của anh là đúng chứ?

Hải Đăng chậm rãi tìm điều thuốc, chậm rãi châm lửa và cũng chậm rãi mỉm cười:

- Em rình rập anh?

Thề Tần nhìn anh chăm chăm. Cô có cảm giác anh ta cần hút thuốc để trấn áp sự căng thẳng, và vẻ bình tĩnh bề ngoài che giấu tâm trạng bối rối. Nó rất là tinh vi nên khó mà nhận thấy hay nói ra được, nhưng nó không đánh lừa được cảm nhận của cô.

Cô hơi liếc về Xuân Uyên. Không biết cô ta có mơ hồ nhận ra không? Chỉ thấy nàng thần nhiên, pha chút mỉa mai:

- Sao anh không tự hỏi mình, anh như thế nào để em cứ nghi ngờ? Em gọi điện cho anh, em luôn có ý nghĩ biết đâu bên cạnh anh còn có ai đó. Và mấy ngày không đi chơi với em, biết đâu anh đã đi chơi với ai đó. Bây giờ anh còn chối nữa không? Anh giải thích đi. Tại sao có mặt Thề Tần ở đây?

- Cô ấy có chuyện cần bàn với anh.

- Có đúng như vậy không Thề Tần?

Cái nhìn của Xuân Uyên làm Thề Tần đâm ra bối rối. Đáng lẽ phải thanh

minh, thì cô lại ngó ra, lúng túng:

- Tôi... lúc này tôi đến đây thật... Nhưng không phải tìm cá nhân anh ạ Thật ra, tôi chỉ muốn hơi về chuyện của nhà tôi... nhà tôi có...

Hải Đăng ngắt lời:

- Thôi đi Mi Mị Tại sao cô lại khổ sở thanh minh như vậy, trong khi cô thật sự trong sáng với tôi. Không cần phải như vậy đâu.

Thoắt một cái, ánh mắt của Xuân Uyên làm cô tưởng mình sắp bị đốt cháy đến nơi. Và tim cô nhảy lên một nhịp. Nhưng Xuân Uyên chỉ nhìn cô, rồi nhìn qua Hải Đăng, cười bản lĩnh:

- Anh tưởng em sẽ gây gỗ với Thế Tần hoặc anh sao? Em đâu có tự hạ mình như vậy Nhưng tối nay em có dịp khẳng định bản tính của anh rồi Và em để lương tâm anh lên tiếng.

Cô nàng đứng dậy, chìa tay về phía Thế Tần:

- Thật ra, chúng mình đều là nạn nhân như nhau. Mình không coi Tần là đối lập đâu.

Đúng là một cách châm biếm cay độc, chẳng khác nào mắng vào mặt Hải Đăng. Thế Tần liếc nhìn anh ta, xem phải ứng ra sao. Nhưng Hải Đăng vẫn thản nhiên, hoàn toàn không bị tác động. Cô chìa tay cho Xuân Uyên. Cô nàng bóp nhẹ tay cô, rồi nhẹ nhàng:

- Về trước nghe Tần.

Xuân Uyên đi ra rồi, Thế Tần quay lại nhìn Hải Đăng. Tình huống vừa rồi y như là một màn kịch, đến nỗi cô không tin là nó đã diễn ra. Cô chưa biết nói gì hết thì anh lên tiếng:

- Về chưa Mi Mị Tôi sẽ đưa cô về nhà.

Thế Tần lập tức đứng dậy. Bây giờ cô mới nhớ, đáng lẽ mình về trước Xuân Uyên mới phải. Lúc này rồi quá nên cô không kịp nghĩ ra.

Trên suốt đường về, Hải Đăng chỉ im lặng lái xe. Anh ta có vẻ suy nghĩ chuyện gì đó. Thế Tần cũng không muốn nói chuyện. Những diễn biến của tối nay làm cô thấy mệt mỏi kỳ lạ.

Ông Hình là người mở cửa cho cô Hình như ông cũng mới về. Ngó ra đường thấy Hải Đăng, ông vẫy tay ra chào một cách nhiệt tình. Cử chỉ của ông làm Thế Tần quay mặt đi. Cô không chịu nổi cách ba vô vậ như vậy, vừa trẻ con, vừa tự hạ thấp mình. Cô vội bỏ đi lên trên. Nhưng ông Hình đã nhanh hơn cô:

- Con chịu quen với anh ấy hồi nào vậy, con gái Thế là tốt lắm. Ba nghĩ mẹ con cũng vui lắm.

Thế Tần “dạ” nhỏ. Đến giờ cô chợt ý thức mình được giáo dục hoàn hảo quá. Sự giáo dục lễ phép đẽ bẽp dí sức phản kháng âm ỉ trong cô. Cô ước sao mình có thể mất dạy để nói thẳng vào mặt ba rằng, cô kính sợ ông. Và ông sẽ không bao giờ như ý muốn. Cô sẽ nói tất cả với mẹ. Mẹ bị lừa gạt bao

nhiều đó đủ rồi.

Tối hôm sau ông Hinh lại vắng nhà. Thê Tần thừa biết ông đi đâu. Cô vào phòng bà Mỹ, kể lại tất cả những gì đã thấy với vẻ giận dữ.

Bà Mỹ như rơi từ trên cao xuống, bất ngờ và đau tê tái. Lần đầu tiên Thê Tần thấy mẹ như vậy, tưởng có thể bị hóa điên vì phần uất. Bà cắn chặt răng, nhìn Thê Tần:

- Mẹ sẽ ly dị ông ta. Ông ta làm quá sức chịu đựng của mẹ rồi.

Thê Tần nhìn mẹ, nghi ngờ. Cô không tin mẹ làm nổi cái việc nặng nề ấy. Trước đây, không chịu nổi ba, mẹ đã đồng ý ly thân, rồi sau đó lại yếu đuối đón nhận ba trở về. Dù bây giờ hiểu ra, cô không tin mẹ có thể dũng khí để làm việc đó, thậm chí cũng không đủ can đảm đi tìm chứng cứ để rạch mặt của ba.

Nhớ tới những gì Hải Đăng nói, Thê Tần thở dài nhận ra rằng anh ta nói đúng. Cô sẽ không đối đầu nổi với Hoàng Hương. Chợt nghĩ đến việc gặp mặt cô ta để đối chất là cô đã run lên rồi. Cô không quen làm những chuyện dữ dội. Cô sống bình yên quen rồi, thậm chí là nhút nhát.

Nghĩ tới nỗi bất hạnh mà ba đã mang cho mẹ, Thê Tần giận điên cả người vì căm ghét. Nhưng con giận đó chỉ dừng ở chỗ muốn tránh xa ông ta, còn trả thù thì cô không nghĩ ra nổi.

Cô hỏi một cách hoài nghi:

- Mẹ có làm nổi không? Con chỉ sợ mẹ không dám thôi. Còn con thì ủng hộ mẹ tới đũa.

Bà Mỹ vẫn còn bưng giận:

- Với một người vô lương tâm như vậy, mẹ còn níu kéo làm gì? Lúc trước ông ta biểu mẹ đưa vàng để đi làm ăn, mẹ cứ tin tưởng ông ta một cách vô tự. Mẹ ngu quá nên mới ta nông nỗi này. Thật là đốn mạt mà!

- Vậy mà mẹ giấu con.

Bà thở dài:

- Làm sao mẹ biết được ông ấy vô lương tâm đến như vậy. Còn con thì lúc nào cũng chống đối ông. Mẹ đứng giữa phải khổ tâm đủ thứ hết mà có ai hiểu cho mẹ?

Thê Tần thở dài. Thật ra, có một người hiểu mẹ rất rõ, đó là Hải Đăng. Có lẽ chính vì vậy mà anh ta giúp mẹ nhiệt tình.

Thê Tần đang nằm trong phòng nghe nhạc. Chợt có tiếng gõ cửa, rồi Mai Linh gõ đầu vào.

- Tần có ai tìm kìa. Một thanh niên rất đẹp trai, công tử và cười có răng khểnh.

Nhận xét đùa cợt của Mai Linh làm Thê Tần phì cười. Cô ngồi lên, tắt máy, chải lại mái tóc rồi đi xuống nhà. Ai mà công tử nhỉ. Cô nhớ trong số những người mình biết, chẳng có ai có vẻ công tử cả. Hải Đăng lại càng không.

Thê Tần bước ra phòng khách. Cô chợt sững sốt khi thấy công tử đó chính là Bách Thắng. Cô bước nhanh về phía anh ngỡ ngàng.

- Em không tưởng nổi là anh. Anh về lúc nào vậy?

- Anh về thăm nhà. Hôm qua ở sân bay, anh định gọi cho em, nhưng anh muốn dành cho em một sự bất ngờ.

Thê Tần cười sung sướng.

- Em bất ngờ thật đó. Em cứ nghĩ hai năm nữa mới gặp được anh. Nhưng... chừng nào anh đi.

- Hai tuần nữa.

- Sao nhanh quá vậy?

Bách Thắng mỉm cười:

- Nghỉ tết chứ đâu phải nghỉ hè, về thế này là anh thấy quý lắm rồi.

Thê Tần đẩy ly nước về phía Bách Thắng:

- Anh uống nước đi.

Cử chỉ khách sáo của cô làm anh mỉm cười, rồi nhìn cô hơi lâu:

- Anh muốn mời em đi chơi.

- Có Tường Phương không? Sao không rủ nó đi.

Hỏi xong cô mới thấy mình thiếu tế nhị. Dĩ nhiên anh đến đây vì cô. Nếu có Tường Phương thì không khí sẽ khác đi. Không để anh kịp trả lời, cô đứng lên:

- Anh chờ em chút nha.

Cô đi lên phòng trang điểm cho qua loa, rồi xuống nhà. Cô dặn Mai Linh:

- Nếu mẹ có hỏi, chị nói em đi chơi với bạn nghe.

Cả hai vừa đứng lên thì ông Hinh cũng vừa về tới. Thấy Bách Thắng, ông gần như đã cau mặt khó chịu, và chỉ gật đầu chào anh, rồi đi thẳng vào nhà.

Thê Tần thấy tức vô cùng, cô cười gượng:

- Ba em khó tính lắm, nhưng không có ác ý gì đâu.

Ngay lúc đó, ông Hinh gọi vọng xuống:

- Mi à! Lên đây ba nhờ một chút.

Thê Tần quay lại nhìn Bách Thắng:

- Anh chờ em chút nha.

Cô đi lên lầu. Thấy cô ông Hinh hỏi ngay:

- Cậu đó là ai? Bạn mới của con à?

- Dạ.

- Làm nghề gì vậy?

- Anh đang du học ở nước ngoài chứ không có đi làm.

Vẻ mặt ông Hinh thay đổi hẳn.

- Du học nước ngoài hả? Chắc là nó giàu lắm. Nó có giàu bằng thằng Đăng không con?

- Con không biết.

Ông Hình vẫn không để ý đến vẻ mặt của cô, chỉ gật gù:

- Con quen với mấy thằng đáng giá như vậy, ba chịu lắm. Thôi con xuống tiếp đi.

Thế Tần đi xuống, lòng tràn ngập bất bình, chán nản. Cô biết trong đầu ba, thế nào cũng xuất hiện ý nghĩ lợi dụng Bách Thắng. Tự nhiên cô thấy xấu hổ kỳ lạ. Với Hải Đăng thì cô có thể tin cậy để nói thật. Nhưng Bách Thắng thì không thể. Cô muốn anh hiểu gia đình cô hoàn mỹ hơn.

Khi ra đường Bách Thắng chợt quay lại:

- Nói em đừng buồn... Nhưng, anh có cảm giác bác trai không thích anh.

- Đâu có đâu. Tính ba em nghiêm lắm chứ đâu có nghĩa gì. Ba em ít cời mở lắm, nhưng thân rồi ba dễ chịu và quý mến anh cho coi.

- Vậy hả? Là anh chỉ hỏi vậy thôi. Anh không nghĩ gì cả.

Anh luôn tay ra sau, nắm lấy tay cô:

- Còn giận anh không Tần?

- Giận gì kia?

- Lần đó, anh đã làm em thất vọng. Anh ân hận quá.

Thế Tần nép sát anh hơn.

- Em quên rồi Nhưng sao lúc đó anh làm vậy?

- Thật tình lúc đó anh chỉ nghĩ đến sự nghiệp của mình, đầu óc lúc nào cũng bận rộn cho chuyến đi, nhưng qua bên đó ổn định rồi, anh bắt đầu thấy nhớ em. Anh thấy mình thật vô lý.

Thế Tần cười khẽ:

- Khi nhận được thư của anh, em ngạc nhiên dễ sợ. Em cứ nghĩ, anh ở bên đây, anh đã không cần em rồi, qua bên đấy sẽ không cần hơn. Ở nước ngoài xa nhà, hẳn anh sẽ tìm người thích hợp bên đó...

Bách Thắng ngắt lời:

- Không phải ai cũng có tâm lý đó đâu. Anh đã gặp vài cô, nhưng anh thấy... họ không bằng em. Họ không gây ấn tượng như em đã từng gây cho anh. Anh hiểu anh sẽ hối hận nếu để mất em. Anh chỉ băn khoăn một chuyện.

- Chuyện gì? - Thế Tần hơi tò mò.

- Sau này anh chỉ có danh thôi. Thật tình, anh không biết cách xoay sở trong cuộc sống. Có thể danh vọng sẽ mang đến cho anh cái gì đó, nhưng anh không dám chắc mình sẽ giàu có. Em có chịu không?

Thế Tần im lặng. Thật ra, Bách Thắng không hiểu gì về cô cả. Anh không biết gia đình cô đã sụp đổ đến mức không còn gượng lại được, và về tiểu thư của cô chỉ còn là bề ngoài thôi. Cô không cố gắng ngụy trang, nhưng nếp sống từ đó đến giờ đã tạo cho cô hình thức như vậy, và cô không muốn làm nó thay đổi.

Không nghe Thế Tần trả lời, Bách Thắng hiểu sự im lặng ấy theo cách hiểu của anh tạ Anh vội nói như thanh minh.

- Em không nói chuyện thực thể phải không? Thật tình tính anh lại rất thực tế. Anh nói để em suy nghĩ, xem em có chấp nhận được điều đó không?

- Được chứ. Chỉ cần yêu nhau thôi, thì những chuyện khác đều có thể chịu được cả. Em nói thật đấy.

Im lặng một lát, cô nói thêm:

- Em chỉ cần một người thật sự yêu em. Vì nếu hôn nhân mà bị lừa gạt, nó sẽ làm mình sống dở, chết dở. Em hiểu điều đó lắm.

- Anh hiểu.

Thê Tần nhìn anh như không tin. Có lẽ Bách Thắng không hiểu hết câu nói ấy đâu, vì gia đình anh bình yên quá. Còn cô thì rút ra được bài học “xương máu” từ gia đình mình.

Bách Thắng đưa cô vào một ngôi nhà bên đường. Anh lịch sự đẩy cửa cho cô Vừa bước vào, Thê Tần thấy ngay Hải Đăng. Anh đang ngồi cùng bàn với hai người khách. Có lẽ họ đang ký một hợp đồng, vì Thê Tần thấy giấy tờ còn ở trên bàn, và người đàn ông đang loay hoay ký tên.

Hải Đăng chột ngược lên. Thấy cô, anh chỉ gật đầu chào như một người quen bình thường. Cử chỉ của anh làm nụ cười vụt tắt trên môi cô. Thê Tần hơi tự ái vì sự nhiệt tình của mình bị đáp trả một cách thờ ơ như vậy. Trong một thoáng, cô quay mặt đi chỗ khác. Nhưng cô cứ nhìn Hải Đăng cho đến lúc ngồi vào bàn. Hình như anh đang không vui. Có một vẻ gì đó trầm ngâm nặng nề trên khuôn mặt hay cười của anh ta. Và Thê Tần sẵn sàng bỏ qua cái tội lạnh nhạt của anh ta đối với cô.

Thê Tần nói chuyện với Bách Thắng nhưng mắt vẫn kín đáo liếc về phía bàn bên kia. Cô thấy Hải Đăng ký tên và nhận một chiếc hộp gì đó, đang cho vào cặp đựng giấy tờ. Anh đứng dậy, bắt tay hai người khách rồi về trước. Lần đầu tiên Thê Tần thấy anh ta có nụ cười xã giao như vậy. Rõ ràng anh ta đang có tâm trạng nặng nề. Sao vậy nhỉ?

Khi ra về, vô tình Thê Tần đi phía trước hai người đàn ông lúc này. Cô nghe một giọng nói trầm trầm:

- Tính ra, đây hết khu đất đó, cậu ta lỡ không dưới một trăm cây dâu. Cô bé Xuân Uyên chơi gắng thật.

- Bởi vậy, đụng vào đàn bà là ớn lắm. Chơi dao thế nào cũng có ngày đứt tay.

- Cậu ta bay bướm quá, rốt cuộc cũng chết vì đàn bà.

- Phen này coi như cậu ta sạt nghiệp, không biết mấy mỹ nhân còn bay lượn quanh thần tượng của các nàng không nữa.

Thê Tần quay lại nhìn hai người đàn ông. Họ đang cười một cách vô tâm. Cô biết họ đang nhận xét về Hải Đăng. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với anh ta vậy?

Khi Bách Thắng đưa cô về nhà. Cô không giữ anh lại. Chờ anh về rồi, cô đến

nhà Hải Đăng ngay. Mở cửa cho cô là một người phụ nữ đã lớn tuổi. Thê Tần giữ về mặt bình thản khi thấy cái nhìn dò hơi của bà.

- Dạ con đến tìm anh Đăng. Có chút chuyện.

- Cô vào nhà chờ, để tôi lên gọi cậu ấy.

Thê Tần đi theo người phụ nữ vào sân. Vừa đi, cô vừa gọi chuyện:

- Anh Đăng về lúc nào vậy dì?

- Chắc cũng hơn một tiếng rồi. Cậu ấy ở trên lầu. Cô ngồi chờ chút nghe.

Bà đi lên cầu thang, và trong vài phút, lại quay xuống, cười giả lả:

- Xin lỗi cô nghe. Cậu Đăng đang mệt nên không muốn tiếp khách. Cô tên gì? Để tôi nói lại Hôm nào cô tới chơi.

Thê Tần ngồi yên suy nghĩ, rồi quyết định

- Vậy con lên gặp anh ấy.

- Í! Đâu có được. Cô lên đó, cậu Đăng sẽ rầy tôi đó.

- Anh ấy sẽ không nói gì đâu. Dì đừng lo.

Vừa nói, cô vừa đứng dậy, mạnh dạn đi lên cầu thang. Cô đứng giữa phòng khách rộng thênh thang. Không biết đi lối nào. Chợt thấy cánh cửa ở cuối phòng hé mở, cô đi thẳng đến, gõ nhẹ cửa.

Tiếng Hải Đăng vọng ra cộc lốc:

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi đây. Tôi có thể vào được không?

Vừa nói cô vừa đẩy cửa bước vào Hải Đăng ngồi dưới nền gạch, dựa ngửa đầu vào thành giường, chiếc áo sơ mi phanh ra đến tận ngực. Bên cạnh anh là chai rượu với tàn thuốc bừa bãi. Chưa bao giờ cô thấy anh bệ rạc và chán chường như vậy.

Hải Đăng ngồi thẳng lên khi thấy cô. Anh nhìn cô, sừng sốt:

- Cô đi đâu vậy?

Thê Tần ngồi xuống trước mặt anh:

- Tại sao anh không muốn tiếp khách?

- Tôi muốn yên tĩnh một mình. Nhưng cô đi đâu vậy? Tìm tôi có chuyện gì không?

- Lúc này, vô tình tôi nghe được hai người kia nói về anh, nên tôi vội tìm đến đây.

Hải Đăng nhìn cô chăm chú, rồi cười khan.

- Vậy cô đã biết hết chuyện của tôi rồi à? Đã biết vậy thì phải càng tránh xa tôi. Tới đây làm gì?

- Ngược lại, tôi cần phải ở bên anh nhiều hơn, nhất là trong lúc này.

Hải Đăng đưa tay, hất mái tóc lên trước trán, cử chỉ đầy khinh mạn.

- Một trong những điều mà tôi ghét nhất là bị thương hại. Cô hiểu không?

Nếu cô tới đây để an ủi thì khỏi. Tôi không quen nghe mấy câu đó đâu.

- Tôi không thương hại anh, chỉ muốn nói chuyện với anh.

- Tốt hơn là cô nên về, trước khi tôi nổi giận. Tính tôi không hiền lắm đâu. Thẻ Tần nhìn Hải Đăng. Khuôn mặt anh đỏ kè kè. Hơi rượu nồng nặc, điệu bộ trở lì, lạnh băng. Có một cái gì đó đe dọa dễ sợ trong sự im lặng của anh ta. Tự nhiên Thẻ Tần nhớ lại hình ảnh của anh ta trong những ngày đầu mới biết: giễu cợt, nhâng nháo, ngang tàng và điệu giả. Bây giờ khi thất bại, anh ta trở thành khắc nghiệt đến dễ sợ. Phản ứng của anh ta không thể đoán trước. Giá mà thấy anh ta đập phá rồi khóc, có lẽ còn có thể an ủi. Cô biết Hải Đăng tự cao như núi Chấn chắc chắn anh ta không chịu nghe mấy câu đó đâu, mà cô tới đây chỉ vì mục đích đó.

Hải Đăng nhìn cô chăm chăm rồi chợt cười nho nhỏ trong họng.

- Cô thật gan khi làm trái ý tôi. Có lẽ từ đó đến giờ, cô thấy tôi dễ dãi nên đâm ra tự tin. Cô có tin là tôi có thể quăng cô ra đường như một con mèo không?

Thẻ Tần hơi sợ, nhưng vẫn cố cãi:

- Anh thô bạo với con gái như vậy mà không xấu hổ sao?

- Tôi không hề xấu hổ trong những thương hợp đó. Cô đã phạm vào điều tối kỵ của tôi, là chứng kiến những giờ phút riêng tư mà tôi không muốn ai biết. Cô tưởng những điều đã làm là đúng lắm sao?

- Nếu đuổi tôi về để che giấu những mặc cảm của mình thì anh dở lắm đó.

Hải Đăng quắc mắt lên nhìn cô, dữ dội Thẻ Tần chấp chới mắt, tưởng mình sắp bị đánh đến nơi. Nhưng anh chỉ cười nhạt, rồi bỏ ra ngoài. Một lát sau, anh ta trở lại với chiếc ly trên tay, và trước cách nhìn hoang mang của cô, anh ta rót rượu ra đầy cả hai ly:

- Có hai cách mà cô phải chọn. Một là về lập tức ngay cho tôi, hai là uống với tôi. Đã chia sẻ thì phải chia sẻ tới bến. Tôi cần bạn như vậy đó.

Thẻ Tần mở lớn mắt nhìn Hải Đăng. Cô đâu biết uống rượu Anh có điên không? Cô chưa thấy ai đuổi khách kiêu kỳ cục như vậy. Anh có những hành động không giống ai cả. Tự nhiên cô đứng bật dậy:

- Không cần anh phải làm kiêu đó, tôi sẽ không thèm tìm anh nữa đâu.

- Tốt.

Thẻ Tần ném cho anh một cái nhìn giận giữ, rồi hằm hằm bỏ ra cửa. Cô nghe tiếng thủy tinh rơi vỡ, nhưng không thèm quay lại nhìn. Nếu biết đến đây để bị đuổi kiêu này, cho vàng cô cũng không dám. Đành là ai cũng có tự ái và không muốn người khác chứng kiến sự quy ngã của mình, nhưng có cần phải thẳng thừng như vậy không?

Cô xăm xăm dắt xe ra cổng. Nhưng đến giữa đường, cô chợt đứng lại, phân vân. Thật tình, mặc dù rất sợ anh ta, nhưng cô không nỡ bỏ anh ta một mình. Tội nghiệp lắm!

Thẻ Tần phân vân một lát, rồi quay trở vào. Cô rón rén đi lên lầu, mở hé cửa nhìn vào Hải Đăng đã ngủ. Anh dựa đầu vào thành giường, tay buông thõng

xuống gạch. Chiếc ly lúc nãy bị bể làm rượi chảy ướt nhem trên sàn. Thê Tần đứng im nhìn anh. Và khi yên tâm là không còn bị đuổi, cô gọi dì Sáu lên dọn dẹp. Cả hai đều làm rất khế như sợ Hải Đăng phát giác sự có mặt của họ. Thê Tần thì thào:

- Từ đó đến giờ, anh có say như vậy không đi?
- Không có đâu. Cây ấy thơm tất lắm. Từ đó đến giờ, không bao giờ tàn thuốc lung tung như vậy đâu.
- Mấy hôm nay dì có thấy anh buồn gì không?
- Có. Buồn nhưng không nhậ Hôm trước có cô Xuân Uyên tới Hai người nói chuyện gì đó, ban đầu còn bình thường, sau đó cô Uyên la um sùm, rồi bỏ về.

Thê Tần chăm chú nhìn dì Sáu:

- Rồi dì có nghe họ nói cái gì không?
- Tôi rình nhưng chỉ nghe loáng thoáng thôi. Cô Uyên chửi cậu đăng ghê gớm lắm. Hình như cậu ấy lại có bồ mới nên cổ ghen. Cổ bảo là sẽ làm cho cậu Đăng sạt nghiệp. Hình như là đòi tiền nữa.

Đòi tiền gì nhỉ? Thê Tần nhíu mày không hiểu Hải Đăng làm gì mà lấy tiền của Xuân Uyên. Cô không tin anh ta nhận sự giúp đỡ của con gái Nhưng là chuyện gì?

- Dì có nghe nói là tiền gì không?
- Hình như là tiền ngân hàng. Cô Uyên bảo sẽ vận động người cậu rút tiền cho vay lại, chắc là đến hạn đáo nợ rồi thì phải.

Thì ra là vậy. Thê Tần chợt nhớ ra. Xuân Uyên là con cháu của chủ ngân hàng Nam Dương. Cô hiểu rồi Cô nàng ghê gớm thiệt. Khi nổi giận thì cô nàng làm cho Hải Đăng điêu đứng chứ không khóc lóc thương tình. So với Hoạn Thư thì chắc không kém mấy đâu.

Nhưng bồ mới của Hải Đăng là ai vậy nhỉ? Bỗng nhiên Thê Tần thấy hoang mang và tức điên lên. Cô biết anh ta bay bướm, nhưng trong thâm tâm, cô cứ nghĩ rằng cái đó đã qua Cô mơ hồ rằng, chính vì quan tâm đến cô nên anh không còn lãng nhãng đến ai. Vậy mà bây giờ...

Đúng là bị vỡ mộng. Cô thấy tức mà không lý giải được tại sao? Vì trên thực tế, anh đâu có tuyên bố là đã yêu cô Còn cô thì rất yêu Bách Thắng. Thật không hiểu được mình ra sao nữa.

Tiếng dì Sáu vang lên làm cô giật mình:

- Cô phụ tôi một tay đưa cậu ấy lên giường được không? Ngủ dưới đất lạnh chết.

Thê Tần miêng cưỡng đứng dậy Cả hai cố đỡ Hải Đăng nằm lên giường. Anh ta vẫn ngủ mê man quên cả trời đất. Thê Tần nhìn những sợi tóc của anh ta phủ xuống trán. Cô bỗng muốn hát nó lên, muốn làm một cử chỉ săn sóc nào đó. Cô gắm không chán sống mũi thẳng tắp của anh ta, ngắm khuôn

mặt lộ rõ cá tính ngang bướng. Có lẽ anh ta có sức quyến rũ ở những điểm đó.

Bởi vậy mới quậy. Thật là đáng ghét! Cái tính lẳng nhăng không chừa. Đến lúc này còn kiếm thêm bồ mới. Bị sạt nghiệp cũng vừa lắm. Xuân Uyên ghen thế cũng không ác lắm đâu.

Nổi sùng lên, cô thò tay nhéo anh ta một cái thật đau. Thấy anh ta không động đậy, cô mím môi bầu mạnh móng tay mình vào tay anh ta thêm một cái nữa. Rồi sợ dì Sáu nhìn thấy, cô vội đứng lên với dáng vẻ vô tư nhất trên đời.

Người Trong Mộng

Chương 6

Hải Đăng thấy cho Thái Trung lon tiger, rồi đến ngồi buồng thông một chân lên bàn. Vừa khui lon bia, anh vừa hát mặt lên:

- Sáu giờ rồi, không đi sao?

Thái Trung lắc đầu:

- Bỏ luôn. Tao cai mấy vụ đó quá

- Đã bảo bỏ mặc tao mà không chịu. Nếu trưa, mày ngủ một giấc là lấy lại sức rồi.

Thái Trung nhún vai:

- Đừng cãi nhải vụ đó nữa.

Hải Đăng mỉm cười. Anh giờ lon bia về phía Thái Trung như mời. Suốt ngày hôm nay, anh và hấn dọn dẹp đồ đạc, bây giờ mới bắt đầu thấm mệt. Anh không muốn nói với ai chuyện mua căn nhà này. Chỉ có Thái Trung là người duy nhất biết. Và sáng nay, hấn tự động đến phụ dọn với anh, bỏ luôn cả buổi nhậu với mấy thằng bạn.

Sau cú hạ đo ván của Xuân Uyên, đúng như ý muốn của cô nàng, Hải Đăng thật sự sạt nghiệp. Anh bán tổng lô đất cho công ty Minh Sơn để trả tiền ngân hàng, và lỗ cả gần trăm cây. Dĩ nhiên, Xuân Uyên đã gặp “thiên thời, đại lợi” khi muốn trưng trị anh, vì giá đất bây giờ sụt xuống thảm hại. Trong kinh doanh đất đai, anh không phải là một tay lơ mơ. Nhưng may cho Xuân Uyên là các công ty nước ngoài đã không đầu tư theo dự án. Và cô đã biến đó là thế mạnh để dồn Hải Đăng vô đường cùng. Cuối cùng, anh phải bán cả nhà lộng lẫy của mình để dọn vào con hẻm xó xỉnh này.

Với Hải Đăng, đó là một sự thất bại tởm, gần như trắng tay. Nhưng anh không chịu để mình gục ngã lâu, cũng không ghi tên Xuân Uyên vào danh sách kẻ thù của mình. Phụ nữ bao giờ cũng là một sinh vật yếu đuối bé bỏng, dù móng vuốt của họ thừa sức làm mình nghiêng ngửa. Để tâm thư hấn vào một sinh vật bé nhỏ như vậy thì đâu phải là một đấng nam nhi.

Thái Trung liếc về mặt đăm chiêu của Hải Đăng, rồi lên tiếng:

- Bây giờ mày tính làm gì?

Hải Đăng quay lại nheo mắt:

- Mày quên trước đây tao làm kiến trúc à?

Thái Trung cười:

- Một nhà kinh doanh có cỡ mà bây giờ chịu ngồi một chỗ vẽ đồ án sao? Suy nghĩ kỹ chưa đó cha?

- Nghĩ ngợi làm quái gì? Hôm qua làm ông, hôm nay làm thằng. So ra, làm kỹ sư vẫn còn dễ sống chán. Tao đến thằng Quang rồi, dĩ nhiên là nó đồng ý “thỉnh” tao về làm ở công ty của nó.

Thái Trung nghi ngờ:

- Mà chịu phép làm lính của nó à?

- Có sao đâu. So với mấy thằng bạn cùng thời thất nghiệp, tao vẫn còn may mắn chán. Đôi lúc tao đâm ra ái ngại vì thượng đế ưu ái với mình quá. Tao ngại lắm.

Thái Trung dựa người ra ghế:

- Đau khổ thì cứ tu vài chai lẩy khí thế, quậy đi mày. Cười kiêu đó, đau bỏ mẹ.

Hải Đăng nhún vai, không trả lời Thái Trung lại liếc nhìn anh:

- Nàng Thê Tần đâu rồi Nàng biết mày dọn về đây không?

- Tao không có nói.

- Chẳng lẽ mày giấu luôn mẹ con họ? Tao thấy di Mỹ có vẻ thương mày đó. Nàng cũng tốt với mày. Ít nhất mày cũng phải cho nàng biết chỗ mày chứ.

Hải Đăng khoát tay:

- Cho biết làm gì thêm phiền phức. Tao thế này rồi thì giúp được ai nữa. Qua lại làm gì, tao lười lắm.

Thái Trung suy nghĩ một lát, rồi nói như đề nghị:

- Hay là mày xin tiền di Kiều mở công ty tư vấn. Mày cũng còn ít vốn mà. Đi làm tao thấy xuống giá quá.

- Lớn rồi, tao không thích bám áo mẹ. Vài năm sau, tao cũng dư sức lập công ty rồi. Bảo đảm với mày như vậy.

- Mày gàn bỏ mẹ. Tự ái như vậy thì có ích lợi gì? Rốt cuộc mình chỉ thiệt thân.

Hải Đăng nói lấp lửng:

- Bà già mới cho bà bạn mượn mười mấy cây, tao không muốn làm gánh nặng nữa. Với lại, bên đó bà đâu có làm cái gì ra nhiều tiền.

- Thì bảo bà đòi đi. Con mình, dĩ nhiên bà phải lo hơn chứ.

- Nếu lo cho tao thì bạn của mẹ tao phải khôn đốn. Người ta già rồi Tao thì còn trẻ, lo quái gì không sống được.

- Coi chừng tinh thần hiệp sĩ của mày bị lợi dụng đó.

- Không có đâu.

Thái Trung định nói gì thì chợt có tiếng thảng ngoài sân. Anh nhón người nhìn lên. Hải Đăng cũng nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ, rồi quay lại nhìn Thái Trung, nhíu mày như hơi. Nhưng hấn lập tức lắc đầu:

- Tao không có nói. Sao cô ta biết ở đây kia?

Hải Đăng đứng lên, thấy mây quyển sách vào ngăn kéo rồi đi tìm chiếc ghế. Xuân Uyên đã vào tới cửa. Cô có vẻ mất tự nhiên khi thấy có cả Thái Trung.

Hắn vội đứng lên, cười xã giao:

- Mới tới hả Uyên?

- Dạ.

Thái Trung nhìn vào đồng hồ.

- Chiều rồi, tao về nghe Đăng.

Anh quay sang bên Uyên :

- Uyên ở chơi nghe.

- Dạ.

Thái Trung về rồi, Xuân Uyên vẫn còn đứng lóng ngóng bên bàn. Hải Đăng chỉ chiếc ghế:

- Uyên ngồi đi.

Anh ngồi xuống đối diện với cô, nhìn chăm chú chứ không nói Xuân Uyên hơi cúi đầu, tay mân mê chiếc giỏ. Chờ mãi, vẫn thấy cô im lặng, Hải Đăng chủ động lên tiếng.

- Lúc này Uyên có khỏe không?

Xuân Uyên ngược lên:

- Anh có thể nói chuyện với em như vậy sao?

Hải Đăng, nhìn cô, không hiểu Anh nhún vai:

- Đó là cách hỏi thăm bình thường khi gặp bạn bè. Uyên không đồng ý hả?

- Không phải, ý em không muốn hỏi như vậy.

Im lặng một lát, cô nói với vẻ rụt rè:

- Anh giận em lắm phải không?

- Không, hoàn toàn không. - Hải Đăng nói thản nhiên.

- Em không tin. Không ai có thể bình thản khi gặp chuyện như vậy cả?

- Có thể tâm lý chung là như vậy Nhưng Uyên muốn hỏi gì? Tôi không hiểu.

Xuân Uyên mím môi, nước mắt bắt đầu ngân ngấn:

- Em biết em là nguyên nhân của mọi chuyện. Em trả thù như vậy là ác với anh. Anh có biết là em đau khổ thế nào không? Nhưng lúc đó tức quá, em không kiềm được.

Hải Đăng bắt đầu hiểu ra. Anh khoát tay:

- Dù sao chuyện đó cũng qua rồi Tôi thật sự không muốn nhắc tới.

- Nhưng em không thể quên. Bây giờ nhớ lại những chuyện đã làm, em hối hận muốn điên lên. Em không chịu nổi khi anh ra nông nổi như vậy.

Hải Đăng nhìn cô thật lâu, rồi khẽ cười một mình. Cách đây mất tháng, cô còn nhìn anh như kẻ thù, còn làm mọi cách để anh thất điên bát đảo Và bây giờ cũng chính cô với những giọt nước mắt hối hận cần anh an ủi. Thật là rắc rối! Cô cũng rắc rối không kém Thẻ Tần bao nhiêu . Anh tưởng sau trận này có thể là dứt khoát, nhưng hình như không đơn giản lắm.

Xuân Uyên đã nín khóc. Trông cô ư rũ như con mèo ốm, thật khác với cô lúc nổi cơn tam bành, và cũng khác với cả vẻ thâm hiểm ngấm ngấm. Thái độ

của cô làm Hải Đăng ngao ngán thật sự. Anh nói mềm mỏng:

- Uyên đừng tưởng Uyên đủ sức làm tôi trắng tay. Đừng có tự dẫn vật mình như vậy. Thật ra, trước sau gì tôi cũng phải bán lô đất đó. Tổng sốm như vậy hóa ra lại hay hơn.

- Không phải như vậy. Nếu lúc đó cậu em không bắt anh trả tiền thì anh đã không bế tắc. Lúc đó, em đã khuyên khích ông Sơn đứng ra mua với giá thấp, vì em biết anh sẽ phải đồng ý.

“Thì ra là vậy. Cô ta thật ghê gớm” - Hải Đăng ngồi yên. Cố kiềm chế để khỏi phải tát cho cô vài bạt tay. Trong khoảnh khắc, lớp vỏ thần nhiên bị vỡ tung. Con phần nộ ghê gớm làm anh muốn điên lên. Anh đứng bật dậy, quay mặt ra cửa để khỏi phải nhìn mặt cô. Giọng anh gằn lại:

- Uyên về đi. Đừng có nói mấy chuyện đó trước mặt tôi. Tôi không nghe đâu.

Thái độ của anh làm Xuân Uyên òa lên khóc:

- Em biết anh hận em. Cho em xin lỗi. Mình làm lại đi anh. Em xin anh mà. Hải Đăng vẫn nhìn ra cửa, giọng anh rần rần lại:

- Uyên tưởng chỉ một câu xin lỗi là đư xóa bỏ tất cả sao? Uyên làm rồi. Tôi không quên tử như vậy đâu. Tốt hơn hết là cô nên về đi.

- Không. Không mà. Thật ra anh có thể bắt đầu từ chuyện khác. Em đã suy nghĩ kỹ rồi. Anh là kiến trúc sư, anh có thể mở công ty tư vấn hoặc thiết kế. Cậu em sẽ hỗ trợ cho anh. Chắc chắn anh sẽ khôi phục lại thôi mà.

- Không, cảm ơn thiện ý của Uyên. Tôi đã có chỗ làm rồi.

- Anh làm ở đâu?

- Chỗ công ty của thằng bạn.

Xuân Uyên quá bị kích động. Cô lắc đầu ngầy nguậy:

- Không thể như vậy được. Anh có thể làm giám đốc mà. Đừng làm như vậy, anh Đăng.

Hải Đăng chặn lại:

- Đừng nói nữa nghe Uyên. Tôi đã có quá thừa kinh nghiệm rồi. Tôi không muốn làm sai lần nữa.

Xuân Uyên im lặng như vô cùng thất vọng, rồi cô ngẩng lên:

- Anh muốn cắt đứt hẳn với em phải không? Anh yêu Thế Tàn như vậy sao?

Hải Đăng lắc đầu:

- Tôi không yêu ai cả. Có điều tôi đã quá mệt mỏi với những cuộc phiêu lưu tình cảm. Ngay từ đầu, tôi đã nói với Xuân Uyên, và cô cũng biết quá khứ của tôi rồi. Sao cô khờ quá vậy?

- Em hy vọng em không giống mấy người đó. Em yêu anh hơn họ, và em sẽ chinh phục được anh.

- Tôi không đáng giá như vậy đâu. Hãy quên tôi đi.

Xuân Uyên lạt giọng:

- Anh yêu Thế Tần phải không?

- Không. Tôi không yêu ai cả.

Giọng cô thì thầm:

- Vậy sao anh lại xa lánh em? Lúc trước, em tưởng anh vì Thế Tần... Ôi trời ơi! Em sai lầm rồi.

Giọng Hải Đăng dửng dưng:

- Bây giờ tôi chỉ muốn được một mình, tôi cần có thời gian yên ổn để làm lại từ đầu Uyên biết đó. Tôi quan trọng công việc hơn mọi thứ. Cô ghen với công việc của tôi thì đúng là một cuộc độ sức không cân xứng. Quên đi lại hay hơn.

Xuân Uyên gục xuống bàn như quá thất vọng. Cuối cùng, cô ngẩng lên, mí mắt đỏ mọng, vì khóc:

- Em về, hy vọng anh suy nghĩ lại.

Cô buồn rầu đi ra cửa Hải Đăng đứng yên chờ cô ta đi ra. Lòng dửng dưng như đá. Anh không phải là loại người khô khan. Nhưng những giọt nước mắt của cô không làm anh bị mềm yếu. Những gì cô ta đã gây cho anh còn kinh khủng gấp trăm lần.

Gần như là tàn phá, hủy hoại. Cô ta có hiểu sự bi đát mà cô ta đã gây cho anh không?

Hải Đăng ngồi phịch xuống ghế, tay vò vò trong tóc. Bỗng nhiên anh đứng dậy đá chiếc ghế lăn lóc. Chưa hả cơn giận anh ném mạnh gạt tàn thuốc lá vào tường. Sự bình tĩnh mà anh cố tạo cho mình, bây giờ đã vụn rời thảm hại, chỉ còn cơn điên cuồng bất lực.

Chiều hôm sau, Hải Đăng gọi điện hẹn Thái Trung đi uống bia. Anh thật sự không chịu nổi cơn buồn cứ cắn rứt trong mỗi ý nghĩ. Bởi vì càng muốn quên thì anh lại càng nhớ, càng cuồng nộ.

Anh và Thái Trung ngồi vào góc phòng. Hầu như anh không nói gì với Thái Trung, chỉ lặng lẽ uống. Nhìn vẻ mặt lâm li của anh, Thái Trung cũng không nói gì, cũng không ngăn cản khi anh cứ rót liên tục.

Chợt Thái Trung nhìn anh một cách ý nghĩa, rồi đưa mắt ra cửa Hải Đăng ngược nhìn theo. Một cặp tình nhân đang bước vào. Đó là ông Hình và Hoàng Hương. Hải Đăng nhìn họ như nhìn những người không quen biết. Cả họ cũng đã nhìn thấy anh. Hoàng Hương cong cón hất mặt lên, đầy vẻ khiêu khích. Ông Hình thì ngược lại, có vẻ lúng túng hoảng hốt, như bắt gặp quả tang làm một chuyện phi pháp. Rồi ông cũng lờ đi, như anh không là gì đối với ông.

Thái Trung nói như nhận xét:

- Cô Hoàng Hương cũng dễ sợ thật. Chắc cô ta “cua” ông già đó để trả thù mày.

Hải Đăng cười khan:

- Mà có biết ông ta là ai không? Ba của Thê Tần đó.
- Cái gì? Rồi Thê Tần có biết không?
- Biết.
- Biết sao không cản họ à? Làm con thì phải có trách nhiệm ngăn cản họ chứ.

Hải Đăng đặt ly nước xuống bàn:

- Mà có biết Thê Tần đáng yêu ở chỗ nào không? Cô bé ngây thơ và hiền như một đứa con nít. Cô không tưởng tượng nổi cuộc đời có những điều bỉ ổi ở ngay cạnh mình nữa, làm sao đủ bản lĩnh đối đầu với Hoàng Hương.
- Như vậy còn khổ thêm. Không biết dễ chừng hay hơn.

Hải Đăng đã bắt đầu choáng váng, anh cười đầy mỉa mai:

- Một vũ nữ bao giờ cũng từng trải hơn là một cô sinh viên thuần phục.
- Dĩ nhiên rồi! Nói vậy mà cũng nói.

Ngay lúc đó, ông Hình chọt đi đến bàn hai người.

- Xin lỗi Tôi cần nói chuyện với cậu Đăng một chút.

Hải Đăng ngược lên nhìn ông, không hề có phản ứng. Thái Trung đứng dậy kéo ghế:

- Dạ, bác cứ tự nhiên.

Thấy anh định đi ra, Hải Đăng giơ tay cản lại:

- Mà cứ ngồi đi, Bác Hình cũng là người trong nhà cả mà.

Ông Hình ngồi xuống, mỉm cười đầy thân mật:

- Nghe nói cậu đã bán nhà. Vậy lúc này cậu ở đâu, làm nghề gì?
- Cháu ở trong hẻm nhỏ, còn đang thất nghiệp bác à.
- Vậy à! Chậc! Khổ quá nhỉ?

Ông sửa lại cổ áo, háng giọng.

- Ô, cậu Đăng này! Cái khoản tiền mà vợ tôi vay cậu đấy Ừm... thật tôi cũng cảm thấy ngại lắm, mượn lâu quá rồi Nhưng bà ấy làm ăn thất bại quá, nên...

Hải Đăng khoát tay:

- Cháu không đòi đâu. Bác yên tâm đi.

Ông xoa xoa tay Hải Đăng nhìn cử chỉ của ông, tự nhiên anh nhớ Thê Tần. Anh biết cô rất ghét cử chỉ đó. Nó có cái gì giả tạo, xảo trá và tinh vi Tự nhiên ông cười khẽ. Ông Hình cười kiêu đó theo ý khác của ông. Ông vội xoa tay:

- Cậu đừng hiểu lầm tôi. Tất nhiên là mượn tiền phải trả chứ. Nhưng cậu thông cảm cho bà nhà tôi. Bà ấy làm ăn thua lỗ, tôi không biết gì cả. Bà ấy nắm tiền chứ không phải tôi.

Không kiềm được sự khinh bỉ. Hải Đăng nhướng mắt:

- Vậy à?

- Tất nhiên là vậy Tuy tôi có ham vui một tý, đàn ông mà, thì cậu cũng biết rồi đấy Nhưng quả thật, tiền là do bà ấy mượn. Tôi không biết gì cả.

- Vậy à?

- Ừm... Để tôi về bảo bà ấy lo chạy tiền trả cho cậu Cậu đang thế này thì càng phải trả hơn. Thật tình thấy cậu, tôi cũng ngại lắm.

Hải Đăng cười nửa miệng:

- Bác nên ngại với bác gái Còn cháu thì không có gì phải ngại cả.

- Cậu nói vậy chứ... thật, tôi cũng thấy khó xử lắm.

Ông đột ngột chuyển đề tài:

- Lúc này, Thẻ Tần nó bận lắm, đi làm đến tối mới về. À! Sẵn đây, tôi xin báo với cậu một tin vui. Nó sắp hứa hôn rồi Chồng nó là phó tiến sĩ đấy Cậu ấy còn trẻ mà tài thật.

- Vậy à! Cháu xin chúc mừng cô.

- Ồ, bác sẽ nhắc lại Thôi hai cháu nói chuyện tiếp nhé. Bác không làm phiền nữa đâu.

Ông nhanh chóng rời bàn Hải Đăng, vội đi về phía Hoàng Hương. Thái Trung nhìn theo, nhíu mày:

- Nghe cách nói hình như ông ta không còn muốn mày quen với Thẻ Tần.

- Dĩ nhiên. Vì bây giờ ông ta còn có thể moi cái gì ở tao nữa chứ.

Thái Trung buông một câu chửi thề:

- Mẹ kiếp! Tao là đàn ông mà còn không thông cảm cho mấy cha điều như vậy Đem tiền đi bao gái, còn nợ thì trút vào vợ. Nghe ông nói, tao muốn tông vào mặt ông một đấm. Đều hết biết.

Hải Đăng làm lì uổng cạn ly Anh lại cười khan, nụ cười mà Thái Trung biết rất rõ che giấu cả tâm lý cay đắng, hận đời Tự nhiên anh thở dài:

- Nhưng mà mày hơi đâu mà quan tâm tới ông ạ Khi mình té, có khối thằng muốn đạp mình. Nhưng khi mình lên ông thì chính mấy thằng đó lại xum xoe nịnh bợ. Buồn làm quái gì?

Hải Đăng bóp mạnh chiếc ly, lắc đầu:

- Tao không quan tâm ông ta nói ra những gì, có điều là thấy bất lực. Những người mình quý mến lại chỉ có thể xoa tay nhìn họ khổ. Mày không hiểu được cảm giác đó đâu. Anh đập tay xuống bàn trong một cử chỉ bất lực.

Tối nay, anh lại thấy không chịu nổi cơn buồn cứ âm ảm, day dứt. Và anh càng muốn say quên trời, quên đất để trốn tránh. Anh không cầu giấu sự yếu đuối của mình với Thái Trung. Đó là thằng bạn duy nhất mà anh có thể sống thật với mình.

Người Trong Mộng

Chương 7

Tiếng la lối làm Thê Tần giật mình, mở choàng mắt. Cô nằm im lắng nghe, rồi thở dài, vùi mặt vào gối Ba mẹ lại cãi nhau. Cô đã quá quen và chán chường với cảnh này rồi Trung bình mỗi tuần cãi nhau một lần, dần dần mật xung độ càng cao lên. Cô ngạc nhiên là đến giờ mình còn chưa bị điên lên vì căng thẳng.

Thê Tần nhìn đồng hồ. Mới hơn chín giờ. Còn sớm chán so với lịch sự tối thiểu của người thành phố, là giữ im lặng để khơi làm phiền lòng hàng xóm. Chịu hết nổi, cô bước xuống giường, thay đồ đi ra ngoài Ngang qua phòng ba mẹ, cô cũng không đủ can đảm nhìn vào Cô mệt mỏi cả với sự yếu đuối của mẹ. Mẹ luôn sợ ly dị. Mẹ sợ sụp đổ của gia đình. Mẹ cố níu kéo ba lại, dù đó là những chuỗi ngày thê thảm của mẹ. Có lúc chịu không nổi, cô đã muốn bỏ nhà đến ở nhà trọ. Nhưng rồi sợ mẹ buồn, cô lại cắn răng tiếp tục chịu đựng.

Đôi lúc Thê Tần hoài nghi về chính con người của mình. Nhỏ Tường Phương bao giờ cũng nói về ba nó một cách yêu thương. Còn cô thì tuyệt đối không nói đến ba Cô không cảm nhận được tình cảm cha con chút nào, dù đã cố gắng hết sức. Cuối cùng cô tự thỏa thuận với mình, rằng mình thật sự không có cha, với đúng nghĩa của nó.

Thê Tần xuống nhà, mở cửa, đi lang thang ra đường. Tâm trí đắm chìm trong ý nghĩ u ám, cô không hay mình đã đi khá xa Ngang qua một cửa hàng, cô chợt dừng lại Từ trong cửa, Hải Đăng và vài người bạn đi ra. Anh say khướt đến độ phải có người đỡ. Thê Tần nhận ra đó là anh Trung, vì đã có lần cô gặp anh ta đi chung với anh Hải Đăng.

Một cảm giác nhoi nhoi dâng lên trong tim cô Hải Đăng xuống dốc đến vậy sao? Cô không hình dung nổi anh như vậy, dù đã một lần chứng kiến sự chán chường của anh.

Không suy nghĩ lâu, Thê Tần đi thẳng về phía họ. Cô khẽ gật đầu với Thái Trung:

- Chào mấy anh. Anh Đăng làm sao vậy?

Mấy người kia tò mò nhìn Thê Tần, cười kín đáo Cô biết chắc họ nghĩ cô cũng là bồ bịch của Hải Đăng. Nhưng cô không quan tâm đến ý nghĩ của họ lắm, chỉ nhìn Thái Trung dò hỏi. Anh có vẻ bối rối:

- Tụi tôi đi uống bia. Hải Đăng nó uống nhiều, tụi tôi cản không được.

- Anh có thường như vậy không anh?

- Ngày nào cũng vậy nhưng cô đừng lo, sáng mai nó tỉnh là đi làm bình thường, không sao cả.

- Chắc anh biết chỗ ở của anh?

- Ừ... Ờ...

Thấy Thái Trung có vẻ bối rối không muốn nói, Thế Tần nói như thuyết phục:

- Anh dặn anh giấu phải không? Mấy tháng nay, mẹ tôi tìm anh khắp nơi, anh đừng có giấu tôi mà anh Trung.

Thái Trung có vẻ khó xử. Anh quay qua mấy người kia:

- Tụi mày về trước đi, để tao đưa nó về cho.

Một người đưa anh chùm chìa khóa.

- Mày lấy xe tao đi, sáng mai đem qua cho tao.

Họ đi rồi, Thái Trung quay qua Thế Tần:

- Bây giờ tối rồi, cô về đi. Mai tôi sẽ gọi điện cho cô địa chỉ của nó.

Cô lắc đầu cương quyết:

- Tôi sẽ đưa anh về phụ với anh.

Nói rồi cô đến dìu Hải Đăng một bên. Mặc dù đã say, anh vẫn nhận ra cô và phản đối quyết liệt.

- Cô buông ra đi, để mặc tôi. Tôi đi một mình được mà, tôi không say như cô tưởng đâu.

Anh gạt tay cô ra:

- Về nhà đi. Đừng có đi theo tôi.

Anh hơi đảo người về cái gạt tay quá mạnh. Thế Tần vội vịn lại. Nhưng anh lại như rụng mất.

- Con gái không nên ở ngoài đường vào lúc này, hiểu chưa?

Tự nhiên Thế Tần buông tay vội anh ra, đứng im. Thái Trung co về ái ngại:

- Nó say mà. Đừng buông nghe cô Tần. Xin lỗi cô nghe.

Thế Tần đứng yên nhìn họ đi ra xe. Không phân vân lâu, cô mạnh dạn đi theo họ, và lặng lẽ mở cửa sau, ngồi vào xe:

- Tối nay tôi sẽ săn sóc anh. Anh đừng cản trở tôi.

Thái Trung không trả lời, anh im lặng lái xe. Về đến nhà thì Hải Đăng đã ngủ như chết. Phải khó khăn lắm, hai người mới dìu được anh vào nhà.

Đặt Hải Đăng nằm xuống xong, Thế Tần loay hoay tháo giày cho anh. Cô nói mà không thèm nhìn Thái Trung:

- Có thể không hay lắm khi tôi ở đây. Nhưng người ta nói gì thì nói mặc họ, còn tôi chỉ làm những gì tôi thấy cần. Và tôi có bổn phận phải chăm sóc anh.

Thái Trung gạt đầu, trong mắt anh lóe lên tia cảm phục:

- Có chị ở lại, tôi cũng yên tâm. Vậy tối nay tôi có thể về nhà được rồi.

- Anh thường ở đây lắm hả?

- Cũng khá thường, nhất là mấy lúc nó say dữ. Còn bình thường nó cũng tỉnh

táo lăm. À! lúc này chị đi đâu vậy?

Thê Tần thoáng ngượng. Cô nói như thú thật:

- Tôi buồn quá nên đi lang thang ra ngoài không ngờ lại đi quá xa như vậy.

Thái Trung gạt đầu như hiểu:

- Lát nữa, tôi sẽ gọi điện báo cho mẹ chị biết. Sáng mai tôi đến đưa chị về.

- Cảm ơn anh.

Thái Trung đi ra cửa, còn ngoái lại dặn:

- Chị cứ đóng cửa ngủ đi, đừng sợ. Xóm này cũng an ninh lắm.

- Dạ.

Anh ta đi rồi, Thê Tần bước đến cài cửa lại Cách xưng hô của anh làm cô hơi ngượng. Cô nhỏ hơn họ đến gần mười tuổi Gọi như thế có nghĩa là Thái Trung thừa nhận cô và Hải Đăng có một quan hệ nào đó. Mai một cô sẽ đính chính lại sau.

Thê Tần quay vào Cô đứng giữa nhà, tò mò nhìn xung quanh. Trang trí dù không bằng nhà kia, nhưng vẫn rất đẹp. Hình như tính Hải Đăng thích sang trọng, nên dù sa sút, anh vẫn giữ nguyên nếp sống của mình. Tất cả những đồ đạc đều trang nhã, thẩm mỹ, không cần gì phải dọn dẹp gì cả.

Thê Tần rụt rè ngồi xuống cạnh giường, nhìn Hải Đăng lúng túng. Cô không biết người say cần những gì, và cần sẵn sóc họ thế nào Cô nhẹ nhàng sửa đầu anh nằm ngay ngắn trên gối, rồi mở thắt lưng treo trên tường. Cô nửa muốn thay áo giúp anh, nửa không dám. Cuối cùng, cô quyết định là sẽ không làm gì cả. Cô thật sự không vượt qua nỗi sợ ngượng ngùng của mình. Thê Tần nhìn đồng hồ. Đã hơn mười một giờ. Bình thường mới chín giờ là cô biến lên cung trăng. Bây giờ mệt thật sự. Cô loay hoay tìm một chiếc gối, nhưng không thấy đâu. Cô đành nằm xuống salon, không tắt đèn. Nhanh như chóng ngủ say như một đứa bé.

Khi Thê Tần thức dậy thì đèn đã tắt, ánh sáng ở ngoài tràn vào phòng. Cô nhắm mắt níu kéo thêm giấc ngủ, nhưng cảm giác bị ai nhìn làm cô mở mắt ra, rồi ngồi bật dậy Hải Đăng đang ngồi phía ghế đối diện, lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt hoàn toàn kín bưng.

Thê Tần hoang mang nhìn lại anh. Cô không biết anh sẽ phản ứng thế nào Đã một lần cô bị đuổi thẳng rồi, lần này cả gan dám nhìn anh say đến độ đi không nổi Chắc chắn Hải Đăng sẽ không chấp nhận điều đó. Anh luôn phủ nhận lòng tốt có tính chất thương hại Nhưng cô đâu có thương hại anh. Cô liếm môi, bắt đầu thanh minh:

- Tôi không có ý định... Ồ, tôi không định ở lại, nhưng tối qua khuya quá, tôi không dám về. Anh đừng có tưởng...

Cô im bật, ánh mắt anh chiếu vào cô không có chút gì là dễ chịu Nó làm cô thấy ngán. Cô hấp tấp nói:

- Tóm lại là tôi không nghĩ giống anh tưởng đâu.

- Cô biết tôi nghĩ cái gì? Nói thử xem.

Thế Tần lúng túng ngồi im. Cô không chịu nổi cái nhìn như chà sát lên da mặt như thế. Anh ta có đôi mắt rất dữ. Nó làm tâm trí cô rối rưng lên. Cô muốn đừng bị nhìn như vậy nữa, nhưng không biết nói thế nào, chỉ chịu phép ngồi im.

Hải Đăng quay mặt đi.

- Ra sau rửa mặt đi, rồi tôi đưa về.

Thế Tần bối rối đứng dậy. Cô chợt nhận ra chiếc gối bên cạnh mình, có nghĩa là Hải Đăng đã nhường gối cho mình. Anh ta làm thế lúc nào nhỉ. Cô quay qua định cảm ơn. Nhưng Hải Đăng đã đứng dậy nên cô lại thôi.

Khi trở về phòng khách, Thế Tần thấy trên bàn có ly sữa với một đĩa bánh hỏi. Hải Đăng ngồi như chờ cô, trước mặt là phin cà phê Anh khoát tay:

- Ăn đi.

Thế Tần lắc đầu:

- Tôi không đói.

Hải Đăng đứng dậy, ấn cô ngồi xuống.

- Cô đã dám làm thì không việc gì phải sợ. Đừng có nhìn tôi như con cọp vậy. Tôi không ăn thịt cô đâu.

- Nhưng thật tình là tôi không đói.

- Đừng chối. Biết mấy giờ rồi không? Một lát lại xỉu bây giờ. Thế là cô đã trễ giờ làm rồi.

Cô đưa mắt nhìn Hải Đăng định nói thì anh đã lên tiếng:

- Tôi đã gọi điện thoại đến công ty của cô rồi. Có thể ngồi yên tâm mà nghỉ nguyên ngày. Bây giờ thì ăn đi.

Anh nghiêng người tới lấy tờ báo, mở ra đọc hoàn toàn không để ý tới Thế Tần. Cô nhỏ nhẹ gấp bánh đưa lên miệng, lòng cứ tự hỏi thế này là ra sao. Sau đó thì anh sẽ quạt cho cô một trận rồi đuổi về, hay sẽ không nói gì cả. Cô không dám nghĩ mình sẽ được cảm ơn đâu, chắc chắn là như thế. Hải Đăng hình như không thích cảm ơn người tốt bụng với mình.

Hải Đăng uống một ngụm cà phê Anh vừa đặt ly xuống thì Thế Tần chìa ly về phía anh:

- Cho tôi xin vài muỗng có được không?

- Sao vậy Ngán hả?

- Tôi không quen uống sữa tươi, ngán lắm.

- Cứ múc bao nhiêu tùy thích.

Thế Tần nghiêng vào ly cà phê của mình. Cô chợt tò mò:

- Anh không ăn gì sao?

- Tôi không thích ăn sáng, chỉ cần một ly cà phê là đủ?

Anh lại im lặng đọc báo “Bất lịch sự dễ sợ” - Thế Tần nghĩ thầm. Không biết với bạn bè, anh ta có cư xử vậy không? Với một người tốt bụng với

mình mà anh ta lạnh nhạt như kẻ thù. Từ sáng tới giờ, anh ta không hề cười với cô một tiếng. Cô làm gì để bị không ưa như vậy chứ?

Tự ái lên, cô đẩy ly sữa ra, mặt lầm lì giận dữ:

- Tôi về.

Hải Đăng bỏ tờ báo xuống:

- Để tôi đưa về.

- Thôi, khỏi. Tôi tự về được rồi, không dám làm phiền anh đâu.

Nói rồi, cô bỏ ra cửa Hải Đăng cũng không giữ lại Thái độ của anh làm Thê Tần tức nghẹn cổ. Anh ta cư xử với cô tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa. Và Thê Tần hứa với lòng rằng, đây là lần cuối cô còn đến tìm anh ta.

Nhưng cô chưa ra hết con đường hẻm thì đã nghe giọng Hải Đăng bên cạnh.

- Lên xe đi.

Thê Tần quay phắt lại. Anh ta đang chạy thật chậm chờ cô. Thê Tần lập tức hết tức ngay. Nhưng vẫn còn nư giận, cô nguẩy đầu đi chỗ khác:

- Cảm ơn. Tôi tự về được.

Hải Đăng nói như ra lệnh:

- Lên xe đi. Tôi không thích để người ta tưởng tôi đang theo tán tỉnh cô đâu.

Thê Tần mím môi, không trả lời, và lầm lì ngồi lên phía sau anh. Cô tự hứa với sẽ không thềm nói chuyện trên suốt đường về. Một lát sau, cô mới thấy ý định của mình là thừa, vì Hải Đăng cũng không hề quay lại nói gì với cô. Mặt anh ta phớt tỉnh đến mức đáng ghét.

Xe dừng trước nhà. Hải Đăng nói một cách khô khan:

- Mai một cô đừng làm như vậy nữa, cũng đừng tìm đến tôi. Lần này vậy là đủ rồi.

Thê Tần chưa kịp nói gì thì anh nói tiếp:

- Tôi không tiện vào nhà, nói là tôi chào dì Mỹ.

Anh ta phóng xe đi. Thê Tần đứng ngơ ngác nhìn theo, rồi lững thững đi vào. Cô lên phòng mẹ. Thấy mẹ đang viết gì đó, cô tò mò đến nhìn:

- Mẹ làm đơn hả? Đơn gì vậy mẹ?

Bà Mỹ buông viết:

- Mẹ quyết định rồi. Mẹ sẽ ly dị.

Thê Tần ngồi xuống cầm lá đơn đọc thật kỹ, rồi đặt trở xuống.

- Sao tự nhiên mẹ quyết định như vậy. Rồi ba chịu không?

- Không chịu cũng phải chịu. Ông ta là quá mức rồi. Nếu mẹ còn nhân nhượng thêm thì mai một bán nhà cũng không đủ để trả nợ. Mẹ không muốn khổ lây cả con.

Thê Tần hoài nghi nhìn bà:

- Ba con bảo mẹ đưa tiền nữa à? Trời ơi! Vậy là bấy lâu nay mẹ vẫn tiếp tục đưa. Mẹ yếu đuối vậy sao?

Bà Mỹ khổ tâm quay mặt đi :

- Tiền đâu nữa mà mẹ đưa. Ông đi hỏi mượn tiền của mẹ, mượn giúp xú rồi bây giờ quay về nhà. Hôm nào mẹ không đứng bán thì ông bảo con Linh đưa, nó không dám cãi Ông làm cho mẹ mắc nợ tứ giãng, rồi đến cũng phải sang tiệm cho người ta thôi.

- Đến mức đó nữa sao?- Thê Tần kêu lên, bàng hoàng. Cô đứng bật dậy, nói như hét:

- Nợ anh Đăng chưa trả được bây giờ đổ thêm nợ mới Tại mẹ dung túng cho ông tạ Tại mẹ tất cả. Ba mẹ làm con luôn mặc cảm với thiên hạ. Con chịu hết nổi rồi.

Cô òa lên khóc, rồi bỏ chạy khơi phòng. Cô về phòng mình, cài chặt cửa lại, khóc một trận tà toi. Sự uất ức, phần nộ làm cô muốn hóa điên.

Có tiếng gõ cửa phòng, rồi giọng bà Mỹ ngọt ngào:

- Con làm gì trong đó vậy Mĩ Mở cửa cho mẹ đi con.

Thê Tần vùng dậy, hét lên:

- Con không mở. Con không muốn thấy mặt ai hết. Mẹ bỏ mặc con đi.

Cô hát mái tóc ra sau, cầm chiếc gối ném mạnh ra tường. Mọi cử chỉ đều hung hăng, phần nộ. Cho đến lúc cô bình tĩnh lại thì trên giường chẳng còn gì cả. Chưa bao giờ cô thấy mình dữ như vậy Nhưng sự đau khổ làm cô không còn tâm trí để thấy xấu hổ nữa.

Thê Tần nguôi dần, rồi nín khóc hẳn. Bây giờ cô mới thấy hối hận về cử chỉ lúc nãy Cô mở cửa đi qua bên phòng mẹ. Bà Mỹ đang ngồi trước bàn lặng lẽ khóc. Thê Tần ngồi xuống giường lí nhí:

- Xin lỗi mẹ. Mai một con không dữ như vậy nữa.

Bà Mỹ với lấy chiếc khăn, lau mặt:

- Sáng giờ con ăn gì chưa? Mẹ có mua mì ở dưới Con nấu mì ăn đỡ đi.

- Con ăn ở nhà anh Đăng rồi Lúc nãy anh đưa con về, nhưng không vợ Hình như ảnh không muốn gặp ba.

- Ông nói năng với nó như vậy, ai còn muốn tới nhà mình nữa Riết rồi mẹ xấu hổ luôn với thằng Đăng, không dám nhìn mặt nó nữa.

- Ba nói gì với ảnh vậy mẹ?

Bà kể lại buổi tối ông Hình gặp Hải Đăng. Thê Tần tức đỏ mặt:

- Đó là một cách không cho người ta đến nhà. Thiếu nợ người ta mà ba còn có thể nói vậy sao?

Bà Mỹ thở dài, đủ thứ chuyện làm bà khổ tâm. Vừa buồn rầu vì sắp phá sản, vừa ngại với Hải Đăng, vừa tức cách ăn nói bạc nghĩa của ông Hình, tất cả mọi chuyện làm. Bà hận ông ghê gớm. Lúc ấy, ông ta không kể chuyện đi với Hoàng Hương. Nếu không, có lẽ bà sẽ phát điên lên.

Bà nói như một giao ước:

- Từ đây về sau, mẹ và con không nói đến ông ta nữa Mẹ sẽ làm tới cùng. Nhưng mẹ con mình không để ông ta chi phối nữa.

Chợt nhớ ra, bà quay lại nhìn Thế Tần:

- Tôi qua thẳng Đăng làm sao vậy?
- Anh say rượu Con thấy anh có vẻ say quá nên ở lại lo cho anh.
- Bây giờ nó hết chưa?
- Anh tỉnh rồi Anh Thái bảo bây giờ anh hay nhậu lắm.

Bà Mỹ thở dài:

- Buồn quá mà, không làm vậy thì biết làm gì để giải khuây. Để hôm nào mẹ qua thăm nó... Phải chi...

Bà im lặng. không muốn Thế Tần phải khó xử. Thế Tần biết bà muốn cô yêu Hải Đăng. Nhưng cô đã yêu Bách Thắng, nên bà không ép. Đó cũng là điều làm bà ngại với dì Kiều Thế Tần biết vậy nhưng cô không thể làm khác được. Tự nhiên cô cảm thấy mình có lỗi Nhưng Hải Đăng cũng đâu có thích cô.

Hôm sau, dì Mỹ bảo Thế Tần mang chè qua cho Hải Đăng. Khi cô đến thì anh ta loay hoay trên bàn vẽ. Anh ta quay mặt vào trong, nên không thấy Thế Tần. Cô đi thật nhẹ nhàng đến đứng phía sau nhìn một cách tò mò.

- Cô có thấy gì cần phải sửa lại không?

Câu hơi làm Thế Tần giật mình. Lạ thật! Chẳng lẽ Hải Đăng có mặt ở phía sau. Cô nhìn anh rồi buột miệng:

- Không ngờ anh biết tôi đến.

Hải Đăng buông thước xuống, quay lại:

- Cô đi đâu vậy?

Thế Tần thấy một chút tự ái Hơi như thế chẳng khác nào đuổi khách. Cô không hiểu nổi, tại sao lúc nào anh ta cũng muốn xua đuổi cô như thế.

Thế Tần mím môi:

- Mẹ tôi bảo tôi mang chè qua cho anh.

Hải Đăng im lặng, mắt liếc về phía chiếc giỏ cô đặt lên bàn, rồi buông thước:

- Cô đã kể với dì Mỹ chuyện của tôi?
- Tại vì mẹ tôi mà. Anh bắt tôi phải giữ bí mật với mẹ tôi nữa sao?

Hải Đăng không trả lời, chỉ đi đến bàn lấy thước hút. Thế Tần đứng đến trước bàn vẽ:

- Anh vẽ gì vậy?
- Đồ án.
- Vẽ cái này có lâu không?
- Tùy.

Cô quay lại nhìn anh, thành thật:

- Làm việc này có lương cao không?

Hải Đăng chợt cười hài hước:

- Có thể đảm bảo cho cô và tôi sống thoải mái, nếu cô không quá đua đòi.

Thế Tần phật lòng:

- Tôi hỏi thật chứ bộ.

Nhưng Thế Tần không phải đối chút nào Cô chợt nhớ là lâu lắm rồi mới thấy vẻ mặt giễu cợt của anh. Bây giờ nó không còn làm cô bức mình nữa Dù sao bị trêu chọc cũng thấy dễ chịu hơn nhìn khuôn mặt lầm lì của anh tạ Cô đến trước mặt Hải Đăng, tay vịn thành ghế, giọng nhỏ nhẹ:

- Anh Đăng này! Có phải ba tôi đã nói với anh rằng, ba tôi không muốn anh đến nhà tôi không?

Hải Đăng hơi khựng lại như bất ngờ, rồi điềm nhiên:

- Cũng gần như vậy, sao?

Thế Tần chợt tức lên. Cô không hay tay mình vung lên, cô nói hấp tấp:

- Có phải vì vậy mà anh muốn tránh mặt mẹ tôi và tôi không? Ôi! Tôi không biết nói thế nào về ba tôi... Ông ấy... Ông ấy lúc nào cũng làm tôi mất mặt... Tôi...

Tôi...

Không kiềm được, cô tức tối, khóc òa lên, Hải Đăng có vẻ sững sờ:

- Sao vậy Mi Mi Chuyện nhỏ như vậy cũng làm cô khóc được à?

Thế Tần vung tay lên:

- Không phải chỉ một chuyện, nhiều chuyện lắm. Anh không biết đâu. Nhắc tới ba tôi, là thần kinh tôi căng thẳng lên. Tôi chịu không nổi Sao mà tôi ghét ông ta thế. Ba của nhỏ bạn tôi có giống như vậy đâu... huhu...

Hải Đăng đến lấy chiếc khăn đưa cho cô:

- Lúc này nhà cô thế nào Di Mỹ còn đưa tiền cho dựng ấy không?

Thế Tần thút thít:

- Tiền đâu nữa mà đưa. Thế là ba tôi đi vay mượn bạn của mẹ, đi vay lung tung. Ôi! Xấu hổ muốn chết đi cho rồi Đến giờ mẹ tôi mới chịu ly dị với ba, đáng lẽ phải sớm hơn mới phải.

Hải Đăng có vẻ suy nghĩ rồi trầm ngâm:

- Có những chuyện đố vỡ lại hay hơn, đáng lẽ di Mỹ không nên yếu đuối quá. Giữ dựng ấy lại, mọi chuyện sẽ càng tệ hại thêm mà thôi.

Thế Tần ngẩng lên, hỉ mũi vào khăn:

- Anh cũng đồng ý như tôi phải không?

Hải Đăng chưa kịp trả lời thì có tiếng chuông reo. Anh bước đến cầm ống nghe, rồi đưa cho Thế Tần:

- Của cô.

Thế Tần bước đến cầm ống nghe:

- Alô.

Bên kia đầu dây, giọng Mai Linh gấp rút:

- Thế Tần hả? Về liền đi. Có ba bốn người đến nhà đòi nợ nè, họ đi ba bốn người, dữ dằn lắm. Nên nhờ anh Đăng đến luôn, xem anh có giúp gì mình không. Thôi nghe, về liền nghe Tần.

Mai Linh cúp máy Thề Tần đứng sững, đôi mắt trào lên vẻ khiếp sợ. Hải Đăng nhìn cô chăm chú:

- Chuyện gì vậy, Mi Mi?

Thề Tần nói như lạc giọng:

- Chị Linh bảo họ đến đòi nợ, họ dữ dần lắm. Trời ơi! Tôi sợ lắm. Tôi sợ nghe người ta mắng, chắc tôi chết mất.

Hải Đăng vỗ nhẹ lên mặt cô:

- Không đến nỗi như vậy đâu để tôi đi với cô Đừng sợ.

Nhưng Thề Tần vẫn không bình tĩnh nổi Cô sợ quá nên cũng không nhận ra cử chỉ âu yếm của Hải Đăng, mặt cô tái nhợt khi hình dung đến những cảnh đập phá mà cô đã thấy trong phim ảnh. Thật khủng khiếp khi nó diễn ra ở nhà mình.

Khi Hải Đăng đưa cô về thì khách vẫn còn ở đó. Đúng như Mai Linh nói Họ có đến ba người Mặt họ thì... nhìn thoáng cũng thấy bặm trợn rồi Họ mắng té tát vào mặt bà Mỹ. Bà chỉ ngồi im, khôn khéo, thỉnh thoảng xen vào được vài câu, với lời hứa sẽ trả khi bán nhà. Hải Đăng và Thề Tần đứng yên nghe câu chuyện. Chợt anh bước tới, ngồi đối diện với người phụ nữ:

- Dì Mỹ thiếu bà tất cả bao nhiêu?

Bà ta quay lại nhìn anh từ đầu tới chân, rồi ngoa ngoắt:

- Trả nổi không mà hỏi? Hẹn đi hẹn lại bao nhiêu lần rồi Đến giờ tiền vốn cũng không trả, tiền lời cũng không đóng. Cậu là gì trong nhà vậy?

Hải Đăng vẫn không trả lời, chỉ nhắc lại:

- Dì tôi còn thiếu bà bao nhiêu? Nói đi.

- Lúc mượn, ông nói là hai tháng sẽ...

Hải Đăng ngắt lời. Vẻ mặt thật ngầu, anh gằn giọng:

- Tôi hỏi dì tôi còn thiếu tất cả bao nhiêu?

Cử chỉ của anh làm bà ta ngao ngán. Bà ta xòe tay như đếm.

- Tiền vốn là mười triệu, lời mỗi tháng là mười phần trăm, đến nay là sáu tháng chưa đóng các nọ Đây cậu tính đi.

Hải Đăng điềm nhiên:

- Số tiền đó không quá lớn lắm đâu. Tôi sẽ trả cho bà. Tuần sau bà đến lấy.

Bà Mỹ và Thề Tần sững sốt nhìn Hải Đăng. Người phụ nữ cũng hơi khựng lại, rồi hoài nghi.

- Chắc không đó? Cậu nói nghe dễ quá.

Anh cười khẩy:

- Nó không quá đến nỗi lớn với tôi. Nói vậy bà yên tâm chưa? Tôi nói tuần sau thì chắc chắn là sẽ vậy Và tôi không thích nghe bà nặng nhẹ với dì tôi nữa Bà về đi.

Bà ta la oai oái:

- Thiếu nợ không trả mà bắt tôi im à? Cậu ngang vừa thôi chứ. Này! Nếu cậu

trả thì giải quyết ngay ngày mai đi, để tuần sau lâu lắm.

Hải Đăng thân nhiên:

- Tôi đã nói là tuần sau, đừng mè nheo nữa.

- Hứ! Thiếu nợ người ta mà còn nói giọng cha, nếu mà lúc đó...

Hải Đăng quắc mắt lên nhìn bà, rồi lấy lại vẻ lầm lì khó khăn:

- Bà về được rồi đó, tuần sau đến.

Người phụ nữ chột xuôi xì:

- Được rồi, tôi tin cậu Chắc chắn là vậy phải không?

Hải Đăng quay mặt đi không trả lời Bà ta đứng dậy, lau bầu:

- Về tụi bây! Hừm! Thiếu nợ người ta mà còn nói trên đầu dưới cổ. Người gì ngang như cưa.

Không chào ai, ba người rút lui ra về. Thê Tần thở nhẹ, cô buông mình xuống ghế. Không ngờ mọi chuyện lại hóa ra êm xuôi như vậy Dù rất ghét cách ăn nói ngoa ngoắt của bà ta, cô vẫn thầm công nhận Hải Đăng ngang như cưa Đáng lẽ phải mềm mỏng thì anh lại nói ngang đầy áp đặt. Nhưng hình như đều đó lại rất tác dụng. Vì cô thấy bà ta có vẻ tin anh, thậm chí hơi ngán. Thê Tần cũng từng đáng sợ vẻ ngấm ngấm của anh đó thôi.. Ồ.. nhưng dù sao thì cũng không nên nói ngang như vậy Nghĩ đến số nợ, cô lại thở dài Lại phải dựa vào Hải Đăng. Cô đâu đến nổi lì mặt chứ. Và... liệu anh có thể thực hiện được điều đã nói không? Thê Tần ngẩng đầu lên:

- Làm sao anh đào được ngân ấy tiền chứ. Sao anh liều lĩnh thế? Anh đâu còn như trước nữa Lẽ ra anh không nên hứa với bà ta như vậy Tôi không muốn liên lụy đến anh.

Hải Đăng khoát tay:

- Tôi đã nói thì sẽ làm được. Cô không nhớ lúc nãy tôi đã nói gì sao? Không chỉ là đùa đâu.

Thê Tần cau trán cố nhớ.

- Anh đã nói gì nhỉ?

Hải Đăng hơi ngại khi có mặt của bà Mỹ. Anh nhắc lại một cách kín đáo:

- Khi cô hỏi về lương tôi, tôi đã nói rồi.

Bà Mỹ bắt đầu bình tĩnh lại Bà buồn rầu nhìn Hải Đăng:

- Dì lại mắc nợ con nữa rồi Lần này giải quyết xong chuyện nhà cửa... dì sẽ...

Hải Đăng chặn lời ngay lập tức:

- Con biết dì nghĩ gì rồi Nhưng con không quan trọng chuyện đó đâu. Con thấy dì nên... nên quyết định càng sớm càng tốt, để lâu chỉ thiệt thòi cho dì thôi.

Bà Mỹ gật đầu:

- Dì biết. Sáng nay dì đã nộp đơn rồi Ông ấy đòi chia đôi tài sản mới đồng ý.

Bà lại thở dài:

- Chia như vậy rồi, khi trả nợ cho ông ấy, dì với con Mi chẳng còn gì hết. Dì già rồi không sợ gì nữa, nhưng nó có lỗi gì mà phải gánh chịu cái bất hạnh này. Sợ sau này có chồng, người ta coi thường nó. Rồi cũng không có chỗ để ở nữa.

Hải Đăng mỉm cười:

- Không đến nỗi như dì nghĩ đâu. Dì xem lại luật hôn nhân gia đình đi. Khi chia tài sản, người ta sẽ tính đến phần nợ riêng nữa đấy. Nợ do dương Hinh gây ra sẽ không tính vào phần nợ gia đình đâu. Thế là dì vẫn có một số vốn kha khá, dì có thể mua ngôi nhà nhỏ hơn. Không ghê gớm như dì nghĩ đâu.

Bà Mỹ nghe chăm chú, rồi thở nhẹ:

- Có chuyện đó nữa sao? Nói như con thì dì không phải trả phần nợ của ông gây ra rồi. Nhưng ông lấy danh nghĩa dì mượn bạn bè của dì, coi như phần đó là gì lo rồi:

Hải Đăng lắc đầu:

- Điều đó còn tùy tòa án giải quyết, phải tính đến thời địa điểm nào trong thời gian chung sống nữa. Nhưng, nói chung là ưu thế vẫn thuộc về dì hơn. Vì dì có đủ bằng chứng dương Hinh “ngoại tình” mà.

Thê Tần nhìn Hải Đăng chăm chú. Sự lúng túng của anh làm cô liên tưởng đến bà Hứ! Về một khía cạnh nào đó, Hải Đăng cũng giống tính ba, cũng lẳng nhăng bay bướm, cũng làm khổ phụ nữ. Đáng lẽ anh phải bênh vực cho ba mới đúng chứ, sao anh lại bảo vệ mẹ. Người giống nhau thì phải bảo vệ cho nhau chứ.

Cô gờm gờm nhìn Hải Đăng. Đáng lẽ phải biết ơn thì cô lại thấy tức tức, ghét ghét. Không bao giờ đầu óc cô quên được chuyện Xuân Uyên ghen với cô bồ mới của anh ta.

Tự nhiên Thê Tần đứng dậy, bỏ lên lầu. Cô không nhìn thấy cái nhìn khó hiểu của Hải Đăng và nét mặt ái ngại của mẹ. Bà Mỹ hiểu sự tránh mặt của cô theo nghĩa khác. Tự nhiên bà khẽ thở dài.

Người Trong Mộng

Chương 8

Thế Tần theo mẹ ra sân bay đón dì Kiều Khi cô đến thì Hải Đăng đã có mặt ở đó. Hơn một tháng rồi, cô không gặp anh. Từ lúc mẹ cô bán nhà tới giờ, Hải Đăng có đến phụ dọn nhà, giúp mẹ con cô ổn định cuộc sống. Lúc sau này, anh đến thưa dần. Thế Tần có cảm giác anh muốn tránh mặt cô Điều đó làm cô tự ái không muốn đến tìm anh nữa. Cô nghĩ anh bận rộn với quan hệ của mình hơn là quan tâm đến mẹ con cô, chỉ tô làm cho anh phiền phức. Chờ đến một tiếng đồng hồ mới thấy dì Kiều ra. Hải Đăng bước tới trước, choàng tay qua vai mẹ một cách thân mật. Còn bà thì siết ngang người anh không kiềm chế được tình cảm, như bên ấy bà đã nôn nóng chờ anh. Thế Tần không thấy như vậy là tức cười Ngược lại cô thấy nó... Ồ... Nó làm nước mắt cô muốn ứa ra, mũi lòng. Rồi cô quay đi chỗ khác, chế giễu sự đa cảm của mình.

Cô biết dì Kiều đau lòng không ít về sự sụp đổ của Hải Đăng. Và lần này về, chắc chắn bà sẽ làm một điều gì đó cho anh.

Khi lên xe, vô tình cô ngồi gần bà, một bên là Hải Đăng. Bà hỏi cô đủ thứ chuyện, nhưng không hề đá động tới chuyện cô với Hải Đăng. Thế Tần hiểu bà biết chuyện của cô với Bách Thắng, và đã bỏ hẳn ý định cũ. Bà không biết bây giờ Thế Tần rất mong bà khơi lại Để làm gì, cô không biết được. Nhưng có một điều trong lòng, là cô rất muốn nghe bà nhắc lại cái câu “Hải Đăng rất yêu con.”

Thế Tần chợt nghĩ tới Bách Thắng. Cô cũng không lý giải được tình cảm của mình. Khi không có anh, cô quên bằng đi là mình có người yêu. Và đầu óc lúc nào cũng ám ảnh hình ảnh của Hải Đăng. Điều đó cô chỉ biết một mình giấu kín. Cả mẹ, cô cũng không thể nói.

Cũng như lần trước về, mấy hôm sau, bà Mỹ lại mời dì Kiều và Thế Tần ra thăm dì Oanh. Lần này thì Thế Tần không phải đối nữa Ngược lại, cô muốn được sống lại những ngày thơ mộng ở Đà Lạt. Thậm chí, cô đâm ra tiếc tại sao lần trước cô tránh mặt Hải Đăng.

Ra đến nhà dì Oanh thì đã chiều Thế Tần nhìn xung quanh thì mọi thứ vẫn vậy, chỉ có khác lần này cô không vui vì sự hững hờ của Hải Đăng mà thôi. Trên suốt đường đi, anh không hề hỏi cô một câu. Không là ghét bỏ, nhưng không quan tâm. Anh rất khác với cách đây một tháng, có lẽ tại vì... Thế Tần lắc đầu, không nghĩ tới nữa Khi mọi người về phòng mình rồi, cô tranh thủ chạy xuống sân, ra bờ hồ chơi. Cô nhớ rất rõ là ở đây cô bị Hải Đăng hù cho

một trận, đã té xuống hồ ra sao, và đã chạy trốn ra sao. Hơn hai năm về trước mà cô tưởng chỉ mới đây, thậm chí nhớ như in đôi mắt tinh quái của Hải Đăng lúc ấy.

Buổi tối, bên bàn ăn, ngoài vợ chồng dì Oanh ra, Thề Tàn còn thấy một cô gái có vẻ dân Đà Lạt. Dưới ánh đèn, mặt cô hồng hồng trông rất dễ thương, làn da trắng mịn. Cô mặc chiếc áo len trắng muốt, tóc thề bới trên vai.

Khuôn mặt cô thật dịu dàng. Cô tạo cho người đối diện tình cảm đẹp ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thề Tàn cũng lập tức thích ngay, mỉm cười thân thiện với cô gái mà cô đoán là bằng tuổi cô.

Dì Oanh nhìn dì Kiều như lưu ý, rồi vui vẻ:

- Giới thiệu với mấy chị nhé. Đây là Thu Hà, cháu họ xa với anh Hải đó.

Cô gái tên Hà gật đầu chào mọi người, nụ cười ngượng ngập trên môi, hiền ời là hiền. Thề Tàn nhìn thấy dì Kiều nhìn cô lâu ời là lâu, rồi niềm nở.

- Hà có đi làm không con?

- Dạ, không. Con ở nhà phụ mẹ với mẹ.

Dì Oanh xen vào:

- Em đã nói với chị rồi đấy. Cháu nó suốt nhà may đồ khách, ít đi đâu lắm.

Tiệm may của nó đắt khách lắm.

Thu Hà cúi mặt xuống, có vẻ ngượng ngùng. Thề Tàn nhìn một cách vui thích. Con gái Đà Lạt hiền và dễ thương chi lạ, không dạn dĩ như con gái thành phố. Chơi với bạn như vậy bảo đảm an tâm, sẽ chẳng có chuyện gì dễ giận nhau cả.

Buổi tối về phòng, Thề Tàn nói với bà Mỹ:

- Thu Hà dễ thương há mẹ? Con gái Đà Lạt chắc ai cũng hiền như vậy.

Bà Mỹ có vẻ không vui:

- Dì Oanh làm mai cho thằng Đăng đó. Lần này dì Kiều về để xem mặt con bé. Thấy bà ấy vẻ hài lòng lắm.

Thề Tàn im lặng. Một cảm giác nhói buốt, rồi vò làm cô lạnh đi. Cô quay mặt chỗ khách, nói thản nhiên:

- Vậy hả mẹ?

Cô nói một cách yếu ớt, như cố níu kéo một tia hy vọng:

- Nhưng chủ yếu anh Đăng có thích cô ta không?

- Mẹ nghĩ là thích, dì Kiều biết tính nó mà. Quen qua đường với mấy cô gái đẹp, nhưng sẽ chọn một cô thật sự phù hợp để lập gia đình.

Im lặng một lát, bà trầm ngâm:

- Dì Kiều thích con bé này lắm. Con gái có nghề may, tính lại hiền, có thể mới phù hợp với thằng Đăng.

Thề Tàn làm thinh, cô tan nát cõi lòng khi phải thừa nhận mẹ nói đúng. Tính Hải Đăng thích quây, một cô gái hiền ngoan như thế mới chịu anh. Đó là chuyện của họ. Vậy sao cô đau thế này. Cô cũng đã có Bách Thắng rồi mà.

Cả đêm mất ngủ. Buổi sáng, Thê Tần mệt bơ phờ. Khi ngồi vào bàn ăn, cô tránh nhìn Thu Hà. Nhưng mọi cử chỉ nhu mì của cô nàng, không lọt khỏi mắt cô Chịu không nổi, cô bỏ dở bữa ăn đứng dậy.

- Con nhức đầu quá. Con xin phép lên phòng trước.

Mọi người ngẩng lên nhìn Thê Tần. Giọng dì Kiều ngọt ngào:

- Có sao không con? Một thế nào Sáng nay dì thấy con có vẻ yếu đó, hay là đi bác sĩ?

Thê Tần vội lắc đầu, cười gượng:

- Dạ con không sao đâu. Con chỉ muốn ngủ thêm thôi.

Rồi cô vội ra đi, không thấy cái nhìn chăm chú của Hải Đăng theo dõi Cô thấy chán đến mức muốn bỏ về Sài Gòn cho rồi.

Thê Tần ngồi nghỉ xuống giường, cảm giác buồn khổ cứ đầy ứ lòng ngực.

Cô muốn nói với mẹ, nhưng biết nói ra sẽ làm bà buồn theo nên lại thôi. Mọi chuyện đã như vậy rồi, mẹ có thể giúp gì được bây giờ. Thà để cô một mình chịu đựng.

Một lát, bà Mỹ lên phòng, lay nhẹ Thê Tần:

- Con làm sao vậy Có sao không?

Thê Tần miễn cưỡng mở mắt:

- Con hơi buồn ngủ, không có sao đâu mẹ.

- Con muốn đi chợ với mẹ không? Cả nhà cùng đi, vui lắm.

Nghĩ đến chuyện đi chung với Thu Hà, Thê Tần phát sốt lên, cô vội lắc đầu:

- Con không đi đâu, để con ngủ.

Bà Mỹ không mấy may nghi ngờ cử chỉ lạ lùng của cô Bà cho rằng Thê Tần mệt vì chuyến đi, nên cũng chẳng hỏi nhiều.

Nằm khá lâu, Thê Tần vùng dậy Cô mở cửa đi ra hành lang, rồi xuống nhà.

Biết chắc mọi người đã đi chợ, cô thấy nhẹ cả người, và đi lang thang ra ngoài vườn.

Thê Tần vạch bụi cây, đi vào con đường nhỏ. Đây là con đường mà cô đã đi lạc khi đến đây lần trước. Sáng nay trời mịt mờ sương, cây cối chằng chịt làm cảnh vật có vẻ âm đạm. Cô đứng một mình giữa đường mòn, mặt ngược nhìn bầu trời Tâm trạng cô thê lương như đám mây màu chì bay vờ trên cao.

Có tiếng giày nghiền trên sỏi. Thê Tần quay lại Hải Đăng đang đi về phía cô Sáng nay, anh mặc áo khoác màu đen, mái tóc hơi rối và khuôn mặt căng vì lạnh, tất cả tạo cho anh vẻ phong sương kỳ lạ. Tự nhiên Thê Tần quay đi chỗ khác để khỏi phải nhìn anh. Cô sợ mình bị rung động.

Hải Đăng đứng cạnh bên cô, im lặng hơi lâu rồi hỏi cô với vẻ quan tâm:

- Cô bảo mệt, sao không ngủ. Xuống đây làm gì?

Thê Tần không quay lại, giọng như thờ ơ:

- Con anh không đi chợ với mọi người sao?

Hải Đăng nhún vai:

- Chỗ của phụ nữ, tôi đi theo làm gì?
- Thật không? Có thật anh không thích đi với họ không?

Hải Đăng không hiểu:

- Không thích. Hình như cô quan tâm tới chuyện tôi thích hay không hơi nhiều.

Thấy ánh mắt quan sát riết róng của anh, Thề Tần hơi lúng túng. Cô rất sợ bị mọi người phát hiện điều thầm kín của mình, nhất là với Hải Đăng. Mà anh thì lại ranh như con cáo ấy. Cô vội quay mặt ra chỗ khác, giả vờ không nghe. Hải Đăng chợt nắm vai cô, kéo cô đối diện với mình. Cử chỉ bất ngờ khiến Thề Tần sửng sốt. Cô chớp chớp mắt, cố tránh cái nhìn sạo sục như thấu tâm can của anh. Hải Đăng nghiêm mặt:

- Cô có thể giấu mọi người nhưng không giấu được tôi đâu. Rõ ràng là cô đang buồn chuyện gì đó. Buồn ghê gớm. Nói thật với tôi đi.

Thấy cô cố nhìn chỗ khác, anh kéo mặt cô lại:

- Đừng né tránh. Nói thật với tôi đi Mi Mị Điều đó quan trọng với tôi lắm. Sự gằn gù táo bạo này làm đầu óc Thề Tần choáng váng, run cả người vì sự xúc động cuồn cuộn. Cô đứng im, chỉ muốn bật ra một câu: “Tôi không muốn anh yêu cô ta”. Nhưng đâu đó trong tâm thức cô nhắc nhở rằng, nếu nói ra điều đó Hải Đăng sẽ cười vô mặt cộ. Và mọi người sẽ thấy cô vô cùng lộ bịch. Di Oanh và di Kiều sẽ ghét bỏ vì cô ngăn trở họ... Ôi trời! Giả sử nếu cô có mặc kệ tất cả, thì cô cũng không được gì. Có thể vì cao thượng Hải Đăng sẽ không nói với ai. Nhưng anh ta đâu có yêu cộ. Trước đây anh ta cũng như vậy, và thực tế cũng là như vậy rồi.

Thề Tần mím môi, cố hết sức đẩy Hải Đăng ra:

- Anh làm gì vậy. Cứ như hỏi cung vậy. Vâng tôi đang buồn ghê gớm, nhưng chẳng có liên quan gì đến anh đâu.

Hải Đăng vẫn giữ chặt vai cô. Thật! Thề Tần thấy anh có vẻ căng thẳng, sự căng thẳng bị che dấu tài tình bởi vẻ điềm đạm của giọng nói:

- Vậy cứ nói đi.

Thề Tần nói nhanh, nói một hơi:

- Tôi đang nhớ anh Thắng, nhớ không sao chịu nổi, còn ảnh thì đã lâu không viết thư cho tôi. Tôi cảm thấy ảnh không coi tôi là quan trọng. Vậy đó, con trai ai cũng như vậy cả.

Hải Đăng lập tức buông cô ra, ánh mắt anh lóe lên một sự thất vọng nào đó. Nhưng rồi anh lập tức lấy lại vẻ bình thản, thậm chí có thể cười:

- Tưởng chuyện gì ghê gớm. Người yêu không viết thư mà đã bị quan như vậy rồi. Con gái thiệt giỏi tưởng tượng.

Thề Tần nói như mĩa:

- Vì tôi đã thấy một tấm gương trước mắt, nên tôi phải đề phòng. Tôi không

muốn mình là nạn nhân của bọn sờ khanh.

Hải Đăng cười lớn, rồi nheo mắt:

- Có cần phải châm chích như vậy không? Nghe cô nói tôi nhưc đầu quá.

- Bởi vì từ ngữ đó ám chỉ anh quá đúng chứ gì?

Hải Đăng thần nhiên:

- Tôi cũng thấy vậy, nhận xét rất chính xác. Nhiều người cũng nói tôi như vậy, thêm cô nữa cũng không sao.

Thế Tần nổi sùng lên:

- Nếu tôi là anh, bị người ta nói như vậy, tôi sẽ đau khổ lắm.

- Ở người khác thì có thể, nhưng tôi thì không. Tôi chỉ tiếc thôi.- Hải Đăng tiếp theo bằng giọng tỉnh bơ.

- Tiếc cái gì?

- Hỏi chi vậy Tôi lười nói ra lắm.

- Nói! Tôi bắt buộc anh phải nói – Thế Tần kêu lên.

Hải Đăng giả vờ sợ hãi:

- Tôi không muốn nhưng là vì cô bắt buộc đó nhé!

Hải Đăng hạ thấp giọng, kéo dài như ngâm thơ:

- Tôi tiếc giùm là em không biết yêu con người hào hoa của tôi. Thiệt là thiệt thòi cho em, người đẹp ạ.

Cái giọng bông đùa, nhạo báng làm Thế Tần bị xúc phạm ghê gớm. Cô quắc mắt lên:

- Đồ nham nhở. Tôi không phải là người để cho anh sờ sảng như vậy Đồ đáng ghét.

Hải Đăng ngồi xuống phiến đá, cười thoải mái:

- Vậy mà có thời gian cô cứ tìm cách quẩn quít bên tôi. Tôi tưởng cô phải lòng vì vẻ đẹp trai của tôi, hôm nay mới biết cô không ưa tôi. Thật là thất vọng.

Anh ta lại phá lên cười Trong phút chốc, Thế Tần lại thấy nguyên vẹn con người cợt nhả của anh trước đây. Có lúc cô đã mong thấy anh ta nhâng nháo, đùa cợt. Nhưng bây giờ cá tính đó lại làm cho cô ghét kinh khủng. Cô khoanh tay lại, mặt ngẩng lên:

- Có lúc tôi thấy anh là người đứng đắn lắm, nên tôi đã tưởng làm anh, nhưng hóa ra tôi chỉ ảo tưởng. Con người anh mãi mãi là một tên rẻ tiền.

Anh không bằng một góc Bách Thắng của tôi.

Cô lấy vẻ đường hoàng, với một chút kiêu hãnh. Cô nhìn Hải Đăng bằng nửa con mắt, rồi kiêu kỳ bỏ đi.

Người Trong Mộng

Chương 9

Cài chặt cửa phòng. Thê Tần đứng dựa cửa Tự nhiên cô chảy nước mắt, rồi khóc thê thiết. Cô không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Cô không hiểu nổi tại sao Hải Đăng thay đổi nhanh chóng như vậy. Nhanh hơn cả tắc kè đổi màu. Một phút trước đó, anh ta rất nghiêm chỉnh, thành thật và dịu dàng quan tâm đến cô, đến mức cô ảo tưởng anh ta sẽ tỏ tình. Thê rồi ngay sau đó, anh ta trở nên gai góc, lạnh lùng, rồi liền đó lại nhâng nháo, đùa cợt. Anh ta làm cô chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác, cuối cùng là đau đớn vì bị coi thường.

Thê Tần không chịu nổi điều đó. Tại sao anh lại cư xử với cô như vậy chứ. Cô đâu phải người lạ đối với anh ta. Và hai người đã từng gắn bó với nhau kia mà. Anh ta đã từng nâng đỡ cô khi trái ngang cuộc đời. Làm sao bây giờ lại ra nông nổi như vậy?

Thê Tần buông người ngồi liệt dưới gạch, chán chường đến rã rời. Cô còn nhớ có lần cô thấy Hải Đăng giống như cô bây giờ. Đó là lần anh bị sạt nghiệp. Anh cũng đã một mình trong phòng bệ rạc vì uống nhiều rượu. Lúc đó Thê Tần còn cảm thấy gần gũi với anh ta. Bây giờ thì xa rồi.

Bây giờ cô một mình với nỗi thất vọng. Còn anh thì bắt đầu một tình cảm mới. Xung quanh anh có biết bao nhiêu người chứ không như cô. Chợt cô thấy hối hận khi đã nhận lời ra đây.

Thà biết từ xa còn đỡ hơn đối với sự thật. Bàng hoàng vô cùng mà không thể nói với ai. Cô chợt thềm được về Sài Gòn lập tức để tìm đến Tường Phương mà khóc.

Đến tối, mọi người tụ tập ở phòng khách. Thê Tần cũng gắng gượng góp mặt. Cô có thể chịu đựng được mọi tra tấn tinh thần, miễn là đừng ai đoán ra tâm trạng của mình. Cô cũng không ngờ mình cũng cảm đến vậy.

Không biết vô tình hay cố ý mà Thu Hà ngồi rất gần Hải Đăng, bên cạnh là dì Kiều. Cô nàng cứ e ấp cúi mặt, ngoan ngoãn như con mèo.

Không khí trong phòng có vẻ trầm lắng. Thê Tần cầm tách trà phủ vào tay cho đỡ lạnh. Dượng Hải, chồng dì Oanh đề nghị một người chơi dương cầm. Dì Oanh cười giải thích:

- Tối nào bé Hạnh nó cũng đàn vài bản. Mấy hôm nay con nhỏ đi chơi, vắng tiếng đàn nghe cũng buồn. Thê Tần chơi đàn được không con? Dạo vài bản đi.

- Dạ.

Thê Tần bỏ tách trà xuống, đứng dậy đến ngồi vào dương cầm. Cô cố ý chọn một bản nhạc vui vui, và cố ý để tâm trí vào bản nhạc, với ý muốn là tạo được vẻ thân nhiên trong mắt mọi người.

Cô chơi một lúc ba bản, rồi quay lại, mỉm cười với mọi người. Dương Hải nó như nhận xét.

- Con có vẻ nhộn hơn bé Hạnh nhà Dương. Chơi thêm vài bản đi Tần.

Thê Tần xoa xoa những ngón tay, miệng cười thật tươi:

- Dạ thôi, tay con cóng lại rồi. Con chơi không được.

Mọi người bật cười chứ không ép. Thê Tần đứng dậy, đóng nắp đàn lại. Cô nghe giọng Hải Đăng thật ngọt.

- Thu Hà chơi vài bài đi.

Giọng cô nàng cất lên, nhẹ như hơi sương.

- Dạ, em không biết đàn.

Thê Tần thấy tim nhói lên. Giọng nói Thu Hà dễ thương quá. Sao mà nhu mì đến thế. Như rót vào lòng người nghe. Cô là con gái mà con thấy thích, huống gì là háo sắc như Hải Đăng.

Cô đi về phía chỗ ngồi của mình nói liền thoáng:

- Hà chơi một bản đi cho vui.

Thu Hà ngược lên nhìn cô, cười mỉm. Cô nhắc lại cũng bằng giọng nói lúc này.

- Mình không biết đàn. Thê Tần đàn hay quá.

Thê Tần lắc đầu khiêm tốn:

- Mình chỉ biết chút ít thôi. Chơi xong một bản, thấy xung quanh không ai ngủ là mình thấy vui rồi.

Cả phòng cười rộ lên, có vẻ thú vị. Thu Hà cũng che miệng cười Ôi trời!

Thời buổi này mà còn có những cô gái che miệng cười nữa sao. Đúng là người con gái công dung ngôn hạnh mà dì Kiều cần rồi.

Thu Hà nhỏ nhẹ:

- Con xin phép mấy dì con về.

Dì Kiều giữ lại vẻ nhiệt tình:

- Về sớm vậy con. Đăng đưa Thu Hà về đi con.

Hải Đăng đứng dậy đến lấy chìa khóa. Ra cửa, anh cúi xuống, hỏi cô bằng giọng ân cần.

- Hà lấy thêm áo đi. Coi chừng ra ngoài lạnh lắm.

Anh đi sóng đôi với cô ra sân. Dì Oanh cười với dì Kiều:

- Cái thằng ga lăng ghê Bời vậy con gái mới đeo.

Bà Mỹ nói vô tư:

- Xem ra nó có vẻ ưng con bé. Con nhỏ dễ thương thật. Con gái nhà ai mà ngoan quá!

- Mẹ nó dạy nó kỹ lắm. Có một đứa con gái, bà cưng như trứng mỏng.

Quay sang dì Kiều bà nói tiếp:

- Bởi vậy, em mới gọi chị về gấp. Có mấy đám ngáp nghé rồi đó.

Thê Tần cứ nhìn xuống ly trà. Giọng nói và cử chỉ lúc này của Hải Đăng cứ như cửa vào tim cô, nhói buốt. Cô biết chắc chắn là anh ta sẽ tán tỉnh Thu Hà. Và càng chắc chắn hơn nữa khi khẳng định cô nàng sẽ bị đổ ngay.

Lần đầu tiên Thê Tần thấy thắm thía thế nào là thất tình. Đến giờ cô mới hiểu tại sao Hoàng Hương và Xuân Uyên hận Hải Đăng đến vậy.

Hôm sau về Sài Gòn, có cả Thu Hà và dì Oanh vào chơi. Dì Kiều muốn tiếp xúc với cô nàng nhiều hơn, để tìm hiểu về cô con dâu tương lai. Hải Đăng không tỏ ra thái độ đồng tình hay phải đối Điều mà anh ứng xử duy nhất là lịch sự. Thê Tần biết anh sẽ good bye cô bồ mới để dừng chân ở Thu Hà.

Giữa thói lãng nhãng trước đây của anh với thái độ nghiêm túc về hôn nhân, cả hai đều làm cho Thê Tần thấy đau. Cô thấy thà ghét vì anh ta đều còn đỡ khổ gấp mấy trăm lần khi thấy anh ta dừng chân.

Bây giờ cô mới thấy rõ một điều, gắn bó với Hải Đăng là hạnh phúc chứ không phải là bất hạnh. Hai năm tiếp xúc với anh ta đã giúp cô khám phá ra điều đó.

Nhưng thà đừng khám phá ra như vậy Xe đưa bà Mỹ và Thê Tần về rồi rẽ hướng nhà Hải Đăng. Thê Tần khoác ba lô phía sau, lê bước vào con hẻm nhỏ. Tối nay cúp điện, hai mẹ con mở cửa, mò mẫm tìm hộp quẹt. Khi ngọn nến cháy leo lắt. Thê Tần đặt nó trên bàn rồi đi vào phòng, lẳng lẽ dọn dẹp. Bà Mỹ không nói chuyện, chỉ âm thầm đi ra cài cửa Một lát sau, bà lên tiếng:

- Có lẽ mẹ hơi thủ cựu, nhưng mẹ thấy bà ấy không nên cho con cái đi như vậy Chỉ mới biết mà đã đến nhà đàn trai ở, thật không hay chút nào.

Thê Tần nhìn xuống chiếc áo trên tay, nói:

- Mẹ đừng có khắt khe quá, mẹ ạ. Chỉ cần người ta có tình cảm với nhau, lễ nghĩa quá mất thoải mái Với lại Thu Hà cũng nên ở gần anh Đăng để tìm hiểu.

Bà Mỹ quay lại nhìn cô hơi lâu:

- Con không cho vậy là kỳ hả?

- Dạ. Với lại dì Kiều đã có tư tưởng thoáng như vậy, mẹ của Thu Hà khắt khe quá sẽ mất đi sự thân tình... Con nghĩ là bây giờ họ đang vui lắm.

Rồi cô im lặng. Nghĩ đến họ, nghĩ đến ba, cô thấy ai cũng vui vẻ, hạnh phúc. Chỉ có mẹ con cô là cô đơn, thừa thãi, bị cuộc đời hất vào xó xỉnh, với số phận đen tối không thể thoát ra.

Cô ngã người xuống giường. Trong bóng tối mù mờ của căn gác nhỏ, cô nghĩ về những ngày tiêu thư của mình. Tự nhiên nước mắt cô chảy lặng lẽ xuống gối Cô khóc thầm với ý nghĩ bây giờ đang có một gia đình vui nhộn ở nhà Hải Đăng, chứ không buồn tẻ như góc tối của mẹ con cô.

o O o

Thê Tần mệt mỏi rời công ty Chuyên đi miền Trung như làm cô phò phạc vì nắng gió, đọng lại một tâm trạng uể oải, rã rời Thời gian sau này cô hay có tâm trạng đó. Mỗi lần đi xa về, cô chỉ còn nổi ngao ngán. Nếu không vì đồng lương, có lẽ cô đã xin nghỉ rồi.

Bây giờ cô mới thấy ngày xưa mình sung sướng chẳng cần lo gì cả. Đi làm chỉ cốt cho vui. Cô sẽ bằng lòng làm cho shop thời trang, sẽ đem sự thẩm mỹ của mình chăm chút vào cho cách bài trí, thế là đủ.

Xe dừng lại ở một ngã tư chờ đèn xanh, Thê Tần chợt phát hiện Bách Thắng cũng đang dừng xe. Cô bật kêu lên:

- Anh Thắng!

Bách Thắng quay lại, có vẻ hơi lúng túng khi thấy Thê Tần, nhưng anh vẫn cười thân ái.

- Em đi đâu vậy?

- Em ở công ty về.

Cả hai dẫn xe vào lề đường. Bách Thắng chưa kịp lên tiếng thì cô đã hỏi.

- Anh về lúc nào vậy?

- Ừ... à... mới về hôm qua... Ờ không, anh về cũng hơi lâu, nhưng bận quá nên chưa đến tìm em. Em dọn nhà đi rồi phải không?

- Dạ cũng khá lâu.

- Lúc này em vẫn còn làm ở chỗ cũ hả?

- Dạ.

Im lặng một lát cô lại lên tiếng:

- Chùng nào anh đi?

- Vài ngày nữa.

- Anh có gặp Tường Phương chưa?

- Gặp rồi Anh ghé vào viện nên gặp.

Thê Tần đứng lặng suy nghĩ. Cô cảm nhận mơ hồ... Bách Thắng có một sự thay đổi nào đó, dù nụ cười của anh vẫn trầm tĩnh, dù giọng nói vẫn ngọt ngào Một cái gì đó giúp cô hiểu rằng anh đang không thật lòng với cô Sự nhay bém làm cô định tìm hiểu Nhưng anh đã nhìn đồng hồ, rồi cười âu yếm:

- Anh có cái hẹn, cái hẹn quan trọng lắm nên anh phải đi ngay Em ghi cho anh địa chỉ để anh đêm thăm em sau.

Thê Tần lắc đầu:

- Nhà em khó tìm lắm. Để em gọi điện cho anh sau.

Nói xong câu đó, cô hiểu rằng cô sẽ không gọi cho anh. Điều đó mơ hồ quá nên cô chưa xác định. Thái độ của Bách Thắng làm cô quyết định không cho địa chỉ. Nếu cần thì anh đã hỏi Tường Phương rồi.

Quả nhiên, Bách Thắng cũng không yêu cầu thêm. Anh chia tay với cô như

một người bạn. Thê Tần cắn môi đứng yên bên lề đường. Nỗi buồn dù không xé nát trái tim, nhưng cũng làm cho cô hụt hẫng, rã rời.

Đó làm cảm giác bị cuộc đời hắt hủi. Cô đã quen và bắt nhịp với cảm giác đó. Chính vì vậy, cô đã tỏ ra bất cần Bách Thắng

Thê Tần không về nhà ngay, mà đến nhà Tường Phương. Lâu lắm rồi, cô và Tường Phương không gặp nhau. Con nhỏ vẫn chưa có bố, và bây giờ đã bỏ mộng lấy chồng tiến sĩ để lao ra kiếm tiền.

Thấy Thê Tần, Tường Phương kéo ngay vào phòng, và đón cô bạn thân của mình bằng cái nhéo quen thuộc.

- Sao chiều nay tự nhiên tìm tao vậy?

Thấy Tường Phương lại sắp sửa hành động chân tay Thê Tần né người, nhắm mắt:

- Có nhất thiết mày phải nặng tay như vậy mới thể hiện vui mừng không?

Tường Phương cười xòa rồi rút tay lại:

- Thì thôi. Làm gì dữ vậy?

Thê Tần buông giò xuống, nằm ngửa ra giường, mắt khép lại:

- Tao mới gặp anh Thắng.

Mặt Tường Phương biến đổi ngay:

- Vậy hả?

Im lặng một lát, cô tò mò:

- Hai người có đi chơi không?

- Không.

- Sao vậy?

- Tao biết mày hiểu lý do về phía anh. Còn về phía tao, tao cảm nhận được sự lạnh nhạt, thế là tao bỏ về.

Tường Phương hỏi thận trọng:

- Mày chỉ gặp anh lúc nãy thôi à?

- Ừ. Anh về hồi nào vậy?

- Tuần trước.

Thê Tần nhớ lại cách nói lập lờ của Bách Thắng lúc nãy. Khi thì bảo mới về. Khi thì bảo lâu rồi. Tự nhiên cô đứng đưng. Cô đã hiểu tâm lý đó rồi. Muốn tránh né, nhưng đồng thời lại thấy ngại. Cô không thích sự thiếu rạch ròi. Anh là con trai mà.

Tường Phương lên tiếng:

- Mày nhạy cảm thật đó Tần. Nếu lúc nãy mà vồn và anh thì quê lắm. Tao không muốn mày như vậy.

Thê Tần nằm nghiêng người:

- Nói vậy là mày biết cái gì đó về anh?

- Biết lâu rồi, nhưng tao không muốn nói với mày. Gia đình mày gặp đủ chuyện, thêm chuyện của anh nữa, tao sợ mày không chịu nổi.

Thế Tần mỉm cười.

- Vậy bây giờ nói đi.

Tường Phương nhìn Thế Tần. Cử chỉ bình thản đó làm cô ngạc nhiên. Cô lưỡng lự định tìm cách nói nhẹ nhất, nhưng Thế Tần đã hỏi như không:

- Anh nói thế nào với mày?

- Anh không nói với tao. Làm sao mà dám nói Anh thừa biết tao với mày thân nhau mà. Chuyện này chị Thu trong viện kể lại cho tao nghe đấy.

Tường Phương e ngại nhìn Thế Tần:

- Mày có biết chuyện bác Hinh đến nhà anh Thắng không?

- Thế Tần ngồi bật dậy:

- Đến mượn tiền?

- Không. Không mượn, nhưng than thở gia đình đang gặp khó khăn. Theo tao thì ý của bác ấy là muốn anh ấy giúp đỡ.

Thế Tần buông mình xuống giường, cắn chặt răng, cố nén ghen ngào Thấy cô nằm im, Tường Phương ái ngại:

- Mày bình tĩnh đi Tần. Dù sao bây giờ ba mẹ mày cũng ly dị rồi, mày đâu còn trách nhiệm với bác ấy nữa.

Giọng nói của Thế Tần như không còn cảm giác:

- Tao đoán được lý do rồi. Vậy cũng hay. Nhận ra sớm dù sao cũng hay hơn.

- Chậc! Tao cũng không ngờ tính anh Thắng lại thực tế đến như vậy. Anh không muốn bị liên lụy. Anh nói với chị Thu là gia đình anh nề nếp lắm. Nếu quen với mày, gia đình anh sẽ có ấn tượng xấu.

- Tao không ngờ thời buổi này vẫn còn có những quan niệm như vậy.

- Theo tao thì cái đó chỉ là phụ thôi, điều chủ yếu là anh sợ dính líu tới ba mẹ. Viễn ảnh bị cha vợ đến vòi tiền làm anh thấy ngán.

- Cũng đúng thôi. Làm sao trách người ta được.

Tường Phương thở dài:

- Tao khinh mấy người con trai tính toán như vậy lắm. Sống với họ, mình cũng không hạnh phúc gì. Nhưng tao nghĩ, chẳng lẽ vì cha mẹ mà mày phải chịu bỏ rơi. Mày đâu có lỗi gì.

Thế Tần đứng dưng:

- Ngày trước tao lý tưởng cuộc sống lắm. Tao nghĩ chỉ cần yêu là đủ. Nhưng bây giờ tao hiểu còn có những cái khác nữa.

- Thật ra cho đến bây giờ, anh Thắng vẫn chưa quen với ai. Anh yêu mày thật tình đó, nhưng lại quá lý trí. Làm chung với anh tao biết. Anh sắp xếp cuộc đời bằng thời khóa biểu hàng ngày. Có thể sau này anh sẽ cưới vợ cho phù hợp, không cần tình yêu cũng được, anh cần sự hoàn mỹ mà.

Thế Tần thở dài:

- Lúc đầu mới quen, anh có nói với tao, yêu là một lẽ, còn lý trí là một lẽ.

Lúc đó tao không hiểu được và cho quan niệm này rất kỳ quái, đến giờ tao

mới hiểu.

Tường Phương suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu:

- Thật là vô lý. Ảnh cắt đứt như vậy vô lý không chịu được. Rồi đây ảnh sẽ hối hận.

- Không đâu. Nếu cưới tao mới là hối hận. Gia đình tao nát bét thế này, ai lại không sợ chứ.

- Đừng buồn, Tần. Anh Thắng không đáng để mày quan tâm đâu.

Thế Tần nhắm mắt lại:

- Nói chắc mày không tin, nhưng thật tình tao không thấy buồn. Cảm giác cay đắng cuộc đời thì có, nhưng thất tình thì không.

Tường Phương nhìn cô chăm chăm:

- Không buồn thật à? Như vậy có thể giải thích là mày không yêu ảnh.

Thế Tần nói như thú nhận:

- Tao cũng không biết, lúc trước là yêu hay là thích. Lúc đó tao còn khờ quá. Tao nghĩ nếu bây giờ, chắc tao không hấp tấp nói với ảnh tình cảm của mình.

- Nói vậy có nghĩa là mày đâu có thương ảnh. Không buồn là không thương rồi.

- Hình như vậy, nhất là từ khi...

Cô vùi mặt vào gối, thở dài buồn nản:

- Từ khi tao thấy Hải Đăng có người mới, tao chịu không nổi.

Hai mắt Tường Phương tròn xoe:

- Úi trời! Mày ghen với mấy cô bồ của hắn. Thế có nghĩa là mày yêu hắn rồi. Điên quá Tần.

Cô ngừng lại như ngẫm nghĩ, rồi la lên bai bai:

- Bộ mày không biết tính hắn ra sao mà nhào vô yêu? Trước đây mày vẫn từng bảo ghét hắn mà.

- Từ ghét đi đến thương không xa lắm đâu. Tao cũng đâu có muốn như vậy, nhưng... vậy đó. Nó đến lúc nào, tao cũng không biết nữa.

- Ồ. Nghĩ kỹ thì cũng không có gì lạ. Hắn giúp đỡ mày nhiều quá, xiêu lòng cũng phải thôi. Này! Thế hắn có biết mày yêu hắn không?

- Rất may là không biết.

- Sao lại là may?

- Vì anh ta sắp cưới vợ. Dì Kiều đích thân về nước chọn dâu. Mọi chuyện của họ diễn ra tốt đẹp lắm, đến mức tao nghĩ tao hoài nghi là trên đời này thật sự có nhiều chuyện lý tưởng.

Tường Phương cau trán:

- Lạ thật! Một con người như hắn mà chịu để mẹ chọn vợ cho. Tao nhớ tính hắn độc lập lắm mà.

- Không phải đâu. Dì Kiều chọn chỉ là chuyện phụ, chủ yếu là anh ta thích

nhỏ đó. Nó hiền và thùy mị lắm. Tao chưa thấy ai hiền như vậy.

Cô im lặng, lặng lẽ nhớ lại những cử chỉ của Thu Hà, rồi cười như tự chế giễu:

- Ở bên cạnh nhỏ đó, bảo đảm mày sẽ có cảm giác mình như những con khi loi chơi.

- Vậy hả?

Tường Phương bắt đầu hiểu ra, cô lý luận ngay:

- Mấy người bay bướm cuối cùng dừng chân ở một cô nàng thùy mị, nét nạ. Có thể cô ta không đẹp như bồ của họ, nhưng họ lạ thương và thủy chung tới bến.

Thế Tần quay mặt đi. Lý luận của Tường Phương rất đúng. Chính vì nó đúng nên cô rất đau lòng. Giá mà Tường Phương đừng nói gì hết, trốn tránh sự thật bao giờ cũng đỡ khổ hơn. Tự nhiên cô thấy giận lên:

- Có cần mày phải thức tỉnh tao bằng kiểu đó không?

Cô bặm môi, chớp chớp mắt, rồi khóc thật sự, Tường Phương quýnh lên:

- Tao chỉ nhận xét chung thôi. Tao đâu có cố ý khuyên mày quên kiểu đó.

Với lại trong cái chung bao giờ cũng có những cái riêng, cuộc sống đâu có gì là tuyệt đối, có thể là...

Thế Tần lắc đầu:

- Mày lý luận lung tung, tao nhức đầu lắm.

Cô loay hoay lấy chiếc khăn hỉ mũi, rồi ngược lên:

- Có rãnh không?

- Chi vậy?

- Đi ăn kem. Chiều nay, tao không muốn về nhà.

Tường Phương quay đi chỗ khác, cười kín đáo. Thế Tần cuối cùng cũng chẳng khác trước tí nào dù nó luôn tự nhận mình là già. Cô nhớ lúc còn đi học, mỗi lần buồn cái gì đó là cô nàng đi rong trong thành phố ăn quà một mình. Và thật tình là sau đó Thế Tần thật sự nguôi ngoai. Tự nhiên cô thấy thương Thế Tần vô cùng. Nó mãi mãi là một đứa trẻ hồn nhiên. Để một cô tiểu thư như vậy chịu những bất hạnh thì thật là tàn nhẫn.

Một lát sau, cả hai đã vào một quán kem Ý. Tường Phương đi trước, đưa mắt tìm bàn trống. Cô chợt thấy Hải Đăng ngồi ở bàn trong góc phòng, bên cạnh là một cô gái có nét mặt bầu bĩnh, hiền hậu mà cô đoán là Thu Hà.

Tường Phương vội quay lại, kéo Thế Tần đi ra. Nhưng Thế Tần không chịu:

- Sao vậy?

- Tự nhiên tao không muốn ăn ở đây, qua quán bên kia ăn ngon hơn.

Nhưng Thế Tần đã thấy hai người kia, cô khẽ gật đầu chào, rồi quay qua Tường Phương nghiêm mặt:

- Làm như vậy là hèn nhát lắm, Phương.

Cô đĩnh đạc kéo Tường Phương đến một bàn trống, và ngồi quay lưng về

phía Hải Đăng. Tường Phương nói khẽ:

- Có phải cô nàng đó không?

- Phải.

- Mà bảo nhỏ đó ở Đà Lạt mà.

- Nó vô đây mở tiệm may ở nhà bà dì.

- Để dễ gần hần hả?

- Chắc vậy.

Tường Phương kín đáo nhìn về phía Thu Hà:

- Hiền, có vẻ khờ và nhu nhược. Mẫu con gái hợp với bếp núc và nuôi con.

Thê Tần mỉm cười Nhỏ này hay có tật nhận xét người khác khi mới gặp lần đầu, và bao giờ cũng nhận xét đúng... tới tám mươi phần trăm. Đúng là nhìn vào Thu Hà, ý nghĩ đầu tiên của mọi người là: Hiền. Cô nàng có đặc trưng hay thật.

Tường Phương vẫn không ngớt nhìn Thu Hà một cách tò mò, rồi nói tiếp:

- Cô nàng cũng đẹp, nhưng không bằng mà. Mà có vẻ đài các tiểu thư, còn nó có vẻ hoa đồng cỏ nội.

- Đừng nhìn họ nữa, Phương. Tao không muốn anh ta biết mình chú ý tới anh ta.

Tường Phương quay lại, múc muỗng kem đưa lên miệng:

- Ừ! Thì không nhìn. Nhưng thật tình tao thấy nhỏ đó có vẻ nhạt nhẽo quá. Nhìn cách nó cười, tao thấy không sinh động tí nào cả.

- Tại mà hay có ấn tượng thì có. Hiền là đủ rồi.

Tường Phương chợt nói nghiêm chỉnh.

- Có thể mà tương lắm? Có khi nào hần chỉ xem nó như bạn, hoặc em gái Mà không tìm hiểu thử xem. Tao không tin là hần thích được con nhỏ như vậy đâu.

Thê Tần mở mắt lớn như hỏi:

- Giải thích?

- Đây nhé. Hần rất có cá tính, mà theo tao thì nhỏ đó vô vị. Đồng ý là hiền, nhưng phải sinh động một tí chứ. Nó không đủ trình độ để hiểu hần đâu.

Nếu là tao, tao sẽ hỏi thẳng hần.

- Mặt tao mỏng lắm đấy Phương.

Tường Phương cười khi:

- Bộ mà không biết cách hỏi khéo sao?

Thê Tần ngậm muỗng kem giữa môi, tư lự:

- Anh ta tinh ranh lắm. Anh ta hiểu cả những ý nghĩ trong đầu mình nữa kìa, nói mất khéo gì thì cũng bị nhận ra ngay. Tao không muốn biết chuyện của họ đâu.

Tường Phương nhún vai:

- Nhát như thỏ!

Ở bàn kia, Hải Đăng và Thu Hà đã đứng dậy. Khi thấy hai người đi ngang qua, Tường Phương kêu lên vui vẻ:

- Anh Đăng!

Hải Đăng hơi cười rồi đi đến bàn cô Tường Phương vội kéo ghế:

- Anh ngồi chơi.

Hải Đăng kéo chiếc ghế cho Thu Hà, rồi ngồi xuống cạnh Tường Phương.

- Lâu ghê không gặp hai cô.

- Bạn mới của anh hả? Giới thiệu đi.

Hải Đăng nói ngắn gọn:

- Cô ấy tên Thu Hà.

Anh quay qua Thu Hà, nhìn cô với một cách dụi dàng:

- Đây là Tường Phương, bạn của Thế Tân. Em còn nhớ Thế Tân không?

- Dạ, nhớ.

Tường Phương điều tra ngay:

- Thu Hà làm gì vậy?

- Dạ, em làm thợ may.

- Làm nghề đó thích quá nhỉ. Khi nào có dự tiệc, đến nhờ Thu Hà làm cổ vắn nghe.

- Dạ, mấy chi có may đồ, cứ đến tiệm em, em tính rẻ cho.

Tường Phương nhìn Thế Tân như hỏi, không biết câu nói đó đùa hay thật.

Nếu đùa thì vô duyên nhạt nhẽo, còn nói thật thì cũng không tế nhị chút nào.

Cách nói chuyện của Thu Hà làm cô chẳng biết gì để hỏi nữa. Tự nhiên cô cũng ngồi im.

Không khí như trầm lặng, chẳng còn gì để nói. Hải Đăng nheo mắt với

Tường Phương, ánh mắt có chút giễu cợt như muốn bảo: “Thế nào, cô điều tra đủ chưa?” Và Tường Phương vốn rất hoạt bát, bây giờ cũng không biết nói gì.

Hải Đăng cũng cố im lặng, xem các cô sẽ ra sao. Thế Tân thấy sự im lặng này kỳ cục không thể tưởng. Và mặc dù trong tim như bị bóp nghẹt vì sự có mặt của họ, cô vẫn dùng hết nghị lực để cười thật cởi mở.

- Lúc này Hà có hay về Đà Lạt không?

- Không có. Tại vì mắc đồ khách quá nên mình không về.

- Chắc Hà nhớ nhà lắm nhỉ?

- Mấy ngày đầu thì mình còn nhớ, nhưng bây giờ bận công chuyện lu bu nên không nhớ nữa.

Đến lượt Thế Tân cũng không biết nói gì. Thu Hà có cách nói chuyện làm người ta chẳng còn hứng thú để tiếp tục câu chuyện. Cô ngồi im chờ họ tự động ra về. Hải Đăng thấy im lặng vậy là đủ. Anh cười cười, đứng dậy:

- Hai cô ngồi chơi nghe. Mình về đi em.

- Dạ.

Thu Hà ngoan ngoãn đứng lên. Khi họ đi rồi, Tường Phương quay qua Thế Tân.

- Sao?

- Sao là sao?

- Tao thấy nhỏ đó chẳng có gì thu hút cả. Đầu óc nó đơn giản cực kỳ.

- Mới nói chuyện có vài câu đã vội kết luận. Chủ quan!

- Cần gì phải nói chuyện nhiều mới biết.

- Có lẽ tại mày háo sắc quá. Đừng làm người ta sợ nữa Phương. Tao thấy mày cộng với nhỏ Hà chia đôi mới vừa đó.

Tường Phương im lặng một lát rồi chợt cười khi:

- Mày cũng hay thật, nhìn cái cách vui vẻ, đồ ai nhận ra tim nàg thoi thóp.

Mày muốn chứng minh cho hấn thấy mình vô tư à? Ngốc nghếch. Việc gì mà phải làm như vậy chứ?

- Vậy tao phải khóc rống lên bảo mình đau khổ à? Tao không muốn bị hấn cười vô mũi tí nào.

- Mày không cần phải khóc lóc gì cả, nhưng cứ để hấn biết mày buồn. Biết đâu, hấn đoán mày yêu hấn, hấn sẽ ngả về mày.

Thế Tân chớp mắt, suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Đừng nhắc tới họ nữa, Phương. Tao chán đời lắm rồi.

Tường Phương chợt nhận ra mình đi quá xạ Cô hiểu mình càng nói thì Thế Tân càng buồn thêm. Khi người ta đã thất tình thì cách hay nhất là lắng nghe chứ đừng nói gì cả.

Người Trong Mộng

Chương 10

Nghĩ lại cuộc sống bình lặng của mình, cô thấy những gì Thê Tần xảy ra thật kinh khủng, nếu là cô chắc cô cũng ngã quy lâu rồi.

Khi cả hai chia tay thì trời đã tối Thê Tần về nhà. Cửa ngoài khóa, chứng tỏ mẹ không có nhà. Cô chợt nhận ra lúc này mẹ hay đi đâu đó. Mẹ đi đâu vậy nhỉ?

Chợt có tiếng chuông reo, cô bước tới nhắc ống nghe:

- Alô.

Không có tiếng trả lời Cô nói lớn hơn.

- Alô Xin lỗi Ai vậy?

Bên kia vẫn im lặng. Thê Tần chờ thêm một lát nữa, vẫn không thấy họ nói gì cả. Nhưng cô biết họ chưa gác máy Cô nhắc lại lần nữa.

- Alô.

“Cụp” một tiếng. Họ đã cúp máy Thê Tần cũng buông nghe xuống. Cô nhíu mày khó hiểu lạ thật! những lúc gần đây cô hay gặp những cú điện thoại như vậy Hình như có một người nào đó cố ý đùa, một kiểu đùa lãng nhách. Chiều thứ bảy, Thê Tần chăm chú những ngón tay của mình thì bà Mỹ đi lên:

- Làm gì đó bé Mi?

Cô ngược lên:

- Có gì vậy mẹ?

- Đi chơi với mẹ. Tối nay, một người bạn của mẹ mở tiệc chiêu đãi Mẹ muốn con đi chơi cho vui.

Thê Tần định từ chối thì bà nói tiếp:

- Tối nay mẹ sẽ giới thiệu con với một người Bác ấy cũng muốn biết mặt con.

- Ai vậy mẹ?- Cô tò mò.

- Một người bạn của mẹ.- Bà Mỹ im lặng một lát rồi nghiêm giọng. – Mẹ nghĩ là người này sẽ quan trọng với mẹ con mình, nên mẹ muốn con tiếp xúc với bác ấy.

Cách nói của bà làm Thê Tần tò mò hơn, giọng cô háo hức:

- Vậy thì con sẽ đi. Bây giờ hả mẹ?

- Con chuẩn bị đi. Bây giờ, bác ấy sẽ đến đón mẹ con mình. Nhớ là thơm tát một chút.

Thê Tần nhìn đồng hồ. Mới hơn năm giờ. Còn sớm chán. Cô lại cầm dĩa

móng tay lên, tần mẩn dũa từng móng tay. Một lát nhớ ra, cô đứng dậy đi qua phòng mẹ xem bà đang làm gì.

Bà Mỹ đang ngồi trước gương, thù người suy nghĩ. Thê Tần ngồi xuống nhìn vào gương:

- Mẹ nghĩ gì vậy mẹ?

Bà Mỹ ngược lên:

- Con không lo sửa soạn đi. Qua đây làm gì?

Vừa nói, bà vừa nghiêng người tới lấy hộp kem, bắt đầu xoa lên mặt. Thê Tần vẫn ngồi im ngắm nghía. Rồi cô buột miệng:

- Công nhận mẹ còn trẻ ghê. Nhỏ Phương hay nói, mới nhìn, tưởng mẹ là chị hai của con.

Bà Mỹ vẫn không ngừng thoa kem, lẩm bẩm:

- Vẫn may là mẹ chưa đến nỗi già để trở thành gánh nặng cho con, và còn có thể lo cho con một cái gì đó.

- Mẹ nói cái gì thế?

Bà Mỹ không trả lời, chỉ nói như dặn:

- Lát nữa gặp bác ấy, con nói chuyện cho đàng hoàng một chút, đừng nói năng lung tung, người ta có ấn tượng không hay về mẹ con mình. Về phòng thay đồ đi.

- Dạ.

Thê Tần miễn cưỡng đứng dậy, cô không hiểu nổi ông khách đó có gì mà mẹ thận trọng thế. Nhưng cô cũng trang điểm nghiêm chỉnh để mẹ không phật lòng.

Đúng bảy giờ, ông ấy đến, chính xác như chiếc đồng hồ. Đó là một người đàn ông, tóc hơi hoa râm, cao hơn mẹ rất nhiều. Ông ta có vẻ nghiêm nhưng không đến nỗi khó tính lắm. Mỗi cử chỉ của ông đều rất đúng mực. Ông ta tạo cho người đối diện một sự kính nể ngay ấn tượng đầu tiên.

Khi Thê Tần nhỏ nhẹ chào, ông ta chẳng những cười mà còn vỗ nhẹ lên đầu cô:

- Chào con, con gái.

Thê Tần nhìn mẹ. Cô không hình dung được một người ta cư xử thân mật với mình như thế. Nhưng bà Mỹ không có phản ứng gì, chỉ nói đơn giản:

- Bác Thành là bạn của mẹ đấy. Bác thương con lắm.

Người đàn ông tên Thành quay qua bà Mỹ:

- Mình đi chưa em.

- Dạ.

Thê Tần ngỡ ngàng nhìn hai người. Cô không ngờ đến độ không nhận ra sự thân mật đó. Nếu mẹ bảo bác Thành chỉ là bạn thôi thì có lẽ nói nhẹ quá.

Cô theo mẹ ra xe. Bác Thành không ngồi ở phía trước mà ngồi hẳn ở phía sau với mẹ. Thê Tần đi vòng qua băng trước. Cô thật sự ngạc nhiên về mối

quan hệ thân mật đó. Điều đó chứng tỏ mẹ biết bác ấy đã lâu. Sao mẹ giấu cô nhỉ?

Khi đến nơi thì khách chỉ có lác đác vài người. Thế Tần đi bên cạnh hai người Ông Thành đưa mẹ con cô đến giới thiệu với họ:

- Đây là Thúy Mỹ, còn cháu này tên Thế Tần.

Ông quay qua bà Mỹ:

- Mấy anh này là trong giới làm ăn của anh.

Bà Mỹ dịu dàng cười, và bắt tay từng người. Thế Tần chỉ gật đầu chào họ, rồi đứng nép sau lưng mẹ. Cô nghe một ai đó bình phẩm:

- Cháu xinh quá. Cháu giống chị Mỹ thật.

Bà Mỹ nói khiêm tốn:

- Anh khen quá lời, chứ cháu nó còn khờ lắm anh ạ.

Không nén được, Thế Tần tò mò nhìn người đàn ông vừa mới khen cô. Ông ta đang mỉm cười nhìn lại cô. Bất giác cô rút lại, đứng lùi ra phía sau. Cô không quen tiếp xúc với mấy người lớn như họ.

Một lát, khách đến thật đông. Có lẽ bác Thành giao dịch rộng, nên có nhiều bạn như vậy. Phòng khách rộng mênh mông như vậy mà người ta gần như choáng kín chỗ. Cô rời mẹ, ngồi thu mình ở một góc phòng.

Một người thanh niên đi ngang qua. Anh ta chợt thấy cô. Thế Tần thấy anh ta có vẻ do dự, rồi quay trở lại, đến đứng trước mặt cô:

- Xin lỗi. Tôi có thể ngồi chỗ này không?

Thế Tần nhích người ra phía đầu ghế:

- Dạ, anh cứ tự nhiên.

Người thanh niên ngồi xuống khá xa với cô, rồi lịch sự:

- Cô đi một mình à?

- Không, đi với mẹ tôi. Mẹ tôi có bạn nên tôi ngồi chờ ở đây.

- Đến một chỗ thế này mà chỉ có một mình. Buồn quá hả?

- Tôi không thấy buồn lắm.

Anh ta nhìn cô hơi lâu như quan sát, rồi lên tiếng:

- Tôi tên Phiên Tùng, còn cô?

- Cứ gọi tôi là Thế Tần.

Anh ta cười khẽ:

- Tên cô đẹp lắm. Đẹp như người vậy.

- Cảm ơn anh.

Thế Tần nói một cách miễn cưỡng. Cách tán tỉnh của Phiên Tùng làm cô nhớ đến Hải Đăng. Cô chưa nghe anh tán tỉnh lần nào. Nhưng chắc nó không khác với Phiên Tùng lắm đâu.

Tự nhiên Thế Tần thấy chán, thậm chí bực mình. Cô đâu còn là một cô bé mà thích thú và có người làm quen với mình. Cô đang buồn chán nên không muốn xã giao với ai cả.

Thấy Thẻ Tần cứ ngồi im, Phiên Tùng nhận xét:

- Cô có vẻ ít nói.
- Với một người không quen thì tôi không biết nói gì cả.
- Cứ nói đi, rồi sẽ trở thành quen. Tuổi trẻ là phải có nhiều bạn bè, khép kín quá buồn lắm, Thẻ Tần.

Thẻ Tần quay lại nhìn anh tạ Cách nói chuyện chứng tỏ anh ta không đến nỗi nhạt nhẽo lắm, thậm chí rất có cá tính. Thấy cái nhìn của cô, anh ta mỉm cười:

- Thế nào, tôi đủ tiêu chuẩn để cô chịu xem là bạn chứ?

Thẻ Tần mỉm cười:

- Thật dễ chịu khi có người tỏ vẻ tôn trọng mình. Thế anh nghĩ tôi kiêu kỳ lắm sao?
- Tôi không nghĩ vậy. Cô nói chuyện thông minh lắm. Những cô gái đẹp mà lại thông minh thì thường rất khó tính.

Thẻ Tần nhướng mắt:

- Tôi nghĩ, với cách nói chuyện khó như vậy, anh đã làm nhiều người khó tính trở nên dễ chịu. Đúng không? Họ có bắt anh phải thuyết phục lâu mới chịu làm bạn không?

Phiên Tùng chột cười lớn:

- Thẻ Tần thông minh quá. Nói chuyện với cô thú vị lắm. Cô đoán không sai. Tôi đã từng làm quen với nhiều người đẹp, nhưng họ không thông minh như cô.
- Cảm ơn nhận xét của anh.
- Không phải là nhận xét, mà là khen ngợi! Thẻ Tần đi làm hay còn đi học?
- Tôi làm ở một công ty du lịch.
- Hướng dẫn viên du lịch à? Nghề đó hay lắm.
- Anh hay khen quá nhỉ? Nhưng coi chừng thiệt thòi đó, vì tôi sẽ không tìm cách khen lại anh đâu.

Phiên Tùng bật cười, cười thật lâu như hết sức thú vị. Rồi anh ta tự giới thiệu:

- Còn tôi thì làm trợ lý cho ba tôi. Ông ấy có một công ty chuyên về trang trí nội thất.

Thẻ Tần buột miệng:

- Như vậy chắc anh cũng có quan hệ với các công ty kiến trúc.
- Tôi quan hệ rộng lắm... Dĩ nhiên là có làm ăn với những công ty đó.

Không kiềm được, Thẻ Tần hỏi tiếp:

- Thế anh có biết Hải Đăng không? Anh ta trước đây là kiến trúc sư và mới lập công ty riêng...
- Biết chứ. Tôi biết nó hồi con sinh viên. Chỉ biết chứ không nói chuyện. Sao

thế? Cô quen với hắn à?

Cái nhìn của Phiên Tùng làm cô hơi què. Cô biết hắn nghĩ cô từng làm bồ của Hải Đăng. Cô lắc đầu thản nhiên:

- Ảnh là người yêu của nhỏ bạn tôi, nó thương ảnh lắm.

- Thế ảnh có biết anh không?

- Chắc biết. Tôi không rõ lắm.

Thế Tần chợt ngồi im. Cô cảm thấy không có chuyện gì để nói nữa. Cô đứng dậy.

- Xin lỗi anh nha. Tôi muốn ra ngoài một chút, ở đây ngột quá.

Phiên Tùng cũng đứng dậy:

- Tôi cũng muốn đi với cô.

Thế Tần thoáng cau mặt. Hình như hắn định làm cái đuôi theo cô suốt buổi tiệc này thì phải, trong khi cô đang lười nói chuyện. Cô công nhận hắn không đến nổi nhật nhệ. Nhưng hắn chưa đủ sức cuốn hút cô.

Thế Tần lẳng lặng đi ra ngoài. Phiên Tùng lững thững đi bên cạnh cô. Hắn gợi ý cho cô đứng bên lan can nhìn ra sân. Và mặc dù không muốn có hắn bên cạnh, cuối cùng thì Thế Tần cũng phải công nhận hắn rất biết cách làm cho cô mở miệng. Đồng thời cô thừa nhận luôn rằng, tối nay không đến nổi vô vị lắm.

Khuya, Phiên Tùng đề nghị đưa cô về. Thế Tần cương từ chối. Cuối cùng hắn cũng phải nhượng bộ, nhưng lại cố tình đến ra mắt bà Mỹ.

Khi chỉ còn lại hai mẹ con, bà Mỹ lên tiếng:

- Con thấy bác Thành ra sao, bé Mi Liệu con có chịu thân với bác ấy không?

Thế Tần hơi dè dặt:

- Con thấy, hình như mẹ với bác Thành không chỉ là bạn. Sao mẹ giấu con thế?

Bà Mỹ giản dị:

- Ông ấy muốn trở thành dượng của con. Chuyện này mẹ chưa quyết định, nên lúc trước mẹ không nói.

Thì ra là vậy. Thế Tần im lặng, tự nhiên cô thấy buồn buồn. Đó là cảm giác mẹ không còn là duy nhất của cô nữa. Nhưng cô vội gạt bỏ ý nghĩ đó ngay. Cô tự hứa với lòng rằng, ai tốt với mẹ, thì cô cũng sẽ thương người đó. Vậy thì không có lý do gì từ chối đó cả.

Thấy Thế Tần không nói gì, bà Mỹ nói tiếp:

- Với mẹ con là quan trọng hơn cả. Nhưng tự mẹ không thể lo cho con được. Bác Thành hứa sẽ bảo bọc mẹ con mình. Mẹ tin ông ấy không nói suông.

- Thế bác Thành có gia đình không? Con không tin một người lớn tuổi như vậy mà lại không có gia đình.

- Có chứ con. Nhưng bà ấy chết lâu rồi, còn hai đứa con trai ở nước ngoài. Mẹ không sợ gia đình ông ấy làm khổ con đâu.

Bà trầm ngâm nhìn ra ngoài:

- Mẹ thấy Thu Hà nó sung sướng mà mẹ lại buồn cho con. Mẹ nó lo cho nó từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn. Mẹ nghe dì Oanh nói, bà ấy sắp bán đất ở ngoài đó để vào đây. Như thế, bà ấy vẫn có thể săn sóc Thu Hà đến cả lúc nó có chồng. Mẹ muốn con gái mẹ cũng được như vậy.

Bà chợt quay lại cười âu yếm:

- Thằng nhỏ lúc nãy là ai vậy Mẹ thấy nó cứ đeo con suốt. Mặt mũi nó nhìn cũng sáng sủa lắm.

- Gia đình anh ta là chỗ làm ăn với bác Thành đó mẹ.

- Vậy hả?

Bà im lặng một lát rồi lên tiếng:

- Nếu nó thật sự thích con thì con đừng từ chối, con đừng buồn chuyện thằng Đăng nữa. Trước đây, mẹ cũng đã nghĩ hai đứa sẽ không đi tới đâu.

Thế Tần thắc mắc nhìn mẹ. Làm sao bà biết chuyện ấy nhỉ?

Cô không bao giờ kể cả. Vậy mẹ đọc nhật ký của cô hay do Tường Phương nói?

Nhưng bây giờ cô không muốn hỏi nữa. Những chuyện nặng nề như vậy nhắc tới làm gì? Cô nói một cách vô tư:

- Con thích bác Thành lắm. Con nghĩ nếu bác Thành không có thành kiến với con thì con với bác ấy có thể thân nhau được. Thật đó mẹ ạ.

Bà Mỹ không trả lời. Nhưng nhìn mặt mẹ, Thế Tần thấy ngay là bà sung sướng, nhẹ lòng. Nếu ngoan ngoãn để làm mẹ hạnh phúc thì cô sẵn sàng ngoan hơn thế nữa.

Sáng thứ hai cô vào công ty một lát thì có người mang hoa tới cho cô. Thế Tần ký nhận với tâm trạng tò mò ghê gớm. Cô không tin đó là của Bách Thắng. Hải Đăng thì lại càng không, chẳng lẽ là Phiên Tùng. Nếu là hắn thì có danh thiếp rồi. Và cô cũng không tin là hắn thừa thời giờ đến như vậy. Cô chỉ gặp hắn có một lần thôi mà.

Như để giải đáp thắc mắc của cô. Buổi chiều, Phiên Tùng đón cô ở cổng công ty. Hắn bước xuống xe khi cô vừa ra sân, nụ cười của hắn đầy tự tin:

- Chào Thế Tần, hy vọng là cô chưa quên tôi.

Thế Tần ngạc nhiên thực sự:

- Không. Tôi nhận ra anh ngay. Nhưng... anh đi đâu vậy?

Phiên Tùng không chút lúng túng:

- Cô hỏi như vậy là phủ nhận ý tốt của tôi rồi đó, Thế Tần.

Thế Tần thẳng thắn:

- Anh tìm tôi hả? Có phải lúc sáng anh tặng hoa cho tôi không? Cảm ơn anh nha.

- Tôi làm vậy, cô không cho là quá đáng chứ, Thế Tần?

- Tôi không nghĩ như vậy đâu. Anh tốt như vậy mà. Nhưng mai một anh

đừng làm như vậy nữa, tôi ngại lắm. Tôi nói thật đấy.

Phiên Tùng nghiêng nghiêng đầu:

- Chỉ cần cô không bực mình tôi là được rồi.

"Bộ anh hay tặng hoa cho cô nào vừa mắt lắm hả?" Thẻ Tần nghĩ thầm. Cô rất muốn hỏi như vậy, nhưng cô không nỡ bất lịch sự với hắn. Hình như không hiểu ý cô, Phiên Tùng tấn công tiếp:

- Tôi muốn mời cô đi uống nước. Đừng chối nghe, Thẻ Tần.

Thế này thì quá lắm. Thẻ Tần vội lắc đầu:

- Cảm ơn anh. Nhưng tôi có hẹn với mẹ tôi là phải về sớm.

Khuôn mặt anh thoáng thất vọng:

- Cô làm tôi buồn thật.

- Xin lỗi anh nghe.

- Không có gì. Hẹn gặp dịp khác nghe, Thẻ Tần.

- Dạ.

Thẻ Tần đứng im, nhìn Phiên Tùng đi ra đường. Hắn mở cửa xe, rồi ngoái lại nhìn cô như còn tiếc tiếc. Thẻ Tần vội đến chỗ lấy xe. Khi cô trở ra thì Phiên Tùng đã đi. Cô nhẹ nhõm dắt xe ra đường. Rất may hắn cũng không đến nỗi ngoan cố lắm.

Nhưng Thẻ Tần đã làm. Phiên Tùng thuộc loại "lì" hơn cô đã tưởng. Suốt cả tuần, ngày nào hắn cũng tiếp tục gửi hoa tới, và đến chiều thứ bảy lại đến công ty đón cô. Nhưng lần này hắn không đi xe du lịch nữa. Có lẽ hắn đề phòng nếu Thẻ Tần từ chối hắn vẫn có cách để bám theo cô.

Khi Thẻ Tần dắt xe ra ngoài thì hắn đã chờ cô. Hắn dựng xe bên đường. Thấy Thẻ Tần, hắn giơ tay lên chào:

- Hello, khỏe chứ, Thẻ Tần?

- Khỏe, cảm ơn anh.

- Hy vọng là lần này cô không phải về gấp.

- Ồ... tôi có nói với mẹ tôi là sẽ về ngay. Tôi sợ mẹ chờ lắm.

- Thật là thất vọng, nhưng không sao. Vậy cho phép tôi đưa cô một đoạn nhé.

Đến thế này thì Thẻ Tần biết khó mà từ chối. Cô gật đầu ỉu xiu:

- Nhà tôi xa lắm đấy anh Tùng. Chỉ sợ phiền anh thôi.

- Tôi không thấy phiền tí nào.

Thế rồi hắn cứ chạy song song bên cô. Đường buổi chiều xe cô đông nghẹt, thế mà hắn chạy ke kè bên cô một cách tài tình, thậm chí có thể nói chuyện thoải mái. Thẻ Tần không biết hắn luôn lách cách nào tài tình thế. Tự nhiên cô nhớ đến Hải Đăng. Cứ mỗi lần gặp người tán tỉnh thì cô nhớ đến anh ta, để mừng tưởng xem họ giống nhau ở chỗ nào.

Thẻ Tần vừa nghĩ đến Hải Đăng thì đã thấy anh ta Hải Đăng đang dừng xe trước một tiệm may, và Thu Hà bước xuống. Thẻ Tần tò mò nhìn vào tiệm.

Thì ra Thu Hà ở đây. Cô chỉ nghe nói cô nàng vào thành phố, chứ không biết ở đâu. Thậm chí có lúc cô tưởng cô nàng ở nhà Hải Đăng. Ồ... này giờ họ chạy phía trước mà cô không biết.

Hải Đăng chợt quay lại Anh có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy cô Thê Tần có nét mặt cảm giác nhói nhói trong ngực. Cô cố ý nhìn thẳng phía trước và chăm chú nghe Phiên Tùng nói chuyện. Cô biết anh ta đang chạy phía sau. Một ý nghĩ chợt lóe lên, không cần kiểm soát nó có đúng hay sai không, Thê Tần làm theo như một phản xạ.

- Anh Tùng này! Tôi muốn vào một quán cà phê Quán trước mặt đây.

Phiên Tùng nhìn theo cô, rồi lập tức gạt đầu ngay Hình như hấn hơi lạ lùng vì sự thay đổi đột ngột của cô Nhưng Thê Tần không buồn giải thích với hấn.

Ngồi trước ly cà phê, Thê Tần chợt thấy chán không thể tả. Cô muốn chứng minh cái gì đây? Muốn chọc tức Hải Đăng thì thật là ngớ ngẩn. Vì anh ta có quan tâm đến chuyện đó đâu. Anh ta vừa đi chơi với Thu Hà, dĩ nhiên họ chỉ còn biết có họ với nhau. Trên đời này, họ còn thấy ai nữa ngoài việc người này nhìn thấy người kia. Còn cô thì tự nhiên chui vào quán với một người con trai mình không mấy may yêu mến. Không khéo thì hấn lại nghĩ mình xiêu lòng vì hấn. Đúng là mình tự hạ mình rồi.

Thê Tần chán đến mức không buồn mở miệng. Cô cứ ngậm muống cà phê, mắt nhìn mông lung ra đường, không thấy cái nhìn khó hiểu của Phiên Tùng cứ dán vào cô.

Hấn không ngại lượn lắt mấy con hẻm để đưa cô về tới nhà. Khi Thê Tần dừng lại, hấn vượt lên cô, nhìn cô một cách ý nghĩa.

- Tôi có cảm tưởng cô luôn nghĩ đi đâu đó không thực tế. Cô có thể ngồi với tôi cả buổi mà không hề nhớ có tôi bên cạnh. Cô đặc biệt lắm.

Thê Tần giương mắt nhìn hấn, không hiểu hấn muốn nói gì, nhưng hấn đã vẫy tay:

- Cô vào đi, chào nhé.

Thê Tần quay lại, dắt xe vào nhà. Bây giờ cô không nghĩ về Phiên Tùng nữa Ý nghĩ Hải Đăng đưa Thu Hà về làm cô không chịu nổi Nó gợi cho cô hình ảnh gia đình trong đó họ có quan hệ ra sao. Sự tưởng tượng càng làm cho cô buồn không thể tả.

Tối Noel, Thê Tần theo mẹ đến dự tiệc ở nhà bác Thành. Theo chương trình, buổi tối mọi người sẽ đến nhà thờ rồi mới về. Bữa tiệc đó được tổ chức lúc nửa đêm và kéo dài tới sáng. Thê Tần rất thích dự những bữa tiệc như vậy Tiệc ở nhà bác Thành bao giờ cũng rất nhộn, nhất là đêm nay lại có khiêu vũ.

Thê Tần đang ngồi trang điểm thì lại có tiếng chuông reo, cô bước tới nhắc ống nghe.

- Alô.

- Mi Mi phải không?

Thê Tần thoáng rộn lên. Đúng là giọng nói của Hải Đăng. Chỉ có anh mới gọi tên cô như vậy. Cô cố lấy giọng dửng dưng:

- Tôi đây.

- Cô đang làm gì vậy? Tôi nay có trưng trình gì không?

- Chi vậy?

- Tôi muốn mời cô đi chơi.

Nghĩ đến chuyện phải ở trong nhóm bạn mà Thu Hà cũng có mặt, Thê Tần lập tức từ chối ngay.

- Tôi đi với mẹ tôi rồi.

Hải Đăng im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Có thật cô theo đi Mỹ không? Tôi nghĩ một đêm giáng sinh như thế này mà cô chỉ theo mẹ thì khác thường quá. Cô đâu còn bé nữa.

- Tôi lớn hay nhỏ kệ tôi - Thê Tần cắt ngang.

Tiếng Hải Đăng cười nho nhỏ trong máy:

- Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau. Tôi muốn mời cô đến một nơi thật vui. Tôi tin là cô sẽ không thất vọng.

Giọng Thê Tần khô khan:

- Cảm ơn anh. Nhưng tôi đi với mẹ tôi là tôi vui lắm rồi.

Giọng Hải Đăng đầy vẻ chế nhạo:

- Thì thôi vậy. Cô cứ đeo lấy mẹ để khỏi sợ bị lạc. Chúc vui vẻ nhé! À quên! Chúc giáng sinh vui vẻ nữa chứ.

- Cảm ơn.

Rồi cô hằm hằm gác máy. Anh ta vẫn có lối bông đùa mà cô ghét cay ghét đắng. Y như rằng anh ta chỉ nghiêm chỉnh khi đề nghị một việc gì đó, và khi bị chối bỏ thì tỏ vẻ bất cần. Anh ta làm cô không thấy hối hận vì đã bất lịch sự, thậm chí còn muốn làm hơn thế nữa.

Thê Tần ngồi phịch xuống, chán nản. Tại sao người mà mình yêu đắm đuối thì lúc nào cũng phải thô bạo đề phòng, nhất là luôn phải tìm cách giấu kín tình cảm. Cô chán lắm rồi.

Buổi tối, cô đến nhà thờ với tâm trạng giống như đũa đám. Hình dung lúc này Hải Đăng đang đưa Thu Hà đến một nơi nào đó có đông bạn bè của họ, cô thấy buổi tối của mình nhạt nhẽo không thể tả.

Nửa đêm, chuông nhà thờ đổ thánh thót, rộn rã. Mọi người tập trung trong phòng khách, tiếng nâng ly và chúc mừng giáng sinh làm đêm như náo nhiệt hơn. Thê Tần đứng bên mẹ, trên tay là ly champagne sóng sánh. Cô mím môi nhấp ngụm đầu tiên của mình, chẳng có gì ngon cũng không quyến rũ như cô tưởng. Và cô cứ cầm chiếc ly, nhìn một cách thờ ơ.

Phiên Tùng lách qua mọi người để đến với cô. Hấn giọng lên:

- Chúc mừng giáng sinh.

Thê Tần chạm nhẹ vào ly của hắn. Cô nhìn hắn uống cạn, rồi nhìn qua ly mình. Bất giác cô rót rượu qua ly hắn.

- Tôi không thích uống cái này.

Phiên Tùng có vẻ quan tâm:

- Không thích thật sao? Cô hiền quá nhỉ? Vậy tôi sẽ tìm một ly cam cho cô. Nhớ đừng có đi đâu nhé.

Hắn đi rồi, Thê Tần nhìn quanh tìm một chỗ ngồi. Ánh mắt cô chột chạm phải Hải Đăng. Anh ta đang đứng bên cạnh bàn, Thu Hà đứng kế bên, thấy cô nhìn, anh ta cười và giơ ly lên cao như chào, có lẽ anh ta đã quan sát cô từ nãy đến giờ cũng nên.

Thê Tần mở lớn mắt, ngạc nhiên lẫn khở sở. Tại sao họ lại có mặt ở đây chứ. Cô đã cố tránh họ rồi mà. Thành phố này đâu phải là nhỏ, sao cô cứ đụng mặt với họ hoài thế?

Bỗng nhiên Thê Tần muốn về nhà cho rồi. Cả người cô nóng bừng, tim đập mạnh đến khó thở. Cái cách Thu Hà đứng nép bên Hải Đăng chứng tỏ một sự sở hữu. Nó làm cô đau đốn, và không còn dám nhìn họ nữa.

Nhìn sự lộng lẫy của Thu Hà, cô có cảm tưởng cô nàng đã chuẩn bị bộ cánh một tuần trước đó. Có lẽ đây là buổi ra mắt quan trọng với cô ta, vì cô ta đã chính thức bước vào môi trường của Hải Đăng, và vô cùng tự hào về điều đó...

Người Trong Mộng

Chương 11

Phiên Tùng trở lại với ly cam trên tay. Thê Tần cầm lấy một cách máy móc, quên cả câu cảm ơn mà cô hay nói với hắn. Còn hắn thì cũng không để ý điều đó. Hắn nghiêng đầu về phía cô:

- Lại đằng kia đi Thê Tần. Ở đây ồn quá.

Thê Tần đi theo hắn về phía cửa sổ. Cả hai đứng nhìn ra ngoài. Một chút gió đêm làm không khí như thoáng hắt đi, dễ chịu. Phiên Tùng lên tiếng:

- Cô thấy thoải mái hơn không? Trong đó có vẻ ngột quá. Tôi sợ cô không quen.

- Bộ anh tưởng tôi là tiểu thư sao ?

- Trong mắt tôi, cô là một tiểu thư lúc nào cũng cần được chăm sóc cẩn thận. “Tán tỉnh hay thật” – Thê Tần nghĩ thầm. Cô chỉ cười chứ không trả lời. Cô biết nếu từ chối có nghĩa là khuyến khích hắn nói tiếp, mà cô thì không thích nghe ai tán cả. Lúc khác thì có thể sẽ khác đi. Nhưng lúc này cô không còn tâm trí để nghe.

Nhạc chợt nổi lên, Phiên Tùng nghiêng người qua nhìn cô:

- Cô biết nhảy chứ ?

- Tôi biết.

Thê Tần nói ngắn gọn, rồi đặt tay lên tay hắn. Cô muốn làm một cái gì đó để Hải Đăng thấy rằng cô rất vui vẻ, đúng như cô đã nói với anh ta.

Thê Tần nhảy hết bản này đến bản khác. Một lát mệt quá, cô đề nghị về chỗ của mình. Phiên Tùng chiều chuộng vô điều kiện. Hắn đưa cô đến bên cửa sổ, rồi lập tức đi tìm nước cho cô.

Nhạc lại nổi lên, cả hai quay lại nhìn các cặp diu nhau một cách tình tứ.

Chợt Hải Đăng đi về phía họ, anh đứng trước mặt Thê Tần, cười lịch sự với Phiên Tùng:

- Cho phép tôi mời cô ấy bài này.

Phiên Tùng miễn cưỡng gật đầu:

- Anh cứ tự nhiên.

Thê Tần toan phản đối. Nhưng Hải Đăng đã cầm chiếc ly trên tay cô đặt lên thành cửa sổ, rồi gần như cưỡng bức cô ra sàn nhảy. Cử chỉ của anh nhẹ nhàng đến nỗi nếu không chú ý, sẽ tưởng anh ta dìu cô một cách hết sức lịch sự.

Khi đã hòa lẫn vào mọi người, Hải Đăng bắt đầu lên tiếng:

- Tôi nhớ lúc trước cô đâu có biết nhảy. Cô tiến bộ lắm.

- Đừng quên là tôi đã đi làm. Tôi cần phải biết mọi thứ.

- Kể cả uống rượu chứ ?

- Cái đó tôi chưa biết, nhưng sẽ ...

- Không hay ho gì đâu, Mi Mi.

Thê Tần lập tức phản ứng:

- Tôi hay hoặc dở gì cũng đâu có liên quan đến anh. Cử chỉ của anh lúc này bất lịch sự lắm. Nếu không sợ mọi người nhìn thì tôi không theo anh ra đây đâu.

Hải Đăng chăm chú nghe cô nói. Cô tưởng anh sẽ cau mặt bất mãn. Nhưng anh ta tỉnh bơ chuyển đề tài:

- Phiên Tùng là gì của cô vậy? Chính xác hơn là tại sao cô quen với anh ta ?

Thê Tần chột hếch mặt lên, kiêu kỳ:

- Anh thừa biết là tôi rất đẹp. Nếu anh ta làm quen với tôi thì cũng đâu có gì lạ. Tôi nghĩ anh hiểu tâm lý đó lắm mà.

Hải Đăng vẫn tỉnh bơ:

- Có nghĩa là cô thừa nhận cô quan hệ với anh ta ?

- Thì sao ?

- Chẳng sao cả. Có điều, nếu Bách Thắng biết được, anh ta không hoan hô cô đâu.

Thấy Thê Tần không trả lời, anh kéo cô sát vào người hơn, và cúi xuống thật gần mặt cô, nói một cách tàn nhẫn:

- Cùng một lúc bắt cá hai tay, xem ra tính cách cô cũng không khác tôi bao nhiêu. Lúc trước cô mắng tôi đểu, vậy thì cô là gì vậy, Thê Tần?

Thê Tần lặng người, choáng váng. Cô không ngờ anh ta nói như vậy, quá nặng đối với cô. Những câu phản đối gay gắt dâng lên miệng, nhưng cô cố kiềm lại. Và bắt chước anh ta, giọng cô tỉnh bơ:

- Buông tôi ra đi, anh Đăng. Anh không thấy siết như vậy là bất lịch sự sao ?

Nhưng Hải Đăng vẫn không nói lỏng vòng tay, thậm chí càng kéo cô sát hơn. Cặp mắt anh ta như muốn đốt cháy cả người cô:

- Cô học ở đâu lối phản ứng như vậy ? Một thời gian không gặp, cô có vẻ tiến bộ lắm đấy. Nhưng không ăn thua với tôi đâu.

Thê Tần làm thinh. Anh ta nhắc lại:

- Đừng tìm cách né tránh nữa. Nói đi! Nếu tôi sờ khám thì cô là gì, nàng tiên thánh thiện của tôi ?

Thê Tần hếch mặt lên:

- Có cần giải thích với anh không ? Anh là gì mà có quyền phê phán tôi chứ ?

- Vậy trước đây cô là gì mà có quyền mắng nhiếc tôi ?

Thê Tần cứng họng, thật sự không đối đáp nổi với anh ta. Cô đứng lại:

- Tôi không muốn nhảy nữa. Tôi mệt lắm.

Cô toan bỏ đi, nhưng Hải Đăng đã kéo tay cô lại:

- Nếu mệt thì ra ngoài kia với tôi

Thê Tần cố giằng tay ra:

- Anh ấy đang đợi tôi. Tôi không muốn nói chuyện với anh.

- Mặc kệ cho anh ta đợi. Đi ra đây.

Hải Đăng kéo mạnh Thê Tần, bắt buộc cô phải bước theo anh. Ra đến hành lang, anh mới chịu buông cô ra. Thê Tần chưa bao giờ bị anh ta cư xử ngang ngược như vậy. Cô xoa xoa cổ tay, nhìn anh một cách giận dữ:

- Nếu mẹ tôi biết chuyện này, mẹ tôi không bỏ qua cho anh đâu

Hải Đăng không quan tâm cử chỉ chống đối của cô Anh hỏi như hỏi cung:

- Tôi đã thấy anh ta thường xuyên đón cô ở công ty. Và cô có vẻ không từ chối anh ta. Cô muốn làm trò quỷ gì vậy? Bắt cả hai tay à?

- Đừng xen vào chuyện riêng của tôi. Nhiều chuyện!

Thê Tần quay ngoắt người, định chạy vào nhà. Nhưng Hải Đăng đã choàng tay ngang người cô kéo mạnh. Cô ngã chúi vào anh. Trong bóng tối cô cảm thấy mình bị xiết chặt không lối thoát. Cô thật sự ngạc nhiên về cử chỉ khác thường của anh. Trước đây, anh ta có bao giờ như vậy đâu. Và cô thôi không chống cự nữa. Thậm chí hỏi rất bình tĩnh:

- Tối nay anh làm sao vậy? Tôi thật tình không hiểu sao bỗng nhiên anh thích xen vào chuyện riêng của tôi thế. Anh muốn gì?

Hải Đăng buông Thê Tần ra:

- Cô biết điều như vậy là tốt. Chống đối tôi không hay ho gì đâu. Cô biết tính tôi rồi mà.

- Nhưng anh muốn hỏi chuyện gì?

- Tôi muốn biết tại sao cô bỏ rơi Bách Thắng?

Đúng là anh ta thọc vào đời tư của cô một cách thô bạo. Nhưng biết có giấu cũng vô ích, cô nói thẳng thừng:

- Không phải tôi bỏ rơi, mà là anh ấy chia tay với tôi. Anh ấy sợ gia đình nát bét của tôi sẽ làm mất mặt anh ấy

Hải Đăng khựng lại, có vẻ kinh ngạc tột cùng:

- Có chuyện đó nữa sao?

Thê Tần mím môi, cố nén cảm giác tự ái, tủi nhục. Cô cười, thản nhiên;

- Anh đã biết gia đình tôi ra sao rồi. Nếu người ta có xa lánh tôi thì tôi cũng không vì vậy mà chết đi. Tôi bị bỏ đá đảy, thì sao nào?

- Tại sao cô không cho tôi biết chuyện đó?

- Tại sao tôi phải cho anh biết chứ?

Hải Đăng chống tay vào tường. Anh suy nghĩ một lát, rồi ngẩng lên:

- Trước đây, chuyện gì cô cũng nói với tôi. Sao những chuyện như vậy cô lại giấu tôi, Mi Mi?

- Thì anh đã biết rồi đấy, có coi thường tôi cũng chả sao. Tôi quen rồi.

- Cái gì làm cô nghĩ tôi coi thường cô ?

Nhớ lại những lúc bị anh ta cợt nhả, Thề Tần cười gằn:

- Anh quên anh đã đối xử với tôi ra sao rồi à ? Anh đóng kịch khéo thật.

Cô sửa lại mái tóc, nét mặt có chút khiêu khích:

- Tôi đã trả lời xong rồi đó. Anh hết tò mò chưa ?

- Cô chưa vô được đâu. Tôi muốn nói với cô một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Phiền Tùng không phải là người tốt đâu. Hắn bay bướm lắm. Tôi không muốn cô là nạn nhân của hắn.

Thề Tần mở lớn mắt nhìn Hải Đăng. Cô định nói thì anh chặn lại:

- Tôi biết cô muốn nói gì rồi. Đúng, tôi và anh ta giống nhau. Nhưng không vì vậy mà cô bỏ qua lời khuyên của tôi.

Anh đi về phía có ánh sáng, giơ tay nhìn đồng hồ:

- Bây giờ tôi sẽ đưa cô về.

- Cái gì ?

Thề Tần kêu lên kinh ngạc. Bất giác, cô lùi lại:

- Anh đừng có điên. Anh có biết mình nói gì không?

Hải Đăng thân nhiên nhìn cô:

- Trước đây, tôi cũng đã từng đưa cô về. Vậy thì tại sao bây giờ lại không?

Vừa nói, anh vừa đi về phía Thề Tần. Cô lập tức lùi lại, tức giận. Chưa bao giờ cô thấy anh ngang ngược như tối nay. Gần như anh ta là người nào đó rất độc đoán, quen áp đặt. Cô định nói thì anh ta chặn lại:

- Tôi cần nói với cô một chuyện quan trọng. Cô có thể vào đó nói với anh ta lát nữa, tôi sẽ nhờ bạn tôi đưa Thu Hà về.

- Không đời nào tôi bỏ cuộc vui để đi với anh. Bộ anh không biết từ lâu rồi chúng ta không còn là bạn sao ?

Hải Đăng không nói gì, chỉ nhìn Thề Tần thật lâu. Trong bóng tối, cô vẫn cảm nhận được đôi mắt dữ dội của anh ta, và thấy nóng bừng cả người. Anh ta chợt khoát tay:

- Nếu thích thì cứ vào đó. Nhưng tôi không bỏ ý định của mình đâu. Cô đi đi.

Thề Tần nhìn anh ta, rồi đi vào phòng khách. Cô đi tìm bà Mỹ và một mực đòi về. Trước khi đi ra đến cửa, cô còn thấy Hải Đăng ngồi cạnh Thu Hà, còn cô nàng thì nhìn cụp xuống bàn một cách hiền dịu. Bất giác, cô quay mặt đi chỗ khác.

Hôm sau, Thề Tần vừa ngủ dậy thì Hải Đăng đến. Cô ngủ suốt cả ngày nên khuôn mặt cứ ngây ngây, và sẵn sàng ngủ thêm đến tối nếu không có khách.

Hải Đăng ngồi xuống ghế, nhìn cô:

- Có cần tôi phải về để cô tiếp tục ngủ không ?

Thề Tần đặt ly nước trước mặt anh:

- Nếu anh về thì tôi không giữ, nhưng không đuổi.

- Di Mỹ đâu rồi ?

- Mẹ tôi không có nhà.

Hải Đăng im lặng. Thế Tân cũng ngồi im. Cách nói chuyện xa lạ làm cô thấy buồn. Trước kia cô và anh đã có những vui buồn không thể nào quên được.

Cô không hề quên, và cô tin anh ta vẫn nhớ. Vậy mà bây giờ trở nên xa cách như người lạ, làm sao không thấy buồn.

Hải Đăng cũng có vẻ trầm ngâm. Thế Tân thấy anh ta cứ chống tay lên bàn, hình như là suy nghĩ một chuyện có liên quan đến cô, chợt anh ngược lên:

- Cô vào thay đồ, đi uống café . Tôi không thích nói chuyện ở đây.

- Chờ tôi một chút.

Cô đứng dậy đi vào trong. Một cảm giác vừa xôn xao, vừa đau đớn làm cô thấy bất an, và cũng không hiểu tại sao mình có thể đi chơi với anh ta trong hoàn cảnh này. Nhưng quả thật là cô không đủ sức từ chối. Hôm qua, anh ta đã hành động thật không bình thường. Cô đã bị ấn tượng đó ám ảnh suốt đêm. Đến giờ vẫn vậy.

Hải Đăng không vào một quán café nào như đã nói. Xe ra khỏi thành phố, đi về hướng Thủ Đức. Thế Tân ngạc nhiên quay qua nhìn Hải Đăng. Anh ta vẫn làm lì lái xe, vẻ mặt chẳng có vẻ gì là cởi mở. Thế Tân tự hỏi mình đang đi chơi hay đến đấu trường. Chưa bao giờ cô thấy anh ta có vẻ khó đăm đăm như vậy.

Đến khu du lịch Bửu Long, Hải Đăng đạp thắng xe lại:

- Xuống đi.

Thế Tân bước xuống, nhìn quanh một cách ngạc nhiên:

- Tại sao phải đi xa như vậy ?

- Cô không thích đi chơi sao ?

Thế Tân không hỏi nữa, chỉ im lặng theo anh ta vào trong. Cả hai leo lên những tầng đá cao thấp gập ghềnh. Hải Đăng chọn một chỗ có thể nhìn xuống hồ. Anh kéo tay Thế Tân:

- Ngồi xuống đi.

Thế Tân không phản đối. Cô nhìn quanh. Ở đây vắng vẻ quá. Trời bắt đầu sụp nắng. Cảnh vật càng yên lặng, như có vẻ mơ màng, dưới hồ không một bóng người bơi thuyền. Tất cả, từ những cây liễu bên hồ, đến những đồi đá và cả mặt hồ lặng yên đều có vẻ trầm lặng dưới trời chiều.

Thế Tân choàng một tay qua gối, chống cằm nhìn lơ đãng ra xa. Bên cạnh cô, Hải Đăng cũng im lặng, một sự im lặng dễ chịu cũng giống như cảnh vật xung quanh. Và Thế Tân cũng không cần nghe nói hay nghĩ đến bất cứ gì khác. Thật dễ chịu khi ngồi bên anh ta ở đây.

Hải Đăng chợt lên tiếng, giọng trầm trầm đều đều như kể chuyện:

- Lần đầu tiên tôi đến đây với một cô bạn. Lúc đó, tôi học năm thứ nhất

trường kinh tế, còn cô ta thì trên tôi một năm. Cô ta đã rủ tôi đến đây và dạy tôi biết thế nào là một người đàn ông.

Thế Tần quay phắt lại nhìn Hải Đăng. Tại sao anh ta lại đem những chuyện ghê gớm đó nói với cô ? Anh ta không thấy xấu hổ sao ? Cô định mở miệng thì anh ta chặn lại:

- Đừng hỏi , Mi Mị Cô hãy nên nghe và chỉ cần nghe thôi. Tôi muốn nói hết với cô chuyện của tôi mà.

- Tôi không cần biết.

- Nhưng tôi vẫn cứ nói. Vì những gì cô đã biết về tôi, tôi càng có bổn phận phải nói. Quá khứ của tôi khiến cô có thành kiến quá rồi. Tóm lại là tôi muốn giải thích.

Thế Tần ngồi im, bắt đầu thấy tò mò. Cô buộc miệng:

- Có phải vì người đó mà anh bị đuổi học không?

Hải Đăng nhìn cô:

- Cô biết khá nhiều chuyện đó. Đúng là tôi đã bị đuổi học vì cô ạ. Vì tôi nhất định không cưới và cũng không nhận cái thai ấy là của tôi.

Thế Tần bậm môi. Chuyện thật là khinh khủng. Mới hai mươi tuổi mà anh ta làm chuyện tà trời quá. Giọng cô khàn khàn vì cảm giác ghê sợ:

- Sao anh đều quá vậy?

- Có thể là như vậy. Nhưng cô ấy đã đều hơn tôi khi cố tình gán ghép cho tôi. Lúc đó, tôi chỉ là đứa con trai ngớ nghếch, còn cô ta thì đã quá sành sỏi. Tôi tưởng đã yêu cô ta đến phát điên, và chuẩn bị đám cưới. Có lẽ tôi đã là người có vợ nếu không phát hiện sự thật về cô ta.

- Sao kia ? Chị ấy thế nào ? – Thế Tần háo hức.

- Trước ngày cưới một tuần, một người bạn của tôi kể rằng, cô ta nổi tiếng lăng nhăng từ năm thứ nhất, và đã qua tay nhiều người. Chính thằng bạn của bạn tôi là chủ nhân của bào thai ấy, nhưng nó không dám cưới. Thế là cô ta tự sắp xếp để tìm cha cho đứa bé trong bụng mình. Và tôi là nạn nhân khờ khạo nhất của cô ta.

- Chắc chắc! Đáng sợ quá – Thế Tần buột miệng.

Hải Đăng mỉm cười:

- Lúc đó, tôi đã phát điên lên. Tôi mắng cô ta một trận và dứt khoát hủy bỏ đám cưới. Gia đình cô ta làm đơn kiện tôi, thế là tôi bị đuổi học.

Thì ra là vậy. Chuyện này Thùy Chi đã kể với cô, đó là vào buổi tối sinh nhật mẹ. Thế Tần nhớ rõ lắm, cô không nén nổi tò mò:

- Còn Thái Hân là ai ? Anh cũng đã bỏ rơi chị ấy phải không?

- Cô biết nhiều thật. Đúng là có. Lúc đó, tôi học trường kiến trúc. Tôi biết cô ấy khi cô đến diễn văn nghệ. Cô đẹp đến nỗi mấy thằng con trai lớp tôi đều ngẩn ngơ. Tôi cũng vậy.

“Hứ! Đồ háo sắc” – Thế Tần nghĩ thầm. Cô bực mình không chịu được khi

nghe chính miệng anh ta khen người khác.

Hải Đăng không biết tâm lý của cô, anh bình thản nói tiếp:

- Tôi có thích thật, nhưng không đến nỗi phải chinh phục, nếu không bị bạn bè nói khích. Tụi nó làm tôi tự ái lên, và sau buổi diễn, tôi đến tặng hoa, tán tỉnh cô tạ Ban đầu tôi chỉ định đùa chơi, không ngờ cô ngã thật, trong khi xung quanh cô có biết bao tên đũa đá. Con gái thật lạ, họ thẳng thừng từ chối tình cảm chân thật, nhưng lại bị quyến rũ vì những câu tán tỉnh sáo rỗng. Tôi biết thế là rất đều và quyết định chấm dứt trò chơi. Vì tôi không yêu được cô, chuyện đó tôi cũng ân hận lắm.

Thê Tần bàng hoàng:

- Không ngờ có lúc anh ác đến vậy, đem chuyện tình cảm ra làm trò đùa. Tôi nghĩ nếu tôi là nạn nhân của anh, chắc tôi sẽ tìm cách giết chết anh ngay.

- Cô không sợ Ở tù sao ? – Hải Đăng nói như chế giễu.

- Chẳng thà vậy – Thê Tần nói ngang.

Cô ngừng lại một chút, rồi châm biếm:

- Nhưng chắc là không phải “lương tâm” anh dừng lại ở đó đâu, vì sau đó ...

Hải Đăng ngắt lời:

- Sau đó tôi hoàn toàn không có lỗi. Con gái tự do đến tìm tôi, họ rủ tôi đi chơi. Và xin cô vui lòng cho biết, từ chối có phải là bất lịch sự không? Nếu tôi tránh họ, chắc rằng cô sẽ mắng tôi là đồ thiếu tế nhị rồi.

- Thế rồi có chuyện gì xảy ra không?

- Rất may là không. Vì đó là năm cuối, tôi phải học bù đầu, thời giờ đâu mà đi chơi.

- Có nghĩa là anh chỉ bay bướm khi đi làm chứ gì ?

Hải Đăng thản nhiên:

- Ra trường rồi là tôi có việc làm ngay, thậm chí kiếm tiền quá dễ, không đi chơi thì tôi biết làm gì bây giờ. Tệ hại hơn là tôi không phải là con một sách. Vả lại, làm ăn phải xã giao. Và thời gian đó tôi gặp Hoàng Hương . Chắc cô chưa quen cô ta.

- Trước khi tắt thở, tôi vẫn cố thu hết hơi để lôi tên cô ta ra chửi. (hahah dữ thiệt)

- Chà! Hung dữ thật.

- Mặc kệ tôi. Nhưng có phải là anh yêu cô ta không? Lúc đó cô ta làm nghề gì?

- Cô ta làm trong vũ trường, một nữ hoàng của sàn nhảy, đẹp mê hồn và nhảy không thể chê dù là một động tác nhỏ. Tôi thích cô ta, và chinh phục không khó lắm. Nhưng đó chỉ là vui thích thân xác. Tôi không yêu và không thể nghiêm túc với cô ấy. Còn cô thì yêu thật. Và để trả thù tôi, cô đã làm điều mà cô đã biết.

- Anh có biết như vậy là anh đã gián tiếp hại gia đình tôi không?

Hải Đăng chột im lặng. Và ngoài tưởng tượng của Thề Tần, anh chột nắm tay cô, bóp nhẹ:

- Cô có biết lúc đó tôi đau lòng lắm không? Mỗi lần nhìn cô khóc, tôi chịu không nổi.

Thề Tần ngượng ngập rút tay lại:

- Ồ .. chuyện đó tôi quên rồi.

Hải Đăng nhìn cô chăm chăm, rõ ràng là cố ý bắt cô khuấy phục. Cái nhìn làm mặt Thề Tần đỏ lên, cô quay chỗ khác:

- Sao không kể hết đi ? Còn nữa mà, hay là nhiều mối tình quá đến nỗi anh không nhớ ? Nhưng tôi không tin anh quên Xuân Uyên đâu.

- Đừng nhắc đến cô, được không? Chuyện đó cô đã biết rồi.

Thề Tần vung tay:

- Nhưng anh chưa có nói tại sao biết cô ta, và hai người đã quen nhau thế nào ?

- Không có gì lớn lao hết. Lúc đó tôi đến ngân hàng vay vốn làm ăn. Còn cô thì làm ở khâu cho vay Tôi thừa nhận là có tán tỉnh chút chút. Nhưng thề có trời đất, tôi hay tặng quà cho cô vì xã giao, làm ăn bắt tôi phải vậy đây.

- Nhưng nếu chỉ vậy thì cô ta đã không bị xiêu lòng. Cô ta không phải là đồ ngọc. Anh đừng có chối.

Hải Đăng cười cười:

- Tôi thấy hình như tôi có năng khiếu chinh phục con gái và đa số họ đều tìm thấy một điểm đáng yêu nào đó ở tôi, chỉ có cô là không thấy thôi.

“Lại bông lơn nữa rồi đấy” Thề Tần nổi sùng lên:

- Tôi không đùa với anh. Tôi đang nói chuyện nghiêm chỉnh.

- Tôi cũng đang rất nghiêm túc, và không biết làm thế nào để cô thừa nhận rằng tôi không đến nỗi tệ, nếu không muốn nói là quá ư hoàn hảo.

Bực mình không chịu nổi, Thề Tần la lên:

- Nếu anh cứ tiếp tục đùa giỡn kiểu ấy, tôi sẽ bỏ về ngay.

- Cô không thích nghe tiếp chuyện của tôi sao ? - Hải Đăng nói như nhắc Thề Tần ngồi im, bây giờ cô mới nhớ là còn khối chuyện thắc mắc về anh tạ. Mà nếu không nghe giải thích thì hẳn là cô chịu không nổi. Quên cả giận, cô tiếp tục điều tra:

- Xuân Uyên đã nói là có ở đêm ở nhà anh. Thế những lúc như vậy, anh đã làm gì cô ta ?

Hải Đăng tinh quái:

- Cô muốn biết không? Hãy tới nhà tôi những lúc không phải ban ngày. Tôi sẽ cho cô biết những gì tương tự như đã làm với Xuân Uyên.

Thề Tần đỏ mặt, đứng bật dậy:

- Đồ nham nhở !

Hải Đăng diềm nhiên kéo cô ngồi xuống:

- Nói như vậy là cô thừa nhận tư tưởng đen ngòm của mình rồi đấy nhé. Cô tưởng tượng chuyện tầm bậy gì vậy ?

- Ai thêm tưởng tượng chuyện của anh.

- Thế sao cô mắng tôi nham nhở ?

Thê Tần ngắc ngư ngồi im. Anh ta có cách hỏi không thể nào trả lời được.

Nếu trả lời, cuối cùng cũng tự chui đầu vào bẫy của mình. Cô chống chế:

- Tôi chỉ nói theo những gì Xuân Uyen nói thôi. Thế những lúc ấy anh làm gì chứ ?

Hải Đăng nhún vai:

- Chẳng làm gì cả. Vì lần đó, cả tôi và cô ta đều say khướt. Mà nếu tỉnh táo đi nữa, tôi vẫn nghiêm chỉnh với cô ạ Thật tình mà nói, tôi không yêu Xuân Uyen, nhưng vẫn tôn trọng cô. Nếu tôi có những đòi hỏi trần tục thì dứt khoát người đó không phải là cô.

- Thế là ai ? Ai chứ ?

Hải Đăng không trả lời. Anh quay lại nhìn Thê Tần. Vẻ nôn nóng, háo hức của cô làm anh phì cười:

- Tôi không hiểu sao cô lại tò mò đến vậy.

Thê Tần cụt hứng, ngó người ra. Chợt nhớ nãy giờ mình có vẻ nhiệt tình điều tra quá, cô lại ngồi im, tìm cách chống chế:

- Những chuyện như vậy, ai lại không tò mò. Tôi cũng là con gái có chút tính nhiều chuyện mà.

- Chỉ là nhiều chuyện thôi sao ? tôi kể không phải để thỏa mãn trí tò mò của cô.

- Thế để làm gì ?

Hải Đăng nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt anh ta chợt thay đổi. Vẻ nghiêm nghị kỳ lạ, gần như là quan trọng:

- Tôi muốn cô hiểu hết về con người tôi, và tự nghĩ xem cô có thể chấp nhận được tôi không. Tôi phải nói trước khi cô ngã vào anh ta.

Thê Tần buột miệng:

- Sao anh lại nghĩ như vậy ? Làm sao mà tôi có thể yêu anh ấy. Chỉ là bạn thôi.

Hải Đăng nhìn cô rồi cười:

- Thật không? Ồ, tôi hơi ngạc nhiên là tại sao cô đính chính nhiệt tình như vậy. Tôi có hỏi đâu nào. Cô có tình ý gì vậy ?

Mặt Thê Tần đỏ như gấc vì xấu hổ, như bị soi thấu ý nghĩ thầm kín. Anh ta chẳng biết tế nhị gì cả. Đáng lẽ phải giữ im lặng để tỏ vẻ cảm nhận thì anh ta lại trêu chọc cô Đồ ... đồ không tế nhị ! Quê quá, cô đâm ra tự ái đùng đùng:

- Tôi nói đùa đấy. Dĩ nhiên là trước sau gì tôi cũng sẽ ngã vào anh ạ Anh hay đến thế, làm sao tôi từ chối cho nổi.

- Vậy hả ? Vậy chừng nào chính thức yêu hẳn, nhớ thông báo với tôi nhé.

Chịu hết nổi, Thế Tần đứng bật dậy:

- Anh ngồi đó mà đùa một mình đi. Tôi về đây.

Hải Đăng thân nhiên nắm tay cô, kéo ghì lại:

- Tôi còn chưa kể chuyện của Thu Hà mà. Cô không ở lại nghe tiếp sao ?

- Kệ anh. Không việc gì tôi phải nghe chuyện của mấy người. Tôi không phải là người tò mò.

- Nãy giờ cô cũng đã tò mò rồi đó chứ. Thêm một chút cũng đâu có sao.

Thấy cái miệng cong lên của cô, anh chột phì cười:

- Thôi, không chọc tức nhau nữa nhé. Tôi không hiểu tại sao cô dễ bị nổi khùng như vậy. Hãy kiềm chế cơn lòi đình thịnh nộ đi nào.

Thế Tần lầm lì ngồi phịch xuống. Cô tò mò quá sức, nên không thể giận tiếp được nữa. Cô nói cụt ngắn:

- Nói tiếp đi.

Hải Đăng quay mặt, giấu một nụ cười:

- Được rồi. Nhưng nếu tôi có lỡ nói bậy thì nhớ đừng tự ái đấy.

Thế Tần bĩu môi:

- Không thèm.

Cô hỏi như thân nhiên:

- Thế chừng nào anh định làm đám cưới ? Dừng chân ở Thu Hà hay sẽ còn tiếp tục phiêu lưu nữa ?

Hải Đăng nói một câu thật khó hiểu:

- Không dừng ở Thu Hà, cũng không tiếp tục phiêu lưu. Tôi chỉ muốn người tôi yêu hiểu tôi, và đừng bị thành kiến đề phòng tôi.

Thế Tần nghiêng đầu suy nghĩ:

- Sao kia ? Anh nói khó hiểu quá.

Người Trong Mộng

Chương 12

Hải Đăng trả lời bằng một câu hỏi:

- Cô thấy Thu Hà thế nào ?

Thê Tần nói ngay:

- Hiền, thùy mị, rất thích hợp với một người có tính bay bướm như anh, nhất là giỏi chịu đựng những lúc anh ngang ngược.

- Cô phác họa tên phù thủy nào vậy, Mi Mi ? Tôi không nghĩ mình tệ như vậy đâu.

- Phải rồi, người ta đâu có ai nhìn rõ được mình.

- Chưa ngoa quá đâu.

- Từ nhỏ đến giờ lận.

Hải Đăng nhìn cô, cười cười:

- Vô phúc cho ai đó yêu phải cô Nhưng trên đời này vẫn có người chấp nhận mình vô phúc, đúng hơn là biết nhưng không sao cưỡng lại.

- Hứ! Nói gần nói xa, rốt cuộc anh cũng tìm cách châm chọc tôi. Nhưng nếu hiền như Thu Hà để được yêu thì tôi không làm vậy đâu. Tôi không bao giờ đánh mất mình vì người khác. Tôi nói thật đấy.

- Tôi biết điều đó rõ lắm, không chừng rõ hơn chính cô nữa đấy.

Anh im lặng, lấy thuốc trong túi ra, hút thong thả như không để ý đến vẻ nôn nóng trong đôi mắt háo hức của cô Nhưng Thê Tần cố ghìm lại, không hỏi.

Cô sợ anh sẽ tưởng cô quá quan tâm đến anh ta.

Hải Đăng chợt nói một câu làm cô muốn rụng tim:

- Ngay từ lần đầu gặp cô, tôi đã có ý nghĩ muốn là người độc chiếm. Lúc đó tôi đi với mẹ tôi đến thăm dì Mỹ. Xin thề là trước lúc đến nhà cô, tôi đã không hề nghĩ chỉ một vài giờ sau mình lại thay đổi như vậy.

Thê Tần nhìn vội Hải Đăng, rồi lập tức quay đi chỗ khác. Anh ta nói những điều này thật dễ chịu. Và cô cứ muốn nghe mãi như thế. Cô nói khẽ:

- Lúc đó anh cứ có vẻ soi mói tôi, làm cho tôi bực mình lên. Anh thể hiện ý thích khác người quá, đã vậy còn hù cho tôi một trận.

Hải Đăng bật cười:

- Bây giờ nhớ lại chuyện đó, tôi vẫn ngạc nhiên đến mức không tin có người ngây thơ đến vậy. Cô làm nhói tim tôi.

Thấy Thê Tần chớp chớp mắt, anh nghiêng đầu đến gần cô hơn:

- Theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng đấy. Vì sau đó, tôi phát hiện cô đã có người yêu. Lúc ấy tôi thất vọng ghê gớm. Lần đầu tiên tôi thất vọng nặng nề

như vậy.

Thê Tần ngược lên, dè dặt:

- Lúc đó tôi không thấy anh biểu hiện gì cả?

- Vậy cô muốn tôi phải làm sao? Phải tỏ ra buồn như con mèo ốm à? Ngược lại, càng buồn, tôi càng muốn trêu chọc ai đó.

- Hứ! Và anh chỉ nhắm vào một mình tôi thôi.

- Không nhắm vào cô thì tôi biết nhắm vào ai. Tôi có một thú vui là thích nhìn cô nổi khùng lên. Lúc đó, cô đúng là Thê Tần, không lẫn với ai được.

Thê Tần làu bàu:

- Chưa thấy ai khác người như anh.

Hải Đăng không nghe được câu nói của cô Anh hứng cho tàn thuốc văng ra xa, rồi nhún vai:

- Có thể là tôi đều, nhưng thật tình là tôi không có ý định bỏ cuộc. Cô và anh ta ở xa nhau quá, tình cảm chỉ mới bắt đầu, tôi tin là mình có thể thắng anh ta.

Thê Tần thì thào:

- Trên thực tế, anh đã thắng rồi.

- Cô nói gì?

- Không. Anh nói tiếp đi.

- Cũng chẳng có gì ghê gớm. Tôi nhớ là khoảng thời gian đó, tôi đã hy vọng mãnh liệt. Nhưng cô lại phủ nhận một cách vô tình kinh khủng. Cô có nhớ buổi sáng ở Đà Lạt không? Cô đã so sánh tôi với Bách Thắng và mắng tôi là tên rẻ tiền. Đến lúc đó tôi chẳng còn hy vọng gì nữa.

- Và anh quyết định quay qua Thu Hà?

- Nói quay qua thì cũng không đúng. Tôi chỉ buông xuôi mà thôi. Có lúc con người cũng phải mệt mỏi chứ. Lúc đó, tôi đã như vậy.

- Cho nên anh muốn dừng chân?

- Biết làm sao được. Cuối cùng thì tôi muốn có cuộc sống gia đình đàng hoàng. Tôi biết mình sẽ không có tình yêu được nữa. Sống với Thu Hà, tôi sẽ được yên ổn. Cổ điển và đơn giản. Cổ sẽ không thể biết được tình cảm sâu kín của tôi, sẽ không vì đau khổ mà hành tội tôi, nhất là không đòi hỏi tôi tình yêu. Tôi sống với bốn phận là đủ rồi.

- Chà! Không ngờ người như anh mà có lúc nghĩ đến chuyện làm người chồng gương mẫu. - Thê Tần châm chọc.

- Này! Nếu cô cứ đeo bám ý nghĩ tôi là tên sở khanh, coi chừng tôi sẽ quăng cô xuống hồ kia đó.

Thê Tần le lưỡi nhại lại anh, không tỏ vẻ gì là nao núng. Anh quay đi, giấu nụ cười:

- Bây giờ đến lượt cô thiếu nghiêm chỉnh phải không?

- Không có. Anh nói tiếp đi. Rồi sao nữa?

- Nếu không có đêm Noel, có lẽ tôi đã phạm sai lầm ghê gớm. Tôi không hiểu tại sao cô không cho tôi biết chuyện cô với anh ta, nhưng dù sao tôi cũng không giận cô. Tôi vui đến mức sẵn lòng tha thứ về chuyện cô đã không tin tôi.

Thế Tần thở dài:

- Lúc đó, tôi không buồn lắm đâu. Tôi nói thật đó. À! Có buồn chứ. Nhưng là cảm giác tủi thân, vì gia đình mình làm mình ra nông nổi như vậy, hoàn toàn không có chút đau khổ bởi bị bỏ rơi. Đến lúc đó, tôi mới hiểu tôi không yêu anh chút nào.

Cô ngược lên, hai tay đỡ lấy cổ, cười thanh thản:

- Có thể trước đó tôi bị nhầm lẫn thật, thích khác với yêu. Từ nhỏ đến lớn, tôi có yêu lần nào đâu mà biết nó khác với ý thích.

- Vậy bây giờ cô biết mình muốn gì rồi chứ?

Thế Tần chột dè dặt:

- Sao kia Anh muốn hỏi gì?

- Tôi muốn hỏi, trong mắt cô, tôi có còn là một người rẻ tiền không?

Thế Tần hơi ngượng, cô liếm môi:

- Anh thù dai quá. Lúc đó tức quá, nên tôi nói cho đỡ tức chứ bộ.

- Tôi làm gì mà cô tức?

- Anh cứ bám riết lấy Thu Hà.

- Tưởng là cô sâu sắc lắm, hóa ra chẳng hiểu gì cả.

Rõ ràng là một câu chê trách. Nhưng Thế Tần không hề thấy phật lòng.

Thậm chí anh ta có nói nặng hơn nữa, cô vẫn chấp nhận được. Cô đang sung sướng vô cùng, và không ngờ mọi chuyện tốt đẹp như vậy. Cuối cùng thì cô đã hiểu được Hải Đăng. Lạy trời! Cô và anh đều đã phí hoài những ngày tháng đáng lẽ là của nhau. Sao cô ngốc thế?

Thế Tần thì thầm:

- Không ngờ anh đã không như tôi nghĩ. Sao anh không nói sớm hơn? Lúc đó tôi buồn lắm.

- Tôi rất giận vì cô đã không chịu kể cho tôi nghe chuyện của cô.

Cả hai im lặng thật lâu. Rồi Thế Tần ngược lên:

- Bây giờ anh sẽ làm gì với Thu Hà?

- Có lẽ tôi sẽ nói thật với cô. Rất may là tôi chưa hứa hẹn điều gì.

Thế Tần trầm ngâm:

- Nếu như dì Kiều biết, tôi nghĩ dì ấy sẽ thất vọng lắm. Chính dì ấy đã chọn Thu Hà cho anh mà.

- Nhưng trước đó, mẹ tôi đã rất thích cô. Lúc biết cô đã có người khác, mẹ tôi thất vọng nhiều lắm.

Thế Tần chống cằm, ngồi im. Trời đã tối từ lúc nào không ai để ý. Thế Tần ngược lên trời nhìn mấy ngôi sao, tư lự:

- Tôi cảm thấy có điều gì đó làm tôi bất an. Điều này tôi chỉ mới nghĩ ra thôi. Anh biết không? Lúc trước cả mẹ tôi và Tường Phương đều bảo anh với Thu Hà rất tương xứng. Hai tính cách trái ngược sẽ bổ sung cho nhau, như thế mới hạnh phúc. Còn tôi với anh thì giống nhau quá.

- Trên lý thuyết, có thể là như vậy. Nhưng tôi có những ngoại lệ của tôi. Và tôi yêu cô chính vì cô không hề là cô gái thụ động. Khi nghe cô tỏ tình với Bách Thắng, tôi rất khâm phục sự thẳng thắn, dũng cảm của cô.

Thế Tần ngồi im nghe. Bất giác, cô đỏ mặt:

- Anh không thể quên giùm tôi chuyện đó được sao? Anh có biết tôi xấu hổ lắm không? Sau này nhớ lại, tôi cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy. Cô cúi gầm mặt xuống, cảm thấy hai má nóng bừng. Hải Đăng nâng cằm cô lên:

- Tại sao phải xấu hổ với tôi? Cô ngốc lắm. Trên đời này, cô có thể đề phòng ai đó, ngưng ngưng với ai đó, trừ tôi. Hiểu không?

Thế Tần lí nhí:

- Tôi không hiểu tại sao lúc đó tôi có thể nói tron tru đến vậy. Còn những gì tôi nghĩ về anh, những tình cảm sâu hơn thì tôi lại không thể nói. Tóm lại là... tôi cũng không hiểu tại sao mình chỉ để trong lòng, thậm chí sợ anh biết tình cảm đó.

Hải Đăng chặn lại:

- Đừng nói nữa Mi Mi! Tôi hiểu rồi, hiểu nhiều hơn những gì cô nói nữa. Hãy nói về chuyện của tôi đi. Khi yêu cô, tôi cảm thấy mình xấu xa đến mức... Nói tóm lại, nếu tôi có thể xóa bỏ quá khứ lãng nhãng của mình thì lương tâm tôi sẽ thanh thản hơn.

Anh choàng qua vai Thế Tần, siết nhẹ:

- Cô trong sáng quá, còn tôi thì đầy bụi bặm. Liệu cô có thể gạt bỏ những thành kiến về tôi không? Nó khó lắm, Mi Mi ạ.

Thế Tần nói khẽ:

- Tôi không quan trọng chuyện đó. Vì tôi nghĩ khi anh đã yêu người nào đó, anh sẽ rất thật lòng. Mà khi đã thành thật với tôi, tự anh sẽ biết làm thế nào để đừng bị rạn nứt.

Hải Đăng ngửa mặt cô ra, nói một cách ngạc nhiên:

- Cô thật sự nghĩ như vậy? Không ngờ cô có thể sâu sắc đến vậy.

Thế Tần nghiêm trang:

- Nhưng tôi nghĩ có đúng không?

- Thật nhẹ nhàng khi có người hiểu được mình. Trả lời như vậy được chưa nào?

Anh kéo sát cô vào người, cúi xuống hôn lên môi cô bằng cử chỉ trân trọng và dịu dàng, rồi trở nên cuồng nhiệt, háo hức.

- Cô nhóc của anh! Chưa bao giờ anh tưởng tượng được anh có thể yêu em

hơn như vậy.

Anh rời môi cô Thê Tần như rã rời sau giây phút ngây ngất. Cô thì thầm:

- Anh làm tôi cảm thấy...

Hải Đăng chặn lại:

- Từ đây về sau, không bao giờ được xưng tôi với anh nữa. Xa lạ bao nhiêu đó là đủ rồi, anh không chịu được khoảng cách của em đâu.

Thê Tần "dạ" nhỏ, ngoan ngoãn. Cô định nói là cả cô cũng không muốn như vậy. Nhưng Hải Đăng không để cô nói, anh có vẻ tham lam không muốn rời môi cô Cuối cùng, cô cũng bị cuốn hút vào sự đam mê của anh. Với cảm nhận trong tình yêu, Hải Đăng cũng cuồng nhiệt như cách sống của anh.

Thê Tần loay hoay dắt xe ra khỏi chỗ giữ. Tường Phương đứng chờ cô này giờ, mắt ngó chăm chú vào sân bệnh viện, đến nỗi không hay Thê Tần đã đứng bên cạnh mình.

- Mày nhìn gì vậy – Thê Tần nghiêng người qua ngó Tường Phương.

Tường Phương thờ dài, quay lại:

- Bộ mày không thấy gì hả?

- Thấy gì?

- Nhìn vô sân kia.

Thê Tần ngó theo hướng tay cô Trong sân, Hải Đăng và Thu Hà đã đi gần đến hành lang. Khi cô kịp thấy thì cả hai đã đi vào một ngã rẽ. Thê Tần đứng yên, cô không hiểu chuyện gì xảy ra. Và liền sau đó, ý thức được, cô lặng người, nhìn không chớp mắt về phía xa tít ấy.

Tường Phương chợt đập tay cô:

- Thôi đi. Để tao chạy cho.

Chạy được một đoạn cô lên tiếng:

- Như vậy là sao, Tần?

Giọng nói Thê Tần khô khốc:

- Tao không biết. Tao không nghĩ là họ còn quan hệ với nhau.- Im lặng một lát, cô chống đôi yếu ớt:

- Có thể vô tình hai người gặp nhau cũng không chừng.

Tường Phương chợt nói như gắt:

- Vô tình cái con khỉ! Làm gì có chuyện vô tình nhiều lần như vậy Hôm kia, tao cũng gặp một lần rồi, hẹn hò với nhau thì có.

- Ai lại hẹn hò với nhau ở bệnh viện bao giờ Có thể là...

Thê Tần im bật, cô không nghĩ nổi ra cái cách gì để bào chữa. Cô hãy còn cảm giác choáng váng vì bị lừa gạt. Rồi sự giận giữ làm cô run cả người Rốt cuộc con người anh ta vẫn vậy Cô tưởng sau khi anh ta tỏ tình với cô, anh ta sẽ tự động cắt đứt với Thu Hà. Cô nghĩ điều đó quá hiển nhiên đến nỗi không cần phải hỏi anh ta thu xếp thế nào Và mặc dù có á náy với Thu Hà, cô vẫn không thể làm khác được, bởi Hải Đăng đã chọn cô mà.

Bỗng nhiên cô hiểu được mình có ảo tưởng ghê gớm. Cứ có ý nghĩ mình là người duy nhất quan trọng đối với anh tạ Bây giờ phát hiện ra anh ta cũng thấy Thu Hà quan trọng, cô như vụt rơi từ trên cao xuống, ảo tưởng bị vỡ tan tành. Chưa bao giờ cô ghét anh ta đến như vậy, ngay cả những lúc đùa bỡn cũng không thể ghét hơn. Thề Tần nhớ ra đã có lần cô nói với Hải Đăng, nếu cô là nạn nhân của anh ta thì cô sẽ tìm cách giết anh tạ Bây giờ cô đang là nạn nhân. Dĩ nhiên, cô không nghĩ tới chuyện giết, nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy tức đến như vậy.

Đã vậy, Tường Phương còn nói như dầu đổ vào lửa:

- Hôm qua, tao gặp hai người từ trong đó đi ra, hôm nay cũng vậy. Chắc là đi thăm người quen của một trong hai người. Nhưng dù có là bà con của anh Đăng thì anh phải đưa mày đến thăm. Còn nếu là của nhỏ Hà thì anh chỉ lịch sự đến thăm một lần thôi. Làm gì phải đưa đón kiểu đó?

Giọng Thề Tần hơi gắt:

- Tao không biết. Sao lại hỏi tao?

Tường Phương thở dài:

- Cuối cùng thì hấn cũng giữ cái tính bay bướm, không chừng còn nhanh hơn bướm nữa. Mày chủ động dứt khoát đi Tần. Còn kịp đó.

- Mày khỏi biểu, tao không muốn làm trò đùa cho anh ta đâu.

- Cách hay nhất là mày coi như không biết chuyện gì hết, cứ làm tỉnh mà rút lui, như vậy mình sẽ không bị mất mặt.

Mặt đã mất rồi, còn sợ gì mất nữa- Thề Tần suy nghĩ thầm một cách cay đắng. Cô thấy mình không ra gì cả. Một người thì bỏ rơi mình vì sợ phiền toái. Một người coi mình như trò đùa. Trong khi cô có lỗi gì đâu. Cô chán lắm rồi.

Thề Tần về nhà khóc sưng cả mặt vì nỗi tuyệt vọng. Buổi chiều, Hải Đăng đến. Cô ráng giữ vẻ mặt bình thản xuống tiếp anh. Trong trường hợp này, cách hay nhất là làm theo lời Tường Phương. Hãy xem như không có chuyện gì và bắt cần anh tạ. Vùng vẫy như Hoàng Hương hay trả thù như Xuân Uyên chỉ tỏ làm trò cười cho anh ta mà thôi.

Thề Tần đi xuống phòng khách. Cô kéo ghế ngồi đối diện với Hải Đăng, cười một cách khách sáo:

- Anh mới tới hả? Bộ chiều nay anh rảnh lắm sao mà đến chơi vậy?

Hải Đăng không để ý đến cử chỉ của cô, chỉ nhìn cô chăm chăm:

- Chuyện gì mà em khóc nữa vậy?

Bất giác, Thề Tần đưa tay lên dụi mắt, rồi cố nói thản nhiên:

- Đâu có gì, bị hạt bụi rơi vào mắt, bây giờ hết rồi.

Hải Đăng nhíu mày:

- Anh nhìn không sai đâu. Chuyện gì làm em khóc? Nói với anh đi. Dì Mỹ có chuyện phải không?

- Không có - Cô nghiêng đầu, cố nặn ra nụ cười - Bộ anh thích nhà em có chuyện lắm hả?

- Trước đây hay thấy em khóc, mỗi lần khóc tức là có chuyện. Anh ấn tượng lắm rồi.

Thế Tần thoáng thấy cảm động. Sự lo lắng của anh làm cô nhớ lại tình thân hai nhà trước đây. Nhưng cô lập tức cứng rắn lên. Với ai, anh ta chẳng quan tâm như vậy, cảm động thì thật buồn cười. Tự nhiên cô cười nhạt.

- Cảm ơn anh nhiều nghe.

Hải Đăng nhíu mày:

- Cảm ơn cái gì?

- Vì anh đã nhiệt tình với gia đình em. Mà em biết, sự nhiệt tình thì anh có quá thừa, đến nỗi nó vung vẩy đi lung tung đấy.

Hải Đăng không trả lời. Anh lục trong túi tìm thuốc. Nhưng anh định cầm hộp quẹt thì Thế Tần đã cầm nó, để qua góc bàn. Cô mím môi:

- Không được hút thuốc trong nhà của tôi.

Hải Đăng hơi khựng lại, nhìn cô như không hiểu:

- Mọi ngày sao em không cấm như bây giờ? Hôm nay em làm sao vậy, Mi Mi?

Thế Tần nhún vai, không trả lời. Cử chỉ của cô làm Hải Đăng thoáng cau mặt:

- Giải thích thái độ của em đi. Hôm nay em lạ lắm đó. Anh không thích cách cử xử như vậy.

- Vậy hả?

Hải Đăng hất mặt lên:

- Thay đồ đi. Đi chơi với anh.

Thế Tần lắc đầu:

- Hôm nay em có hẹn với bạn.

- Em thừa biết chiều nay anh sẽ đến, sao lại hẹn giờ này. Ai vậy?

- Chuyện riêng của em, anh hỏi làm gì?

Hải Đăng có vẻ bực mình:

- Anh không thích em nói năng như vậy nghe Mi Mi.

Không kiềm được Thế Tần cười như mỉa mai:

- Có thể. Nhưng thích hay không là ý nghĩ của anh, còn em thì không thích người lạ xen vào chuyện của mình.

- Thôi được. Nói hay không là tùy. Nhưng chừng nào em về?

Thái độ bất cần của Hải Đăng làm Thế Tần như bị khiêu khích. Cô nói nhanh ý nghĩ chợt đến trong đầu:

- Chưa biết được, có thể là suốt đêm, em ghiền nhảy lắm.

Hải Đăng nhìn cô, lầm lì:

- Em đi với ai?

- Với anh Tùng. Sinh nhật của người bạn thân của anh. Anh muốn giới thiệu em với bạn bè.

Ánh mắt Hải Đăng chột lóe lên dữ dội, anh gằn giọng:

- Anh không cho phép em đi chơi như vậy. Đừng quên là em có người yêu rồi.

“À! Hay lắm. Nói người ta mà không nhìn lại mình” – Thê Tần định nói tạt vào mặt anh ta, mắng anh ta là đồ đểu. Nhưng nhớ ra như vậy là là trò cười, cô thản nhiên, thậm chí còn coi thường.

- Em không coi người yêu là duy nhất. Tính em thoải mái lắm.

- Em tôn trọng bạn trai ngang hàng với người yêu. Suy cho cùng anh Tùng đã tỏ tình với em trước mà, em phải tôn trọng anh hơn chứ.

Hải Đăng không trả lời, im lìm nhìn cô thật lâu, rồi cười khẩy:

- Thoải mái như vậy sao? Hiện đại lắm đó Mi Mị. Em đúng là con gái Âu châu đấy. Chúc mừng tư tưởng tiến bộ của em.

Nói rồi anh đứng dậy, thản nhiên bỏ về. Thê Tần ngồi sững như đá. Cô không ngờ Hải Đăng phản ứng như vậy. Thậm chí anh cũng không hỏi, tại sao cô có thái độ như vậy, cũng không năn nỉ đến một tiếng. Có nghĩa là anh ta không khổ sở đến nỗi phải tìm hiểu. Vậy là rõ rồi. Tường Phương nói đâu có sai. Con người anh ta mãi mãi là một tên đểu, không có gì thay đổi được đâu.

Thê Tần tự hứa sẽ không thèm nghĩ đến anh ta nữa. Nhưng chiều hôm sau, anh ta lại đến tìm cô. Lúc ấy, cô mới đưa đoàn khách đi tham quan về khách sạn, và trở lại công ty lấy đồ. Cô thấy Hải Đăng đứng ở chân cầu thang, nhưng vẫn phớt lờ đi qua mặt anh. Hải Đăng mím môi, kéo ghì cô lại:

- Anh không tin em không thấy anh. Giải thích thái độ của em đi.

Thê Tần giật phắt tay lại, nghiêm nghị:

- Tôi bận lắm, không có thời gian nói chuyện phiếm đâu.

- Được rồi, giải quyết công chuyện của em đi. Anh ở đây chờ.

Cô ném cho anh một cái nhìn gai góc, rồi đi nhanh lên cầu thang. Khi cô trở xuống thì Hải Đăng đang ngồi ở salon. Thấy cô, anh đứng dậy, đi về phía cô.

- Ra xe đi. Đi với anh.

- Tôi có xe.

- Cứ để lại đây, mai lấy.

Thê Tần nhìn anh:

- Tôi không thích.

Vừa nói, cô vừa lách người định đi. Nhưng Hải Đăng cũng bước qua một bước, chặn đường cô:

- Nếu em không muốn bị lôi kéo thì hãy ngoan ngoãn một chút. Có cần phải ngang ngược như vậy không?

Thê Tần đứng lại, nhìn anh ta, gườm gườm:

- Anh muốn làm gì vậy?

- Đi tìm một chỗ nào nói chuyện.

Thế Tần chột buông xuôi:

- Thôi được. Việc gì tôi phải sợ anh chứ.

Cô băng băng đi ra xe, tự động mở cửa, ngồi vào Hải Đăng lưng thưng đi phía sau. Anh ngồi vào tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước.

- Em muốn đi đâu?

- Không muốn đi đâu hết. Tự anh yêu cầu kia mà.

Hải Đăng có vẻ hơi giận, nhưng vẫn thản nhiên:

- Anh không hiểu em có ý thức được mình đang làm gì không? Chưa bao giờ anh thấy em kỳ lạ như vậy. Anh tự hỏi, không biết anh chưa hiểu hết ý em, hay em có cái gì đó thay đổi. Em thích làm người khác điên đầu lắm sao?

- Có người đủ sức làm anh điên đầu nữa sao? Ai mà bản lĩnh thế - Thế Tần hơi mỉa.

Hải Đăng nhìn cô rồi lẳng lặng lái xe. Anh đưa Thế Tần đến hồ đá, và thàng xe ở khoảng đất trống gần bờ hồ. Thế Tần li lợm ngồi yên. Cô hình dung có lúc anh đưa Thu Hà đến nơi này. Ý nghĩ đó làm cô nổi giận lên, giận đến mức quên cả ý định của mình. Làm sao cô thản nhiên nổi chứ. Cô đâu phải là thánh.

Hải Đăng không hiểu tâm trạng của Thế Tần. Thấy cô tỏ vẻ không muốn xuống, anh cũng ngồi yên, chống tay lên thành ghế, nhìn cô nghiêm nghị:

- Anh không muốn em đi chơi với Phiên Tùng kiểu đó nữa. Một lần như hôm qua là đủ lắm rồi. Đừng quên là em đã có anh rồi.

Thế Tần héch mạt lên, giọng khiêu khích:

- Có anh thì sao?

Hải Đăng vẫn điềm nhiên:

- Cho dù em có tư tưởng phóng khoáng đến mấy, em cũng không được quên nề nếp của mình. Dứt khoát em chỉ được chọn một tron hai người mà thôi.

Phiên Tùng cũng không đồng ý em lung tung vậy đâu.

Không kiềm lại được Thế Tần nói nhanh:

- Anh yêu cầu tôi phải thế này thế nọ. Thế còn anh thì sao, có dám chắc mình không lung tung không?

- Anh không chôi trước kia đã từng lẳng nhăng. Chuyện đó anh đã nói hết với em rồi, và em đã đồng ý không nhắc tới nó nữa mà. Nếu em lòi quá khứ của anh để hành hạ anh thì hai đứa chỉ càng khổ mà thôi.

Đột nhiên, Thế Tần thấy bình tĩnh trở lại. Cô rành rọt:

- Khi nghe anh tỏ tình, tôi không hề hoài nghi gì cả, và cứ nghĩ anh tự sẽ sắp xếp với Thu Hà. Nhưng đổi lại lòng tin đó, điều mà tôi nhận lại giống như sự lừa gạt. Tôi không chấp nhận như vậy. Có lẽ mình nên chia tay đi.

Hải Đăng nhìn cô đăm đăm:

- Có dễ dàng vậy không ? Muốn bỏ là bỏ . Đơn giản vậy sao ? Em còn nghĩ ra chuyện gì tệ hơn nữa không ?

- Nó không tồi tệ bằng một lúc anh quen hai người đâu . Anh vừa bảo thích tôi cùng lúc lại đưa đón Thu Hà .Vậy rồi đến lúc nào đó, anh sẽ cưới cô ta và lại tiếp tục lén lút với tôi. Tôi ghét nhất những người đều như vậy . Anh biết không?

- Anh đã giải thích rồi . Đó chỉ là ý nghĩ sai và anh đã chia tay với cô . Nếu em quậy kiêu đó để trả thù anh thì em điên rồi.

Thê Tần lạnh lùng:

- Hôm trước tôi với Tường Phương đi thăm nhà bạn . Chúng tôi đều thấy anh đưa Thu Hà đến đó . Anh có phủ nhận không ?

Thấy anh nhíu mày , ngồi yên, cô chợt giận run lên. Cô nói một cách châm biếm , cay độc:

- Có phải cô ta cần đến đó để phá thai không ?

Hải Đăng chợt ngẩng lên , quắc mắt nhìn Thê Tần . Và thật nhanh, bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của cô, anh tát cho cô một bạt tai.

- Cô đừng khinh thường chúng tôi như vậy .Tôi không cho phép ai đánh giá thấp tôi đâu.

Thê Tần choáng váng ngồi lặng người , tay ôm lấy mặt . Rồi cô buông tay xuống , quắc mắt nhìn anh.

- Đồ đều !

Cô mím môi xô mạnh cửa, bước xuống, bỏ đi . Những bước đi của cô loạng choạng , nghiêng ngửa . Đầu óc hừng hực sự căm giận .Cô thề với lòng sẽ không bao giờ quên cái tát tay hôm nay, và sẽ giữ lấy sự thù hận này suốt đời đối với anh ta.

Nhưng cô chưa đi được xa thì Hải Đăng đã đuổi theo, chặn trước mặt cô:

- Xin lỗi . Anh hơi nóng. Lẽ ra anh không được thô bạo như vậy, cho anh xin lỗi.

Thê Tần hất tay anh ra, nói như quát:

- Buông ra !

Hải Đăng cương quyết giữ cánh tay cô lại:

- Anh biết tính em rất dữ. Có thể em sẽ không bao giờ tha thứ chuyện này, thậm chí em sẽ chia tay với anh . Nhưng rồi em sẽ thấy hối hận.

- Tôi không bao giờ hối hận khi tránh xa một tên vừa đều vừa vũ phu.

- Có thể tôi đã là như vậy , nhưng ít ra tôi không lường gạt Phiên Tùng. Cô tưởng hẳn sẽ chung thủy vĩnh viễn với cô thật sao ? Sao cô ngu quá vậy ? -

Hải Đăng chợt quát lên.

Thê Tần không thèm trả lời. Cô đẩy anh ta qua một bên, hẳn học đi ra đường lớn. Nhưng Hải Đăng vẫn không bỏ cuộc. Anh chặn cô lại, cố nói nhẹ nhàng.

- Có lẽ hai đứa đều nóng nảy. Em bình tĩnh lại đi, chịu khó nghe anh giải thích, sau đó tùy em quyết định.

- Khởi cần giải thích. Anh quen biết với ai đó mặc anh . Bắt đầu từ bây giờ, tôi không quan trọng chuyện đó nữa. Tôi thù mấy người thô bạo với tôi lắm.

- Em đừng bướng bỉnh như vậy.

Thê Tần hung hăng hất tay anh ra, dứt khoát không thèm trả lời. Cô tiếp tục bỏ đi, Hải Đăng kiên nhẫn đi bên cô.

- Anh bắt đầu hiểu hết tính em rồi đó . Nhưng sự ngang bướng sẽ dẫn em đến bi kịch khác mà thôi, rồi đây em sẽ hối hận.

Thấy cô vẫn bước đi phăng phăng , Hải Đăng cố giữ cô lại:

- Được rồi. Nếu em không muốn nghe thì để anh đưa về. Em lên đi.

- Không cần. Tôi thà đi bộ một mình còn hơn ngồi chung xe với một người vũ phu như mấy người, tôi thề là...

Nhưng cô không kịp nói hết câu thì đã vấp phải tảng đá dưới chân, ngã chúi vào một bãi lô nhô những khối đá nhỏ. Cô đau đớn đến điếng cả người, đến mức đứng lên không nổi và cứ cúi gập người chịu trận. Hải Đăng hoảng hốt nhảy một bước để phía cô.

- Em có sao không ? Ngược lên cho anh xem. Đau chỗ nào ?

Thê Tần vẫn cắn chặt răng, đang tức lại còn bị đau . Cô òa lên khóc ,và trút hết cơn giận vào Hải Đăng:

- Tại anh tất cả . Nếu không có anh thì tôi đã không bị thế này đâu . Anh đi đi.

Hải Đăng không trả lời .Anh mím môi kéo chiếc váy cô lên tận đầu gối .Mặc dù trời nhá nhem tối , anh vẫn thấy được những vết xước mờ mờ, và máu chảy nhỏ giọt dọc theo ống quần. Anh hiểu Thê Tần đau ghê gớm . Bất giác anh nhăn mặt, nóng ruột:

- Em đau lắm phải không ? Anh xin lỗi.

Anh rút khăn giấy ra thấm máu cho cô Nhưng Thê Tần lập tức đẩy ra:

- Không cần. Mặc kệ tôi . Anh đi cho khuất mắt tôi.

Hải Đăng ngồi quỳ một chân . Chống tay nhìn cô bất lực. Lần đầu tiên anh thấy Thê Tần dữ như vậy , đến nổi bị như vậy rồi mà vẫn không cho anh sờ sóc. Khi giận lên, cô giống... con chó nhỏ bị nhốt . Lơ mơ là bị cắn không thương tiếc. Tốt nhất là chịu khó ngồi im, chờ cô bớt cơn thịnh nộ.

Có ít nhất là một tiếng sau, Thê Tần mới nín khóc . Cô nguôi từ từ, còn tiếng hic hic khe khẽ . Hải Đăng tranh thủ lên tiếng:

- Em hết giận chưa ? Đồng ý cho anh đưa về không ?

- Không cần.

Cách phải đối yếu ớt của cô làm Hải Đăng phì cười . Rất may là trời tối , nếu cô mà tưởng bị chế giễu thì khổ với cô Anh bắt đầu biết sợ cô rồi.

Anh đỡ Thê Tần đứng dậy . Thấy cô đi chậm rãi, khắp khênh, anh quyết

định nhắc cô lên tay như bồng một đứa bé. Thế Tần vẫn không phản đối .
Hình như qua cơn giận, cô bắt đầu thấy mệt nên phó mặc mọi chuyện , kể cả giận.

Đặt cô vào xe, Hải Đăng bước vòng qua ngòai vào tay lái, nhưng không bật công tắc . Anh nói như vô tình.

- Di của Thu Hà đang nằm bệnh viện , anh đến thăm vì không thể làm ngơ . Anh nghĩ em sẽ không hẹp hòi trong chuyện xã giao của anh.

Thấy cô làm thinh, anh nói tiếp:

- Anh không đưa em đến đó vì sợ em khó chịu và anh không muốn em tưởng tượng chuyện gì đó ghê gớm hơn. Nhất là không muốn em giận lên rồi ngã vào tay Phiên Tùng . Lỡ lần này thôi đấy , Mi Mi.

Thế Tần vẫn không trả lời, chỉ loay hoay tìm chiếc khăn hỉ mũi . Bây giờ cô không còn để ý chuyện anh ta đi đâu với Thu Hà nữa, nhưng cái tát thì không bao giờ quên . Từ đó đến giờ, cô không quen bị đòn. Anh ta là người đầu tiên cư xử với cô như vậy . Cô nhất định không bỏ qua, nói gì đến chuyện làm hòa với anh ta.

Thế Tần ngồi sát vào góc xe, im lìm nhìn ra ngoài. Khi đến nhà, cô lầm lì mở cửa bước vào đi một mạch vào sân , không thèm cả ngoái lại chào anh.

Hải Đăng nhìn theo cô, rồi quyết định xuống xe . Anh bắt kịp cô ở cửa:

- Em định giữ thái độ này đến chừng nào vậy ?

Thế Tần không trả lời , chỉ đẩy anh qua một bên rồi bỏ vào nhà. Cô vào nhà sau tìm bà Mỹ :

- Mẹ Ơi . Có khách.

Rồi cô bỏ lên gác . Cô nghe tiếng Hải Đăng nói chuyện với mẹ khá lâu rồi mới về.

Cô ngồi trước gương nhìn khuôn mặt mình , khó mà tin nét mặt vẫn bình thường sau khi đã bị một cái tát như thế . Cho đến lúc này , cô vẫn không tin Hải Đăng làm như vậy càng nghĩ càng giận cay giận đắng, một câu nói như vậy có đáng gì để anh ta cư xử như thế , thật là quá đáng.

Buổi tối , Thế Tần định lên giường thì có chuông reo . Cô bước tới, nhắc ống nghe:

- Alô.

- Mi Mi hả ? Em đang làm gì vậy ?

Nhận ra giọng Hải Đăng, cô trả lời cộc lốc:

- Ngủ.

- Cho anh nói chuyện một chút được không ?

- Không.

Hải Đăng vẫn kiên nhẫn:

- Lúc nãy anh đã giải thích rồi, chưa đủ sức thuyết phục em sao ? Sao giận hoài vậy ?

- Tôi không thích mấy người nặng tay với tôi chứ không phải là giận . Đừng có gọi cho tôi nữa.

Nói xong, cô bỏ ống nghe xuống. Nhưng chỉ một lát sau, chuông lại reo lên. Cô vừa nhắc ống nghe, Hải Đăng đã nói chặn trước:

- Nếu em cúp ngang, anh sẽ tiếp tục gọi đến khi nào em chịu nói chuyện mới thôi . Đừng quá đáng như vậy , Mi Mi . Em thích đôn anh vào chân tường lắm hả ?

Thê Tần nói như la lên:

- Tôi đã nói là tôi ghét mấy người vũ phu lắm . Bộ anh không biết hả ? Nếu anh không còn việc gì làm thì cứ thức mà gọi . Tôi không nghe đâu.

Cô mím môi, bỏ ống nghe xuống bàn, rồi hầm hầm đi lên gác.

Hôm sau, Hải Đăng lại gọi điện đến .Nhưng khi nghe tiếng anh ta, cô lập tức bỏ ống nghe xuống . Buổi chiều , anh đến đón cô ở công ty thì cô nhất định không thèm đứng lại . Cô biết là mình quá đáng nhưng cứ nghĩ tới cái tát là cơn giận lại nổi lên ùng ùng. Và cô chỉ làm cho hết mức của mình, chịu nổi hay không mặc kệ anh ta.

Hình như Hải Đăng không chịu nổi thật . Hai ngày liền anh không gọi điện , anh ta không đến nhà . Ban đầu ,Thê Tần không thèm nghĩ đến chuyện đó . Nhưng chiều nay, khi anh ta đến nhà mà không nói gì đến cô, thì Thê Tần bắt đầu gờn gợn.

Chiều nay , Hải Đăng đến, chính cô là người ra mở cổng .Hải Đăng phớt lờ vẻ lạnh lùng của cô , hỏi như một người lạ :

- Xin lỗi, có dì Mỹ ở nhà không ?

- Mẹ tôi đi vắng. Có cần gì nhắn lại, tôi sẽ nói.

Hải Đăng cười khách sáo:

- Nếu vậy thì thôi, tôi về.

Và anh ta quay đầu xe, đi thẳng . Thê Tần đứng sững ở cửa tức và hoang mang. Rồi cô chậm chạp trở vào nhà, ngồi thừ người suy nghĩ . Như vậy có nghĩa là chấm dứt rồi, anh ta đã công khai xem cô như người lạ . Cô chợt hiểu ra hết tầm quan trọng của nó . Như thế có nghĩa là chia tay thật sự rồi, thật là bàng hoàng.

Cô đứng dậy đi lên gác , chui vào giường mình . Ý nghĩ như thế là chia tay làm cô thấy nặng trĩu . Bây giờ nhớ lại chuyện đã xảy ra, cô thấy cắt đứt như vậy có gì

đó vô lý tức tưởi thậm chí nó kinh khủng hơn cô tưởng nhiều . Và ý nghĩ đó ,mỗi lúc càng trở nên nặng nề hơn . Đúng một tuần rồi. Hải Đăng biến mất . Cảm giác thù ghét biến mất. Cái tát thì vẫn nhớ ,nhưng không làm cô thấy tức phát điên như ngày trước .Lần đầu tiên, cô hiểu thế nào là nhớ .Thật không sao chịu nổi.

Buổi tối ,Thê Tần chui vào mền, khóc thút thít . Cô bắt đầu hối hận vì sự quá

đáng của mình . Nếu bây giờ Hải Đăng gọi điện ,cô sẽ lập tức hết giận ngay .
Một tuần như thế là đủ lắm rồi. Ý nghĩ về sự chia tay làm cô thấy kinh hoàng lắm rồi.

Có tiếng chuông reo, Thẻ Tần chùi mắt, nhảy xuống giường, đến nhắc ống nghe . Giọng cô khàn khàn vì khóc.

- Alô.

- Chào em.

Đúng là giọng của Hải Đăng rồi. Tim cô như dừng lại , rồi rít trong lồng ngực .Cô không biết nói gì và cô đứng em Hải Đăng hỏi tiếp :

- Lúc này em khỏe chứ ?

Cách hỏi thăm như người xa lạ làm Thẻ Tần thấy thất vọng ghê gớm . Cô nói bình thường:

- Khỏe . Cám ơn anh.

- Ở nhà một mình buồn không ?

- Sao anh biết tôi ở nhà một mình ? - Thẻ Tần buột miệng hỏi.

Hải Đăng cười khẽ, nhắc lại:

- Buồn không ?

- Không biết.

- Anh có thể đến thăm em không ?

Thẻ Tần muốn nhảy lên vui sướng , nhưng nhớ ra như vậy thật trẻ con. Bây giờ cô lại thấy sợ bị cười nếu tỏ ra rồi rít quá. Thẻ là cô nói thản nhiên.

- Tùy anh.

Lại có tiếng cười khẽ . Rồi Hải Đăng ngọt ngào:

- Vậy em xuống đây đi. Mở cửa đi.

Thẻ Tần ngạc nhiên đi về phía cửa sổ nhìn xuống . Hải Đăng đang đứng ở dưới . Thì ra anh đã đến này giờ. Anh thật là dễ ghét. Thẻ Tần bặm môi, cười mím.

- Chờ một chút.

Cô đến gác ống nghe , rồi xuống nhà mở cửa . Cô đứng dựa tường , nhìn Hải Đăng dựng xe ngoài sân. Tóc và áo anh hơi ướt . Bây giờ cô mới nhận ra ngoài trời mưa lất phất . Cô quay vào nhà lấy chiếc khăn.

- Lau mặt đi.

Hải Đăng đứng tựa cạnh bàn, vừa lau tay áo, vừa nhìn cô . Thẻ Tần chợt thấy muốn cười . Cô mím môi cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị , nhưng không được . Rồi thấy gương mặt cười của mình, cô giật phất chiếc khăn trên tay Hải Đăng , quay vào nhà cất . Nhưng anh kéo tay cô lại, cả anh cũng thấy buồn cười về cử chỉ của cô.

- Nếu em còn tiếp tục tránh mặt anh, anh nhất định bắt cóc em về trị tội.

Thẻ Tần giấu mặt trong cổ anh:

- Mai một anh còn đánh em nữa, em sẽ chia tay với anh luôn.

Hải Đăng đứng em, rồi ngửa mặt cô ra, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên:

- Em giận anh vì chuyện đó à ? Trời đất !

Thế Tần xô anh ra :

- Như vậy mà không đáng giận à? Anh bênh vực Thu Ha để ăn hiếp em.

Chưa bao giờ em bị ai đánh như vậy cả. Có nghĩa là anh không...

Cô im bật không nói được nữa, chỉ còn có thể níu lấy vai anh, rung động tột cùng vì cách hôn ngấu nghiến. Rồi Hải Đăng rời môi cô:

- Anh nhớ em đến muốn điên, còn em thì lại giận vì chuyện rất nhỏ.

Thế Tần giận hờn:

- Chuyện như vậy mà bảo là nhỏ.

- Em thật là vu khống, cô nương ạ. Lúc đó, Thấy em nóng nảy quá, anh chỉ muốn em bình tĩnh lại thôi. Nếu gọi là đánh thì em sẽ không chịu nổi đâu.

- Nhưng tại sao anh bênh vực Thu Hà chăm chăm. Có phải tại em xúc phạm đến cô ta nên anh đau lòng không?

- Tâm bậy! Anh chỉ đau lòng khi có người xúc phạm đến em thôi. Lúc đó anh hơi giận, vì em gán cho anh toàn chuyện tội tệt. Em coi thường anh quá. Thế Tần làm thinh, tay mân mê chiếc nút áo trước ngực anh, vẻ mặt hết sức dịu dàng. Hải Đăng cúi xuống nhìn cô.

- Mấy ngày nay em không gặp hẳn chứ, Mi Mi?

Trong một thoáng cô hơi ngạc nhiên:

- Gặp ai kia?

- Em không nhớ Phiên Tùng thật à?

Không đợi cô trả lời, anh nói tiếp:

- Em phải hứa với anh, tuyệt đối không được nhận đi chơi với hắn. Tính anh hay ghen lắm. Anh không chịu được khi em nghĩ tới người khác, dù chỉ là một chút.

- Sao anh...

Cô toan mở miệng, nhưng bị chặn lại:

- Anh muốn em tuyệt đối là của anh. Nếu yêu anh rồi thì em phải chấp nhận sự độc chiếm đó. Em hứa không?

Gì chứ như thế thật dễ. Thế Tần đâu có cần phải cô. Hải Đăng thật ngốc mới không nhận ra tâm trí cô đã bị anh chi phối toàn bộ. Lạ thật! Một người từng trải trong tình cảm như anh mà lại thiếu tự tin khi yêu sao?

Hải Đăng chột kéo cô ngồi xuống chân anh, vòng tay qua người cô:

- Lúc này em hay ở nhà lắm hả?

- Dạ.

- Sao mấy hôm nay không chịu gọi điện cho anh?

- Thế sao anh không gọi cho em?

- Anh chờ em hết giận rồi tự tìm đến anh. Nhưng nhớ em quá, anh không kiên nhẫn nổi.

Anh ngừng lại, neho mắt như suy nghĩ rồi cười âu yếm:

- Không ngờ một cô gái nhỏ nhắn như vậy, lại nuôi một con sư tử quá lớn. Vậy mà lúc trước kia anh tưởng em hiền lắm.

Thê Tần ngo nguây:

- Anh biết là em không hiền mà.

- Nhưng không tưởng tượng được là em dữ đến mức ấy.

Thê Tần buột miệng:

- Về điểm đó anh thích Thu Hà hơn chứ gì?

Hải Đăng quay mặt lại nhìn cô, hơi nghiêm:

- Nếu em cứ so sánh với Thu Hà, anh sẽ...

Thê Tần hất mặt lên:

- Sẽ sao?

- Chẳng sao cả, nhưng coi chừng cái mũi của em. Thật ra Thu Hà không giống Hoàng Hương, hay Xuân Uyên. Cổ có nhân cách lắm.

Thê Tần im lặng. Cô không đến nỗi nhỏ nhen. Nhưng cái cách tôn sùng của Hải Đăng làm cô không thể không ghen. Cô gỡ tay anh ra, đứng dậy nói một cách thờ ơ:

- Có thể em chưa hiểu hết về cô ấy Nhưng anh yên tâm. Trong tất cả những người yêu của anh, em không coi thường ai đâu, đặc biệt là Thu Hà của anh. Hải Đăng kéo cô lại, trừng mắt đe dọa:

- Em bỏ dứt cái từ đó đi được không Mi Mi Cổ không khi nào là của anh cả.

- Có thể, nếu anh đã nói như vậy.

Không để cô nói tiếp, anh ghì cô vào người, hôn đắm đuối.

- Cô nhóc lắm điều của anh, rồi đến lúc nào đó em sẽ hiểu, không có ai quan trọng hơn em. Anh thề là như vậy Anh biết mình muốn gì và làm gì mà.

Thê Tần hé mắt nhìn khuôn mặt của anh, lại thấy mềm lòng. Khi gạt bỏ tính cách ngang ngược. Phớt đời trước đây, với riêng cô, anh luôn có nét gì đó đam mê, chân thành. Và mặc dù đã hết sức tìm kiếm, phân tích, cô cũng không thể hoài nghi gì được nữa. Vậy thì không có lý do gì để cô nghi ngờ sự tôn trọng của anh đối với Thu Hà. Cô bắt mình phải tin như vậy.

Người Trong Mơ

Chương 13

Hải Đăng đẩy cửa cho Thế Tần bước vào, cả hai đưa mắt tìm một bàn thích hợp, và đi sát vào một bàn sát cửa sổ. Ở đó có thể nhìn thấy xuống mặt sông và nhìn bao quát qua bên kia sông lấp lánh những ánh đèn rực rỡ.

Thế Tần rà rà bàn tay lên bản thực đơn chọn món ăn. Cô ngẩng lên gọi vài món với người bồi bàn, rồi quay qua Hải Đăng:

- Anh có muốn uống rượu không? Em không cần đâu. Em gọi nhé?

Hải Đăng quay lại, khoát tay:

- Anh không uống đâu. Bia là được rồi.

Thế Tần dặn thêm anh uống nước. Khi anh ta đi rồi cô quay qua Hải Đăng:

- Bình thường đi với bạn, anh có hiền thế này không?

Anh mỉm cười, quay lại cô:

- Sao em hỏi vậy? Muốn kiểm tra anh hả?

- Hừ! Chỉ giỏi suy luận lung tung. Làm như em hay soi mói anh lắm vậy.

Hải Đăng chỉ cười chứ không trả lời. Ánh mắt anh lại hướng ra cửa, một vẻ gì đó hình như bất an trên nét mặt. Nhưng nó nhẹ nhàng quá làm Thế Tần không để ý. Cô nói liếng thoáng hết chuyện này đến chuyện khác. Hải Đăng chỉ cười và lắng nghe, và rất ít trả lời. Cử chỉ của anh làm Thế Tần thấy lạ. Cô nhướn mắt nhìn anh.

- Hôm nay anh làm sao vậy? Nãy giờ anh không nói gì cả? Anh làm sao thế?

- Không có gì đâu. Sao em không ăn đi?

Anh cầm ly bia lên, hớp một ngụm, cử chỉ rất thản nhiên. Nhưng Thế Tần quá nhạy cảm nên không thể không nhận ra sự không bình thường ở anh. Tự nhiên cô cũng im lặng...

Ánh mắt Hải Đăng lại chiếu về phía cửa, rồi ngừng lại hơi lâu. Thế Tần im lặng nhìn theo. Cô chợt phát hiện bàn bên kia đó ồn ào. Ở quá xa, nên cô không nghe được tiếng họ cười nói. Nhưng cô thấy có cả Thu Hà ở đó. Cô lập tức hiểu ngay...

Chính vì vậy mà Hải Đăng có vẻ bồn chồn.

Thế Tần lặng lẽ quan sát Thu Hà. Thật ngỡ ngàng như không thể nhận ra. Trong ấn tượng cô, cô ta rất nhu mì, hiền lành. Thế mà lúc này... chẳng có vẻ gì là dịu dàng cả. Thu Hà ngồi cùng bàn với ba cặp khác. Gã con trai cô ngồi bên cạnh có nụ cười thật nham nhở, thô thiển, và hấn choàng tay qua vai cô, đang cố ép cô uống. Thế Tần không hiểu sao cô nàng lại có bạn như vậy. Cô cứ nghĩ cô ta chỉ ở nhà suốt ngày, và không có bạn bè gì ngoài Hải

Đặng. Bây giờ thì khác. Cô ta có vẻ thành thạo, sành sỏi. Vẫn hiền, nhưng có cái gì đó rất buông thả.

Thế Tần không ăn nữa cô lơ đãng nhấp ly nước trên môi, kín đáo nhìn Hải Đăng. Anh chợt nhận ra cái nhìn của cô, và hơi khựng lại Rồi anh ngó cô chăm chăm...

- Em thấy Thu Hà rồi phải không?

Thế Tần lặng lẽ gật đầu Anh nói tiếp với một thoáng lo âu:

- Lẽ ra cô ấy không nên giao thiệp với mấy loại người đó. Nhìn cái cách hấn cô ý ép cô ấy uống, anh thấy hấn không đáng tin chút nào.

- Và anh rất lo?

- Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng không đúng vậy đâu. Đừng làm anh khó xử, Mi Mi.

- Em đã làm gì đâu, cũng không nói gì cả. Tại sao anh lại phải khó xử?

Hải Đăng khoát tay:

- Anh không đồng ý thái độ của em. Lúc nào em cũng nghi kỵ anh, anh bực lắm. Em không thể cởi mở hơn nhìn đúng vấn đề sao?

Cách nói của anh làm Thế Tần thấy máu nóng bốc lên trong đầu Cô bùng bùng nhìn anh.

- Anh muốn em cởi mở ở đây hả? Được thôi. Em sẽ đến thay chỗ của Thu Hà, sẽ cởi mở tới đa, và hấn sẽ ủng hộ em nhiệt tình. Anh muốn em như vậy chứ? Em sẽ làm cho anh xem.

Vừa nói, cô vừa đứng dậy Nhưng Hải Đăng đã kéo cô ngồi xuống, nghiêm giọng:

- Thế Tần!

Thế Tần mím môi:

- Đừng có áp đảo tôi. Nếu thấy nóng ruột thì cứ qua bên đó lo cho cô ta đi, tôi không cần đâu, không hề.

Hải Đăng dần ly xuống bàn:

- Thôi được. Nếu em không thích thì mình về, anh không đồng ý em có thái độ như vậy.

Thái độ gay gắt của anh làm Thế Tần thấy bị xúc phạm nặng nề. Cô bướng bỉnh:

- Em không muốn về, anh có thể về nếu anh muốn.

Hải Đăng im lìm nhìn cô, vẻ mặt không giấu được vẻ bực mình. Nhưng anh cố dịu giọng:

- Đừng gai góc như vậy, Mi Mi Để anh đưa em về. Ở đây không vui gì đâu. Thế Tần ngoảnh mặt đi chỗ khác, như không muốn nghe. Cử chỉ của cô làm Hải Đăng bất lực, ngồi yên. Anh nhìn cô, rồi nhìn về phía bàn Thu Hà với vẻ bực mình, phiền toái.

Ở bên bàn kia, Thu Hà đã say khướt. Cô gục đầu, ngất ngưỡng như con gà.

Khi gã thanh niên kéo cô vào lòng, cô cũng ngã ập theo, không cưỡng lại Ba cô gái trong bàn Thu Hà nhìn nhau, rồi nói nói, cười cười, có vẻ như khuyến khích gã nọ. Hắn cũng nháy mắt với tên ngồi đối diện, cái nhìn đầy ngụ ý trao đổi.

Thế Tần nhìn chăm chăm gã nọ. Cô thấy cái gì đó bất an cho Thu Hà.

Nhưng cô chưa biết phải làm gì thì Hải Đăng đã lên tiếng:

- Có thể hắn sẽ làm gì đó để hại đời cô. Chắc chắn là như vậy.

Anh quay sang cô:

- Em chịu khó về một mình nghe Tần. Anh phải đưa Thu Hà về.

Thế Tần mở lớn mắt nhìn anh, choáng váng. Cô không tin là Hải Đăng cư xử như vậy. Cô lạc giọng:

- Anh lo cho cô ta đến mức sẵn sàng bỏ mặc em à?

- Đừng hiểu lầm anh, Mi Mị Thu Hà sắp bị hại như vậy, anh làm sao không được. Anh nghĩ em hiểu mà.

- Em không hiểu gì ngoài một điều là anh thương cô ta đến mức như vậy. Có lẽ anh không nhận ra tình cảm thật của anh, và có lẽ em đã không hiểu hết anh.

Hải Đăng có vẻ nóng ruột:

- Bây giờ không thể ngồi đây phân tích tình cảm của nhau. Em không thấy hắn sắp làm gì cô ấy sao?

Nổi nóng lên, Thế Tần nói ngang:

- Cô ta muốn như vậy mà. Mình làm thì mình chịu. Cô ta đâu còn là trẻ con nữa.

Hải Đăng nhìn cô lạnh lùng:

- Em còn tình người không Tần?

Cử chỉ của Hải Đăng làm Thế Tần bị khiêu khích đến mất bình tĩnh:

- Nếu tôi không có thì sao? Tại sao tôi phải lo lắng cho đứa con gái hư hỏng như vậy. Cô ta cần đàn ông đến thế sao? Vậy thì để cô ta thoải mái ý muốn đi.

Hải Đăng nhìn cô thật lâu, ánh mắt lộ vẻ tức giận:

- Không ngờ cô hẹp hòi đến như vậy, thậm chí là đê tiện. Trước đây tôi tưởng cô nhân hậu lắm.

- Có nghĩa là bây giờ anh mới thấy lầm chứ gì? Vậy thì cứ chia tay đi. Lần trước anh cũng muốn chia tay để quay lại với cô ta kia mà.

Hải Đăng lầm lì:

- Cô càng lúc càng nói bậy. Tại sao cô luôn gán cho tôi những chuyện lệch lạc như vậy. Cô lúc nào cũng có thành kiến về quá khứ của tôi. Yêu nhau mà không tin nhau thì thôi, tôi không cần đâu.

- Đó là hình thức tuyên bố chia tay phải không? Cũng được. Dù sao tránh một người như anh cũng tốt. Tôi không phải sợ khổ. Cho tôi mượn điện

thoại một chút.

Cô cầm lấy điện thoại của Hải Đăng đặt trên bàn. Anh cảm lại:

- Cô gọi cho ai vậy?

- Cho Phiên Tùng. Tôi muốn được ảnh đưa về, không cần đến anh.

- Tốt thôi. Cứ gọi đi.

Và anh đứng dậy, bỏ đi về phía bàn Thu Hà. Thê Tần đứng sững người ngó theo. Cô thấy Hải Đăng nói gì đó với gã thanh niên, hình như hẳn ta phải đổi và túm lấy áo anh gây gổ. Nhưng hẳn đã ngà ngà say, còn Hải Đăng thì rất tỉnh táo Anh đâm cho hẳn ta một cái khiến hẳn lão đảo té vào tường. Thật lạ là hẳn không dám phản ứng gì cả. Và anh đến đỡ Thu Hà dậy, dìu cô ra ngoài Đám người trong bàn trơ mắt ngó theo.

Thê Tần thả rơi người xuống ghế. Bất giác, cô muốn xô tất cả bàn ghế xung quanh mình, muốn là cái gì đó tung hết lên. Cô nhìn quanh. Vài người quay lại nhìn cô, tò mò. Thê Tần cứng người và xấu hổ. Cô rời bàn, đi như chạy ra cửa.

Người bồi bàn đuổi theo:

- Xin lỗi Cô chưa thanh toán tiền.

Thê Tần không dám nhìn cả anh tạ Cô long cong mở xách ra rút mấy tờ giấy bạc lớn:

- Bấy nhiêu đây đủ chưa anh?

- Khoang. Cô đưa dư rồi. Chờ tôi...

Nhưng Thê Tần đã bỏ đi ra ngoài Cô đi trên vỉa hè, vẫn còn cảm giác tê dại, xấu hổ và nhục nhã. Cô hận Hải Đăng đến hết mức có thể hận người nào đó. Đến tận bây giờ, cô cũng không tin anh ruồng bỏ cô như vậy... Anh ta có thể bỏ mặc cô để lo cho cô nàng mà anh ta tuyên bố đã chia tay Anh ta làm cô bẽ mặt ở chỗ đông người thế sao?

Nếu không có tối nay, liệu cô sẽ bị gạt gẫm đến chừng nào đây?

Thê Tần đi lang thang trên lề đường, đầu óc điên đảo, choáng váng. Cô không để ý mình đang đi đâu, sẽ làm gì. Đầu óc cô hùng hực những ý nghĩ giận dữ bẽ bàng. Cô không hay điệu bộ của mình rất lạ lùng, làm những người đi đường có lúc ngoái lại nhìn cô.

Một chiếc Toyota chọt thẳng lại bên lề, làm Thê Tần giật mình, đi lách vào trong. Cô như ưỡn người một chút và quay lại nhìn vào xe. Phiên Tùng cùng vừa mở cửa bước xuống:

- Sao đi một mình vậy Thê Tần? Cô đi đâu vậy?

Thê Tần đứng lại, đưa tay vuốt lại mái tóc bơ phờ trước ngực. Cô nhìn Phiên Tùng:

- Anh đi đâu vậy?

- Tôi mới đi với mấy thằng bạn, định về thì chọt thấy cô. Cô đi đâu lang thang vậy? Khuya quá rồi.

Thế Tần thở dài, cô mỉm cười:

- Tôi muốn đi dạo một chút

Phiên Tùng có vẻ không tin, nhưng không có ý hỏi . Anh nói như đề nghị:

- Cô lên xe đi, tôi sẽ đưa cô về . Từ đây về nhà cô xa lắm.

Thế Tần chột nhìn quanh . Đến giờ cô mới nhận thức được mình đang ở đâu

. Cô giơ tay lên xem đồng hồ, thẳng thốt:

- Mười giờ rồi sao ? Ôi ! Tôi tưởng còn sớm . Tôi cứ nghĩ trời mới vừa tối thôi.

- Đừng sợ ! Để tôi đưa về.

Thế Tần không từ chối . Cô theo anh đến xe . Thật may mắn khi gặp anh ta ở đây . Bây giờ cô mới nhớ lúc ở nhà hàng, cô đã định gọi điện cho anh ta.

Thế Tần tựa tay lên cửa, chống cằm nhìn ra ngoài đường . Cô thần thờ đến nỗi không thấy cái nhìn quan sát của Phiên Tùng . Thỉnh thoảng anh ta quay lại nhìn cô như khó hiểu . Nhưng anh ta lịch sự không hỏi.

Thế Tần chột gục đầu xuống cánh tay, ủ rũ như đang bị ý nghĩ dày vò trong lòng . Rồi cô ngẩng lên, quay qua nhìn Phiên Tùng:

- Anh có biết ở đâu bán rượu không ? Cô định mua cho hay uống ?

- Đừng hỏi . Hãy đưa tôi đến đó giùm đi.

- Không nên đâu Thế Tần . Bây giờ khuya quá rồi . Vớ lại, cô đâu có biết uống rượu . Tôi nhớ rõ điều đó mà.

- Nhưng tôi muốn uống . Tối nay tôi muốn quây . Anh cho tôi xuống đi.

- Cô bình tĩnh đi Tần . Có chuyện gì vậy ? Kể cho tôi nghe đi, sau đó tôi sẽ đưa cô về . Đừng làm như vậy.

Nhưng Thế Tần không nghe, thậm chí nói như hét:

- Anh không đưa thì thả tôi xuống đi . Tôi sẽ tự đi một mình.

Phiên Tùng lắc đầu, nhượng bộ:

- Được rồi, được rồi . Đừng la lớn như vậy . Tôi sẽ chiều ý cô.

Thế Tần ngồi ngay ngắn lại . Chột nhận ra mình vô lý và kỳ cục, cô nói nhỏ:

- Xin lỗi . Lẽ ra tôi không nên làm vậy . Tôi không cố ý nạt anh đâu.

- Tôi không giận đâu . Cô đừng ngại.

Phiên Tùng chột thẳng xe trước một nhà hàng:

- Cô chịu vào đây không ?

Thế Tần nhìn vào, rồi lắc đầu:

- Thôi, tôi không vô đó đâu . Anh đưa tôi về giùm đi.

Phiên Tùng cho xe lướt tới, mỉm cười:

- Sao cô đổi ý vậy ?

Thế Tần ngả người vào nệm, vẻ mặt buồn rười rượi:

- Tôi thấy người ta làm vậy là kỳ, lẽ nào tôi bắt chước người ta.

Cô ngừng lại một chút, rồi cười khẽ:

- Tôi không muốn có thêm một người coi thường mình, đủ rồi.

Phiên Tùng quay lại nhìn Thế Tần . Tư cách ngồi rã rời đến vẻ mặt thần thờ của cô toát lên một vẻ đẹp nào nùng . Nó khiến anh không thể không nhìn . Bất giác, anh đưa tay lên quay kính chiếu hậu về phía cô . Nhưng Thế Tần không để ý cử chỉ đó . Cô đắm đắm nhìn ra ngoài, khuôn mặt thanh tú bất động, chỉ có hàng mi cong vút là hơi chớp chớp, tưởng như ngân ngấn nước mắt.

Anh cố ý lái xe một vòng rồi mới đưa cô về nhà . Trời đã quá khuya, con hẻm nhà cô vắng ngắt . Tiếng chó sủa vang lên vắng vắng truyền suốt con hẻm . Thế Tần hơi sợ, cô đi sát vào Phiên Tùng hơn:

- Nếu không có anh, chắc tôi không dám đi một mình đâu . Hôm nay tôi thấy mình may mắn đến không ngờ . Cảm ơn anh nghe.

- Hy vọng là khi gặp lại, cô sẽ kể cho tôi nghe tối nay chuyện gì đã xảy ra với cô.

Thế Tần thở dài, không trả lời . Đến trước nhà, cô bước đến, luôn tay mở cổng . Phiên Tùng đứng chờ đến lúc cô vào nhà . Anh vẫy tay chào cô rồi mới quay ra đường . Tiếng chó sủa vắng vắng lại khuấy động trong đêm.

Thế Tần vừa đẩy cửa vào thì bà Mỹ cũng vừa đi ra, vẻ mặt có vẻ nhẹ nhõm .

Rồi bà nghiêm giọng:

- Con đi đâu vậy Mi ?

- Con đi chơi . Bạn con đưa về.

- Con làm mẹ lo rối lên . Lúc nãy thằng Đăng gọi điện hỏi con về chưa, mẹ chưa kịp hỏi han gì thì nó đã cúp máy . Hai đứa có chuyện gì vậy ?

Thế Tần nói miễn cưỡng:

- Anh ta đưa Thu Hà về, con không chịu nên giận . Lần này tội con không hòa nữa đâu mẹ a.

Bà Mỹ nhíu mày:

- Nó còn qua lại với con Hà sao ?

- Dạ.

Không muốn bị mẹ tra hỏi, Thế Tần tìm cách lên gác:

- Con mệt quá , lên ngủ nha mẹ . Mẹ ngủ đi, khuya rồi.

Bà Mỹ điềm đạm:

- Con đi ngủ đi . Ngày mai kể cho mẹ biết chuyện gì đã xảy ra.

Thế Tần dạ nhỏ, rồi đi lên phòng mình . Cô quăng xác tay xuống giường, và để nguyên quần áo, buông mình nằm xuống . Sự đau khổ cứ ứ đầy lồng ngực, cô không làm sao có thể thoát ra được, dù vô cùng muốn . Cô cứ nằm ngửa . Ánh trăng rọi vào phòng, nó càng trở nên lạnh lẽo và bạc trắng.

Buổi sáng, Thế Tần dậy không nổi . Cô có cảm tưởng mình trải qua cơn bệnh nặng, rã rời yếu đuối đến mức không gượng dậy nổi . Khi bà Mỹ vào phòng thì cô đã thức, nhưng không muốn ngồi dậy . Và mặc cho bà dỗ dành, cô chỉ yêu cầu được ở một mình.

Bà Mỹ đi chợ một lát thì Hải Đăng đến . Thấy anh, Thê Tần cũng không buồn ngóc đầu lên nhìn . Cô ôm gối, nhìn đăm đăm vào tường, như chán chường tất cả mọi thứ, nhất là người khách vừa đến này.

Hải Đăng kéo chiếc ghế đến gần giường, ngồi xuống đối diện với cô:

- Tôi qua cô đi đâu vậy ?

Thê Tần không trả lời, rõ ràng là không muốn nghe . Hải Đăng bỏ qua cử chỉ của cô . Anh nói mà mắt cứ nhìn ra cửa sổ:

- Tôi phải ở lại nhà Thu Hà suốt đêm để săn sóc cô . Cô có hình dung được chuyện gì xảy ra nếu tôi qua tôi bỏ mặc cô không ? Cô chỉ ở nhà một mình, lại say như vậy, nếu rơi vào tay tên du côn đó thì sao ? Cô cũng là con gái, sao cô không thông cảm những tai họa ghê gớm như vậy ?

Người Trong Mộng

Chương 14

Mắt Thê Tần bùng lên, răng nghiến chặt lại, nhưng vẫn không hé môi. Hải Đăng không nhìn thấy cử chỉ của cô, giọng anh sắt lại:

- Tôi qua, cô gọi hẳn đưa về phải không? Đó là cách cô trả lời đó sao? Và hai người đã đi đến đâu tận khuya vậy Tôi không tin cô trả thù kiêu đó. Thấp lăm, Thê Tần.

Thê Tần nhếch môi, cười lạt lẽo:

- Có thể.

Hải Đăng quay phắt lại:

- Có nghĩa là cô thừa nhận việc làm của mình.

- Tại sao tôi phải chối, khi tôi có quyền làm tất cả những gì tôi thích. Suy cho cùng thì tôi là người tự do mà.

- Tôi không đồng ý kiêu tự do buông thả như vậy.

- Tùy anh, anh có quyền thích hay ghét cái gì đó, tôi không có ý kiến.

Cô ngừng lại, rồi nói như đuổi:

- Sau chuyện hôm qua, tôi không muốn thấy mặt anh nữa Anh về đi.

Hải Đăng lăm li nhìn cô:

- Hôm nay tôi và cô cần nói hết mọi chuyện. Sau đó chia tay hay không là tùy cô.

Thấy ánh mắt thù ghét của cô, vẻ mặt anh trở nên lạnh lùng:

- Trước đến giờ, tôi đã cố chịu đựng những thành kiến của cô, vì tôi nghĩ rằng tôi đã có lỗi Nhưng phải mang gánh nặng của quá khứ đè lên hiện tại mãi thế này, tôi mệt mỏi lắm. Cuối cùng tôi thấy không chịu nổi sự cố chấp của cô nữa Hôm qua cô có thấy mình quá đáng không?

-...

- Nếu rộng lượng một chút, cô sẽ thấy chuyện tôi làm là đúng. Tôi không yêu Thu Hà, nhưng ít nhất cũng có một trách nhiệm về cô chứ. Tôi đã gây cho cô sự đau khổ thì một phần nào đó tôi cần lo lắng để đền bù. Lẽ ra cô phải thông cảm điều đó, và đừng cư xử thẳng thừng như vậy.

Thê Tần ngồi bật dậy:

- Anh nói hết chưa?

Hải Đăng khoát tay lại chặn:

- Để tôi nói hết. Nếu có tình người một chút thì hôm qua cô đã không làm khó tôi như vậy, tệ hại hơn là cô còn mượn Phiên Tùng để dẫn mặt tôi. Thì đó, tôi đã cho cô được như ý rồi đó. Cô thấy thế nào?

Thế Tần nhìn thẳng vào mặt anh ta:

- Tôi không thấy ảnh không đều bằng anh.

Hải Đăng quắc mắt:

- Từ trước tới giờ, cô đã gán cho tôi từ đó mấy trăm lần rồi.

- Tại vì lúc trước hay bây giờ, và cả sau này, anh đều chứng minh cho tôi thấy anh là loại người như vậy.

Hải Đăng cười khẩy:

- Nếu vậy, cô yêu tôi làm gì?

Thế Tần ngẩng mặt lên, nói một cách cay độc:

- Anh dùng từ đó sai rồi! Làm gì có chuyện yêu ở đây. Tôi chỉ muốn đùa thử cho vui thôi, xem quen với loại người sở Khanh khác với người thật tình ở chỗ nào. Tôi đâu có điên mà nghiêm túc với một người tôi coi khinh chứ.

Hải Đăng đứng bật dậy, cặp mắt anh nhìn cô như đổ lửa. Không dẫn được, anh đá phăng chiếc ghế, và quắc mắt nhìn Thế Tần:

- Thì ra cô đã nghĩ vậy. Vậy thì không còn gì để nói nữa. Chào.

Anh lao ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Những bậc thang gỗ như rung lên theo những bước đi giận giữ của anh. Thế Tần có cảm giác anh ta mang theo sự đổ vỡ không gì hàn gắn được. Cô thấy mình như mất đi tất cả, chỉ còn lại sự chán chường mênh mông.

Hải Đăng về khoảng một lúc thì Phiên Tùng đến. Thế Tần nghe tiếng anh dưới nhà. Có thể Hải Đăng đã gặp anh ở đường. Cô đến chải mái tóc, nhìn lướt người mình vào gương rồi đi xuống phòng khách.

Thấy cô, Phiên Tùng bỏ tờ báo xuống:

- Tôi đến thăm xem cô khỏe chưa? Cô bình thường rồi chứ?

Thế Tần hơi cười:

- Tôi có bệnh hoạn gì đâu. Nghe cách nói của anh, tôi tưởng mình là bệnh nhân đây.

Phiên Tùng định nói gì đó, nhưng anh ta lại thôi. Anh ta nhìn cô hơi lâu, nói lảng đi:

- Cô bình thường lại là tôi yên tâm rồi. Không có ý định uống rượu nữa chứ?

Thế Tần lắc đầu:

- Hôm qua tôi chỉ nghĩ điên khùng một tí thôi.

Cô hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi cười khẽ:

- Không ngờ tôi đã gây cho anh ấn tượng xấu như vậy.

Phiên Tùng nghiêng đầu:

- Ngược lại tôi không bao giờ nghĩ xấu về cô, bất cứ cô làm cái gì cũng được.

Thế Tần định nói thì chợt thấy Hải Đăng xuất hiện ở cửa. Cô im bật, nhìn anh. Hải Đăng lững thững đi vào. Anh giơ tay chào Phiên Tùng, rồi quay qua Thế Tần, cười khẩy:

- Tôi muốn quay lại xem cô tiếp tục làm những gì. Không ngờ cô tiến xa hơn những gì tôi đoán. Cô thật là một phụ nữ chính chuyên đó, Thẻ Tần.

Anh chống tay lên bàn, nhìn qua Phiên Tùng:

- Xin lỗi Tôi không có ý bất lịch sự với anh. Xen giữa hai người thế này thì thật là tầm bậy. Có lẽ sau đó tôi sẽ hối hận, nhưng bây giờ thì lại không.

Phiên Tùng hơi bất ngờ. Anh định nói gì thì Hải Đăng chặn lại:

- Tôi chỉ muốn tận mắt xem người yêu của tôi trả thù tôi thế nào thôi. Con sau đó là chuyện của cô ạ. Bây giờ thì đủ rồi. Xin chào.

Anh bắt tay Phiên Tùng, rồi bỏ đi ra, không hề để mắt đến Thẻ Tần. Cô mím môi, đứng dậy:

- Khoan, chờ một chút.

Cô chạy nhanh vào phòng lấy điện thoại di động chìa về phía Hải Đăng.

- Tôi quên trả cho anh cái này.

Hải Đăng cầm chiếc máy trên tay. Anh chột nhún vai, ném mạnh vào góc phòng và bỏ ra cửa.

Thẻ Tần ngồi xuống đối diện với Phiên Tùng, im lặng. Anh nhìn cô đăm đăm.

- Cô đã từng quen biết với Hải Đăng?

Cô thần thờ nhìn ra ngoài:

- Tôi biết anh ta không hề coi trọng tình cảm. Nhưng lúc đó, tôi cứ nghĩ với tôi, anh ta sẽ khác đi, và thật lòng thì tôi tin cậy anh ta. Nhưng bây giờ thì tôi thức tỉnh rồi.

Phiên Tùng lắc đầu:

- Lúc này, nhìn cửa chỉ của anh ta, tôi nghĩ rằng cô mới là người có lỗi.

Thẻ Tần ngược lên, cười lạt lẽo:

- Anh đánh giá thế nào cũng được, tôi không giận đâu.

Phiên Tùng suy nghĩ một lát, rồi ngược lên:

- Tôi biết Hải Đăng lâu rồi - Anh cười như thú nhận - Có một lần tôi và anh ta đụng chạm nhau vì giành giật một cô vũ nữ. Tôi biết anh ta nổi tiếng về lãng nhãng tình cảm... Ồ, với cô, tôi cảm thấy anh ta có khác đi.

Thẻ Tần chống cằm, ủ rũ:

- Cảm ơn anh an ủi tôi. Nhưng tôi biết mình đang ở vị trí nào. Anh ta bảo yêu tôi, nhưng sau lưng tôi thì vẫn còn qua lại với cô người yêu cũ. Tôi qua, cô ta say sưa trong nhà hàng. Anh có tưởng tượng được không? Anh ta đã bỏ mặt tôi để đưa cô nàng đó về.

Phiên Tùng nhướng mắt có vẻ không tin:

- Như vậy thì quá đáng thật.

- Anh thấy vậy à?

- Có phải tôi qua cô buồn vì chuyện đó không?

Thẻ Tần nói giản dị:

- Hôm qua, trên đường, có lúc tôi muốn đâm vào chiếc xe nào đó. Rất may là tôi đã không làm như thế.

- Cô yêu anh ta đến vậy à?

- Hình như tôi đã bắt đầu tình mộng rồi.

Cô lặng thinh một lát, rồi nói tiếp:

- Thật ra, tôi không ích kỷ như vậy đâu. Tôi qua, thấy cô ta sắp bị gã lưu manh nọ làm hại, tôi rất muốn đến giúp. Tôi thật sự không hề ghét cô ta... Nhưng vì... tôi thấy anh ta có vẻ lo điên lên, thế là tôi chịu không nổi. Tôi dọa là sẽ đi chơi với anh, nhưng anh ta phớt lờ. Anh ta đâu có yêu tôi đến nỗi sợ mất tôi.

Phiên Tùng mỉm cười:

- Vậy ra cô đã có ý định lôi tôi vào cuộc. Ít ra tôi cũng có chút xíu quan trọng với cô, chứ không đơn thuần là một cái tên.

Thế Tần cũng gượng cười theo:

- Lúc đó tôi tự ái quá, nên nói bậy.

- Sao cô không gọi cho tôi? – Phiên Tùng hơi nghiêm chỉnh.

Thế Tần lắc đầu:

- Tôi không muốn quậy lung tung, như thế không hay gì cả. Tôi không đứng đắn mà anh thì cũng vô tình bị biến thành trò hề. Anh đâu có đáng bị coi thường như vậy.

Phiên Tùng nhìn cô hơi lâu, ánh mắt lóe lên một tia gì đó rất lạ. Rồi anh nói chậm rãi:

- Cô bản lĩnh lắm, Thế Tần ạ.

Vẻ mặt Thế Tần vẫn không thay đổi:

- Tôi chỉ làm những gì tôi thấy cần làm thôi.

- Vậy cô quyết định chia tay với anh ta rồi chứ?

- Bây giờ tôi nghĩ cần phải làm như vậy. Còn anh ta thì rất độc đoán. Anh ta ghét nhất sự thiếu chung thủy. Còn tôi thì lại vô tình để cho anh ta thấy như vậy. Tôi không có ý định thanh minh đâu. Tôi nghĩ anh ta cũng muốn chia tay, như vậy hay hơn.

- Thật không? Cô suy nghĩ kỹ chưa?

Thế Tần không trả lời. Cô chống cằm, nhìn xuống bàn, tự hỏi sao mình lại có thể nói những ý nghĩ thâm kín của mình với anh ta. Vô tình cô lại lôi thêm anh ta vào cuộc. Tự nhiên cô thấy chán không thể tả.

Hải Đăng gõ nhẹ vào cánh cửa. Phía bên trong, Thu Hà vẫn đứng cầm cúi cắt đồ. Gọi mãi vẫn không thấy cô ngẩng lên, anh mỉm cười, đẩy nhẹ cửa bước vào.

- Chào em. Chúc mừng sinh nhật.

Thu Hà ngẩng lên, khuôn mặt cô như rạng rỡ lên.

- Ôi trời! Anh đến, vậy mà em không biết. Sao hôm nay đến tìm em vậy?

- Em không nhớ hôm nay là ngày gì à?

Vừa nói, anh vừa đặt gói quà trên bàn:

- Chúc mừng sinh nhật.

Mặt Thu Hà đỏ lên, đôi mắt long lanh

- Ôi! Em không nhớ ngày sinh nhật của mình nữa Anh làm em cảm động quá.

- Sao em may mắn quá vậy?

Thu Hà dịu dàng:

- Tại đồ của khách nhiều quá. Noel mà anh. Thường mấy ngày này, người ta may đồ nhiều lắm.

- Vậy hả? Thế có thể đi chơi một chút được không?

- Anh đưa em đi chơi thiệt hả?

- Hôm nay sinh nhật em, anh muốn có một bữa tiệc nhỏ cho em.

- Em cảm ơn anh nhiều lắm. Chờ em chút nha.

Cô khoan thai đi ra nhà sau nói với dì Lan, rồi lên phòng thay đồ. Không đầy nửa giờ sau, cô bước xuống, ngượng ngùng đứng trước mặt Hải Đăng như muốn khoe chiếc áo lông lầy của mình. Anh ngược nhìn lên cô, mỉm cười:

- Tôi nay em đẹp lắm. Đi chưa nào?

- Dạ.

Cô theo anh ra xe. Hải Đăng đưa cô vào một quán. Tối thứ bảy, quán đông nghẹt, tìm một bàn trống không phải dễ. Cả hai len qua các dãy đến cuối phòng. Hải Đăng quay lại gọi người phục vụ, rồi nhìn Thu Hà, cười dịu dàng:

- Em thích chỗ này không?

- Dạ, thích. Chỗ này anh đã đưa em đến một lần rồi! Lần đó gặp Thẻ Tàn đi với bạn đó. Anh nhớ không?

- Vậy hả? Em nhắc, anh mới nhớ.

Anh chợt im lặng, vẻ mặt trở nên trầm ngâm, Thu Hà rụt rè:

- Em nhắc Thẻ Tàn làm anh không vui hả? Em xin lỗi.

Hải Đăng cười khẽ:

- Không có gì đâu. Mình đừng nói chuyện đó nữa.

Hai ly kem được mang ra. Anh đẩy về phía cô, nói như đùa, bảo đảm không đòi điều kiện gì cả.

Thu Hà lắc đầu lia lịa:

- Em đâu có muốn ăn hai ly Em không muốn anh nhường cho em đâu, với lại mình có thể gọi thêm mà.

Hải Đăng lắc đầu, nháy mắt:

- Anh đùa chút thôi, đừng ngại, cô bé.

Thu Hà chợt hiểu ra, mặt ngượng ngượng. Cô lí nhí:

- Em không hiểu Em tưởng anh nói thiệt. Em làm anh mất hứng phải không?

- Không có đâu. Đừng ngại, cô bé.

Hải Đăng vô tình lặp lại Nhưng Thu Hà cứ bần khoăn nhìn khuôn mặt anh.

Cô nói như dò hỏi:

- Anh nhớ Thẻ Tàn phải không?

- Không, anh quên cô ta lâu rồi.

Thu Hà mỉm cười:

- Em có nhớ lần anh kể với em. Mỗi lần vào quán kem, cô ấy bắt anh phải uống cà phê, cô ấy bảo, con trai không được anh kem của con gái Thẻ Tàn tình nghịch quá, anh nhỉ?

- Ồ... hình như vậy – Hải Đăng tỉnh bơ.

Thu Hà nghĩ một chút, rồi rụt rè:

- Cô ấy vui nhộn và có cá tính. Còn em thì mờ nhạt quá phải không? Đi chơi với em, anh chán lắm phải không?

Hải Đăng lắc đầu:

- Anh không nghĩ như vậy.

- Anh nói thật chứ, Anh Đăng?

- Thật chứ. Em hiền và dễ thương. Em cũng có nét riêng của em vậy.

Thu Hà không hỏi nữa. Cô ngồi im nhấm nháp kem, thỉnh thoảng lại nhìn khuôn mặt trầm ngâm của Hải Đăng. Cô không hiểu anh ta nghĩ gì, nhưng việc anh ta nhớ ngày sinh nhật của cô làm cô sung sướng ngây ngất cả người. Cô chưa thấy ai chu đáo như vậy.

Hải Đăng chợt nhìn đồng hồ:

- Về chưa em?

- Dạ.

Thu Hà luyến tiếc đứng dậy, theo anh ra ngoài đường. Cô rất muốn đi chơi, nhưng không dám đòi Với lại Hải Đăng lúc nào cũng có gì đó rất xa xăm, khó hiểu. Cô sợ anh ta không vui.

Hải Đăng đưa Thu Hà về nhà. Sau đó, anh lái xe đi một cách không định hướng. Hôm nay cũng là ngày sinh nhật của Thẻ Tàn. Sinh nhật cô cũng trước Noel mấy tuần. Anh nhớ điều đó rõ lắm, nhưng nhớ chỉ để mà nhớ, thậm chí không nhớ lại hay hơn.

Tự nhiên Hải Đăng rẽ qua con đường đến nhà ông Thành.

Từ khi mẹ kết hôn, cô đã theo mẹ về nhà mới, nhưng vẫn đi làm. Rất nhiều lần Hải Đăng thấy Phiên Tùng đến đón cô ở cổng công ty. Điều đó càng làm anh nổi điên hơn và quyết định dứt khoát với cô. Tính anh là vậy, chỉ muốn những gì của mình phải tuyệt đối chỉ là của mình. Anh không chấp nhận được sự chia sẻ, dù dưới bất cứ hình thức nào.

Mà tệ hại hơn là Thẻ Tàn đã hoàn toàn không chung thủy như anh muốn.

Rốt cuộc anh thấy mình như Thái Hân ngày xưa, bỏ mặc những tình cảm trọn vẹn dành cho mình, để mù quáng lao theo một người xem mình quá rẻ.

Hải Đăng dừng xe bên đường, và ngược nhìn lên lầu Trên phòng, đèn hãy còn sáng. Anh không biết mình đến đây để làm gì, cần cái gì? Có lẽ anh chỉ muốn nhìn Thê Tần. Hình như anh đã nhớ cô nhiều hơn ý muốn của mình. Hải Đăng định bật công tắc định đi về thì ông bà Thành cũng vừa đỗ xe trước cổng. Bà Mỹ thấy anh, và mở cửa bước xuống, đi về phía anh.

- Con mới tới hả? Vào nhà đi. Lâu rồi, di không gặp con. Con vào nhà đi. Không thể từ chối được, Hải Đăng đành bước xuống, theo bà vào phòng khách. Bà Mỹ hỏi vồn vã:

- Lúc này mẹ con có hay gọi điện về không? Di nghe nói chị ấy sắp về. Có nói với con là còn mấy tháng nữa không?

Hải Đăng mỉm cười:

- Hình như là tét. Mẹ con chỉ định như vậy thôi, chứ chưa nói dứt khoát. Im lặng một lát, bà Mỹ hơi dịu dàng:

- Còn con thì sao? Lúc này con có thay đổi gì không?

- Con bình thường.

- Chùng nào con dám cưới Phải ổn định đi Đăng ạ. Di biết mẹ con lo cho con lắm. Di thấy Thu Hà nó cũng xứng với con lắm, kéo dài lâu quá không tốt.

Hải Đăng ngược lên, hơi cười:

- Con cũng thấy vậy, nhưng con chưa nghĩ đến chuyện đó, không vội đâu di ạ.

Ngoài cửa có tiếng giày đi thật chậm. Rồi Thê Tần vào đến cửa Hình như cô biết có mặt Hải Đăng ở đây nên hơi miễn cưỡng. Thấy cô, bà Mỹ đã lên tiếng ngay:

- Sao con về sớm vậy Mi Sinh nhật vui không con? Có anh Đăng đến chơi nè.

Hải Đăng quay lại chào cô bằng nụ cười thản nhiên. Thê Tần cũng gật đầu chào lại:

- Anh Đăng tới lâu chưa?

- Chỉ mới đến thôi.

Thấy Thê Tần định bỏ đi, bà Mỹ ngọt ngào:

- Thê Tần ngồi chơi với anh Đăng chút đi con. Anh em lâu không gặp, đừng có lạt lẽo quá không hay.

Thê Tần miễn cưỡng đến ngồi gần bà Mỹ. Cô thật tình không biết nói gì, hỏi thăm cái gì. Bởi vì hỏi thế nào cũng đụng chạm đến điều cả anh lẫn cô đều muốn tránh. Hải Đăng chur động lên tiếng:

- Cô còn làm ở chỗ cũ không?

- Vẫn còn, cũng bình thường thôi. Lúc này anh có khỏe không?

Có tiếng chuông reo. Thê Tần đứng dậy đến nhắc ống máy nghe. Rồi quay lại:

- Điện của mẹ.

Bà Mỹ đứng lên, đi về phía cầu thang. Thế Tần trở lại ngồi đối diện với Hải Đăng, nhìn lảng đi nơi khác:

- Công ty của anh vẫn hoạt động bình thường chứ? Lúc này anh có gì mới không?

Hải Đăng nhìn cô một cách cố ý, rồi chợt cười:

- Rất may là nó không bị phá sản, và tôi vẫn bình yên.

Thế Tần quay nhanh lại, nhìn anh một cái. Cô không ngạc nhiên đến nỗi không hiểu cách châm biếm của anh tạ. Nó làm cô nhớ đến Xuân Uyên. Hứ! Anh ta thật kiêu ngạo khi nghĩ rằng cô bị đau vì khổ. Cô cong môi lên, chanh chua:

- Bởi vì anh không đáng cho người ta quan tâm để mà trả thù, thậm chí không hoài hơi để ghét. Ai lại chịu khó đi trả thù một người mình coi không ra gì.

Hải Đăng lại cười:

- Thì ra cô cũng còn chịu khó mắng nhiếc tôi.

Thế Tần lập tức trả đũa:

- Không phải đúng như anh nghĩ đâu. Người ta cũng có thể nhận xét được người dung như vậy mà.

- Nói cách nào cũng vậy thôi.

Anh hơi nghiêng người vào thành ghế, điệu bộ đầy vẻ ngạo mạn:

- Lúc này cô thế nào Bao giờ định mời thiệp tôi? Phiên Tùng khỏe chưa?

- Tất nhiên. Người không đều thì bao giờ cũng khỏe.

Hải Đăng tỉnh bơ:

- Nói vậy, theo tôi nghĩ, những người trong bệnh viện toàn là đồ đều cả, vì họ đâu có khỏe. Rất may tôi không nằm trong những số đó.

Thế Tần cứng họng ngồi im. Rồi cô cười khẩy, không thèm đối đáp với anh tạ. Hải Đăng cũng như không muốn mất thời giờ với cô nữa. Anh nhìn đồng hồ.

- Tối rồi, tôi phải về đây. Nói giùm là tôi chào dì Mỹ nhé.

- Cảm ơn.

Thế Tần cũng đứng ngay dậy như cố tình đuổi khách, nhưng không tiến ra cửa. Hải Đăng giơ tay chào cô, kèm theo nụ cười ở góc môi. Nụ cười mà trước đây Thế Tần ghét cay ghét đắng, vì nó biểu hiện sự phớt lờ, bất cần.

Hải Đăng ra gần đến cổng, thì bà Mỹ đã đuổi theo:

- Sao con về sớm vậy. Lâu quá không gặp, dì còn muốn hơi thăm chuyện của con.

Anh đứng lại, mỉm cười:

- Con cần về sớm có chút công việc, để hôm nào con trở lại thăm dì.

- Tuần sau nhà dì tổ chức tiệc Giáng Sinh, con nhớ đến nghe Đăng. Đưa Thu Hà đến chơi nhé. Lâu quá, dì không gặp nó.

- Dạ.
- Con hứa là phải đến đó nghe. Dì chờ con đó. Coi như tới thăm dì. Con hứa chứ.
- Dạ, đầu tuần sau con đến.

Người Trong Mộng

Chương 15

- Nhớ đến nghe Đăng . Đưa Thu Hà đến chơi nhé . Lâu quá, dì không gặp nó.
 - Dạ.
 - Con hứa là phải đến đó nghe . Dì chờ con đó . Coi như là tới thăm dì . Con hứa chứ ?
 - Dạ, đầu tuần sau con đến
- Bà Mỹ tiễn Hải Đăng ra đến tận xe rồi mới quay vào . Thẻ Tần đã đi lên phòng . Bà tắt đèn rồi đến phòng cô:
- Lúc này đi vui không con ? Sao con về sớm vậy ?
- Thẻ Tần buộc lại tóc , nói với vẻ buồn chán:
- Tụi nó quậy quá, con không thích . Con muốn về ngủ cho rồi.
- Bà Mỹ không để ý cử chỉ của cô , chỉ theo đuổi ý nghĩ của mình:
- Mai một nếu Hải Đăng nó tới, con đừng có lạnh nhạt như vậy . Làm vậy mẹ coi không được.
 - Mẹ sợ anh ta nghĩ con bất lịch sự hả ? Mặc kệ anh ta nghĩ sao thì nghĩ , con không thèm quan tâm đến đâu.
 - Mẹ nghĩ nó không câu nệ như vậy đâu, nhưng con làm như vậy coi không hay chút nào. Dù bây giờ con với nó rạn nứt, nhưng ngày trước nó cũng là người ơn của mẹ con mình . Không còn chút tình cảm thì cũng còn tình nghĩa chứ con.
 - Thì con cũng đâu có quên ơn anh ta . Lúc này mẹ bảo thì con cũng đã nói chuyện rồi chứ bộ.
 - Nhưng thái độ như vậy là coi không được . Làm gì con nhìn nó như kẻ thù vậy ?
- Thẻ Tần chống đối yếu ớt:
- Đâu có mẹ . Với lại anh ta đâu có ảnh hưởng gì đến con . Con ghét anh ta làm gì.
- Bà Mỹ nhìn cô một cái:
- Thôi được rồi. Đi ngủ đi. Nhớ tắt đèn và không được thức khuya nghe. Mẹ

thấy con càng ngày càng giống cọng bún đó.

Thê Tần dạ nhỏ , chứ không trả lời gì . Bà Mỹ đi ra rồi chợt quay lại:

- Mẹ đã bảo tối Noel nó tới chơi, con nhớ phải tiếp đón nó vui vẻ đấy. Đừng có thái độ như lúc nãy nữa.

Rồi bà đi ra ,khép cửa lại. Thê Tần ngồi ngẩn ngơ nhìn theo . Cô mân mê chiếc lược một cách vô ý thức . Tự nhiên cô giận mẹ ghê gớm. Mẹ thừa biết cô sẽ không chịu nổi sự có mặt của họ, thế mà cứ quý trọng họ một cách quá đáng . Cô biết chắc chắn anh ta sẽ đưa Thu Hà đến . Đó có khác gì sự khiêu khích . Mẹ đã làm hỏng một đêm giáng sinh vui vẻ của cô rồi.

Rồi cũng đến ngày Noel , dù cô có trông đợi hay sợ hãi thì nó cũng đến .

Buổi chiều, cô trang điểm với tâm trạng của một người sắp bước lên đoạn đầu đài. Và dù muốn dù không, cô cũng phải làm cho mình đẹp rực rỡ . Cô không muốn làm con vịt trời xấu xí như năm trước nữa.

Khách đến vào lúc nửa đêm, cũng đông như năm ngoái . Nhưng đêm nay Thê Tần xuất hiện trong bữa tiệc với tư cách con gái của chủ nhà . Cô phải chạy hết đầu này đến đầu kia để tiếp khách, tim đập đến mức khó thở . Cô căng người, chuẩn bị tinh thần đón hai người khách mà mình sợ nhất.

Nhưng rất may là họ không tới . Chúa phù hộ cho cô . Họ đã không tới.

Cô ngồi với Phiên Tùng đĩa thức ăn trên tay, tinh thần bắt đầu thoải mái hơn chút ít , và bắt đầu nói chuyện hoạt bát hơn . Cô uống khá nhiều bia với Phiên Tùng . Cả anh cũng nói chuyện không ngớt . Vẻ đẹp của cô tối nay làm anh thấy lao đao.

Cả hai đến đứng bên cửa sổ đón gió ngoài trời, cũng y như năm ngoái họ đã đứng . Phiên Tùng tựa tay vào thành cửa ,đứng nghiêng người nhìn cô.

- Thê Tần còn nhớ năm trước không ?

- Năm trước, em với anh cũng đã đứng ở đây.

- Lúc đó ,anh thích em ngay khi thấy em đi ngang, và anh đã nghĩ phải chinh phục em bằng mọi cách.

Thê Tần uống ngụm nước, mắt hơi khép lại mỉm cười:

- Đến thời điểm đó , anh vẫn còn tính háo sắc.

Phiên Tùng chặn lời:

- Và đó là thời điểm cuối cùng anh quyết định dừng chân.

Cô chỉ cười, không trả lời, khuôn mặt cô trong nửa tối nửa sáng có sức quyến rũ khó cưỡng . Anh nghiêng mặt đến gần cô hơn.

- Tối nay em đẹp kỳ lạ. Chưa bao giờ anh thấy em đẹp như vậy.

Thê Tần quay lại:

- Vậy nếu có người nào đó đẹp hơn, anh sẽ thế nào ? Có ý nghĩ chinh phục không ?

Phiên Tùng giơ tay lên:

- Xin thê là không . Anh tu rồi . Anh thê sẽ tu suốt đời bên em , nếu em

không từ chối.

Thế Tần im lặng . Anh lại nhắc đến chuyện đó , một chuyện mà bao giờ cô cũng muốn né tránh, và không biết sẽ chấm dứt nó ở thời điểm nào . Một năm, hai năm... hay có thể là sẽ ngần ngừ đến lúc không còn trẻ nữa . Ấn tượng mà Hải Đăng để lại cho cô làm cô đề phòng Phiên Tùng như một phản xạ rồi.

Phiên Tùng chợt đứng thẳng lên, nói nghiêm chỉnh :

- Sao , Thế Tần ? Em lại muốn né tránh phải không ? Anh nói ra không phải để thấy em im lặng.

- Đừng ép em như vậy , anh Tùng.

- Anh chờ lâu quá rồi, lâu hơn sự chịu đựng của anh . Em biết mấy ngày nay anh đã nghĩ gì không ? Anh quyết định tối nay sẽ hỏi em . Anh muốn sáng tỏ mọi chuyện ở thời điểm này . Em hiểu không ?

Thế Tần nhìn xuống chiếc ly trên tay:

- Nếu cảm thấy đã phí hoài thời gian, anh nên chấm dứt ở đây đi . Em nói thật , em không muốn ràng buộc anh đâu.

Phiên Tùng ngược nhìn lên trời, chán nản:

- Lại cũng là câu đó . Em đã nói với anh mấy chục lần rồi.

- Nhưng đó là em nói thật và em chỉ nghĩ vậy mà thôi.

Phiên Tùng lắc đầu ngao ngán:

- Anh không hiểu em là người hay là đá ? Hẳn gây cho em ấn tượng sâu sắc đến vậy sao ? Có nghĩa là em còn yêu hẳn ?

Thế Tần bậm môi:

- Em không muốn lôi anh ta vào cuộc , chỉ nói về chúng ta . Và em nói thật lòng. Nếu mất anh, em sẽ buồn lắm . Nhưng chỉ dừng lại ở đó , em không thể có cảm giác yêu, và cũng không muốn anh vương bận em.

- Đừng nói như vậy.

- Vâng, thì em sẽ không nói. Nhưng anh hãy nghĩ về mình đi. Anh có thể yêu một ai đó và người đó sẽ trọn vẹn với anh . Thay vì quan tâm đến em, anh hãy dành thời gian cho người khác, đừng phí hoài ngày tháng cho em . Tuổi trẻ đi qua nhanh lắm.

- Nói vậy, em không sợ cho tuổi trẻ của mình sao ?

Thế Tần tư lự:

- Có lúc nghĩ rồi mình sẽ già, sẽ sống cô đơn, em sợ lắm . Nhưng điều đó không có nghĩa là em nhắm mắt làm liều . Với em , hôn nhân phải có tình yêu, còn không thì thôi.

Phiên Tùng thở dài:

- Thôi được, không nói chuyện đó nữa . Anh sẽ kiên nhẫn chờ . Suy cho cùng thì anh cũng như em . Nếu lập gia đình mà không cần tình yêu hoặc yêu hờ hững thì anh đã có vợ từ lâu rồi.

- Em chỉ sợ đến lúc nào đó anh hối hận vì đã phí thời gian với em . Bây giờ thì còn kịp.

- Anh là con trai, không sợ mấy chuyện đó.

Thế Tần đưa ly cho anh:

- Lấy giùm em nước lạnh, nãy giờ em nặng đầu quá.

- Sao vậy ? Em bệnh không ?

- Không sao đâu . Chắc tại em uống bia.

Phiên Tùng âu yếu:

- Lúc này em hư lắm rồi đấy . Còn bày đặt uống thứ này nữa.

Anh đi về phía cuối phòng . Thế Tần đứng yên , ngược mắt nhìn những ngôi sao trên trời . Cô chợt cảm thấy gờn gợn vì một cái gì đó phía sau mình . Tự nhiên cô quay lại, và không cần phải tìm kiếm lâu . Ánh mắt cô chạm phải tia nhìn bóng rắt của Hải Đăng . Anh ta đứng gần đó, tựa lưng vào tường và nhìn cô.

Thế Tần đưa nhanh mắt tìm Thu Hà , nhưng không thấy cô ta . Lạ thật .

Không lẽ anh ta đến một mình, và đến tự lúc nào ? Cô nhớ rất rõ mình đã đứng ở cửa thật lâu, và đã định ninh khuya nay anh ta sẽ không có mặt.

Nhớ ra vai trò chủ nhân của mình, Thế Tần hít một hơi thật sâu, rồi đi về phía Hải Đăng.

- Anh mới tới ? Mời anh vào trong kia , hình như anh đến rất trễ ?

- Hình như vậy.

- Anh uống chút nước nhé ? Anh muốn uống gì ?

- Có rượu không ?

Thế Tần ngần ngừ một lát rồi gật đầu:

- Dạ có . Mời anh lại đằng kia.

Cô đi về phía cuối phòng . Hải Đăng lững thững đi theo . Đến bàn nước, cô nhìn quanh Phiên Tùng không còn ở đó . Như vậy lại hay hơn . Cô không muốn làm cho hai người khó chịu . Cô tìm chiếc ly rót rượu ra, đưa tận tay anh.

- Mời anh.

- Cám ơn.

Cô bước đến lấy vào khoanh thiết, đặt vào đĩa, và quay lại đưa cho Hải Đăng, nhưng anh khoát tay từ chối.

- Cám ơn.

Thế Tần tròn mắt nhìn Hải Đăng . Cô mới quay đi không đầy năm phút , thế mà anh ta đã uống hết một ly đây và đang tiếp tục rót . Điều bộ anh ta lờ đờ có vẻ khác ngày thường . Hình như anh ta đã say trước khi đến đây . Cô nhìn anh với nụ cười xã giao:

- Sao hôm nay anh không đưa Thu Hà đến chơi ?

Hải Đăng lắc đầu, không trả lời . Cử chỉ của anh làm Thế Tần đâm ra lúng

túng . Cô cố vớt vát:

- Nãy giờ anh gặp mẹ tôi chưa ? Mẹ tôi trông anh lắm đấy . Mẹ tôi bảo...
Cô không nói hết câu đã im bật . Cái nhìn của Hải Đăng làm cô rùng mình .
Không cần cả kín đáo ,anh ta cứ nhìn cô từ đầu xuống chân . Đôi mắt anh ta
bình thường đã dữ ,bây giờ lại còn dữ dội hơn . Tự nhiên cô cũng cúi xuống
nhìn áo của mình, nhột nhạt.

Hải Đăng chợt cười khan, rồi nói một câu không biết là khen hay mỉa:

- Tối nay cô đẹp lắm.

- À... Ồ c... cũng không đến nỗi tệ... cảm ơn anh... Thê Tần nói một cách
hoang mang . Cô không hiểu anh ta muốn nói gì . Từ trước đến giờ, anh ta
có khi nào bảo cô đẹp đâu . Chuyện gì vậy ?

Hải Đăng chợt nhìn ra ngoài, rồi quay lại nhìn cô:

- Nhảy không ?

- Hả ? Anh nói gì ?

- Tôi hỏi có thể mời cô nhảy một bản không ?

- Tôi... tôi...

Thê Tần còn đang ngần ngừ thì anh đã mạnh mẽ kéo cô đi.

- Đừng sợ . Tôi không làm cô bị vấy bẩn đâu . Hấn cũng thừa biết trước đây
cô là gì của tôi rồi . Và tối nay cô cũng ra dáng chủ nhà lắm.

Bị anh ta lôi đi . Thê Tần không có cách gì cưỡng lại . Cô hơi ngửa người ra
sau để khuôn mặt mình đừng gần mặt anh ta quá, và quay chỗ khác để tránh
nhìn anh ta.

Hải Đăng kéo mặt cô lại:

- Khó chịu lắm à ? Hay là sợ ?

Hành động của anh ta nãy giờ làm Thê Tần không biết phải phản ứng làm
sao . Đốp chát cũng không được , mà vui vẻ xã giao thì lại càng không . Cô
trở nên thụ động trong mọi tình huống . Tối nay, anh ta có vẻ gai góc quá,
nhất là lại làm lì . Sự làm lì mà cô biết rất rõ nó chứa một ý nghĩ nào đó đáng
sợ . Tối nay, anh ta làm cô ngạc nhiên vì sự có mặt và cả thái độ khác
thường của anh ta . Đúng là như vậy.

Hết bản nhạc , Hải Đăng buông cô ra , nhưng vẫn đứng một chỗ.

- Có thể nói chuyện được không ?

Thê Tần ngạc nhiên:

- Chuyện gì ? Nói ngay bây giờ à ?

- Phải, nói ngay bây giờ.

- Anh say quá rồi . Tôi thấy là...

Hải Đăng ngắt lời:

- Chính vì say nên tôi thấy cần nói hơn . Tối nay tôi đã quyết định như vậy.

Thê Tần lắc đầu , cười gượng:

- Để dịp khác nghe anh Đăng . Bây giờ tôi mệt lắm . Xin lỗi, tôi muốn nghỉ

một chút.

Cô nhún chân chào anh , rồi đi lên cầu thang về phòng mình . Thái độ của Hải Đăng làm cô thấy ngại, nhất là có Phiên Tùng ở dưới . Tránh mặt cả hai người là hay hơn cả.

Nhưng cô vừa buông mình xuống giường thì cánh cửa đã bị đẩy mạnh . Rồi Hải Đăng bước vào . Cô ngồi bật dậy, sùng sốt:

- Sao anh dám vào đây ? Anh có biết như vậy là xông xáo và bất lịch sự không ?

Hải Đăng dùng chân hất cho cánh cửa đóng lại . Rồi dựa vào cửa.

- Trước đây, tôi cũng đã từng vào phòng cô, và cô đã từng cho phép như vậy rồi.

- Nhưng bây giờ đã khác . Anh không được làm như vậy.

Hải Đăng kéo ghế ngồi đối diện với cô, nhìn cô như người ta đánh giá tiêu chuẩn sắc đẹp , Thề Tần cau mặt.

- Anh có biết nhìn người khác sùng sùng như vậy là bất lịch sự không ?

Anh trả lời cô bằng câu nói xa đề lảng lảng:

- Tại sao cô và anh ta chưa làm đám cưới ?

Thề Tần hơi khựng lại, cô chưa biết nói gì thì anh ta nói tiếp:

- Tôi thấy anh ta đeo đuổi cô như vậy là hơi lâu so với tính cách của anh ta.

- Đó là chuyện của tôi, không việc gì đến anh.

- Đúng vậy . Đúng là không việc gì đến tôi . Nhưng cô biết đấy, tính tôi vốn thích xen vào chuyện người khác, đặc biệt là chuyện của cô.

Thề Tần nhìn anh một cái . Thật không chịu được thái độ của anh ta . Không thể nào hiểu được anh ta muốn gì . Nếu nghĩ anh ta đến để xin lỗi thì là chuyện nằm mơ, còn nếu cho là anh ta tò mò thì cũng rất vô lý . Bực mình quá cô thẳng thừng :

- Anh cứ nói thẳng đi . Anh muốn gì vậy ?

Hải Đăng điềm nhiên:

- Muốn lấy lại những gì mình đã mất.

Thề Tần nhìn anh không hiểu . Hải Đăng vẫn tiếp tục cái giọng chậm rãi gần như thản nhiên.

- Đến thời điểm này, tôi chợt nhận ra mình là một thằng ngốc, còn cô thì đúng là đồ điên. Tại sao cả tôi và cô để mình đổ vỡ một cách vô lý như vậy ?

Cô hận tôi vô lý và trả thù cũng hết sức vô lý. Có đáng phải vậy không?

Thề Tần liếm môi, những ý nghĩ khó chịu dội lại, nhường chỗ cho cảm giác tò mò dễ chịu:

- Anh đang say đó. Anh có nhận thức được là đang nói gì không?

Hải Đăng cau mặt, có vẻ giận dữ:

- Đừng có nói kiểu đó với tôi. Không phải đây là lần đầu tiên cô chọc giận tôi như vậy đâu.

- Được, tôi sẽ không nói nữa, sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện này nữa. Bởi vì nghe anh nhắc, tôi chỉ thêm nổi giận... Không bao giờ tôi rời bỏ ý nghĩ anh là một người đê. Đó là cách tôi trả lời đó. Xong rồi chứ ?

Hải Đăng thản nhiên:

- Cứ cho là như vậy, nhưng cô vui lòng chứng minh cụ thể, tôi đều như thế nào ?

- Hãy nhìn lại những gì đã làm với tôi buổi tối đó, như vậy tự anh sẽ có câu trả lời.

Hải Đăng quay mặt chỗ khác:

- Đến bây giờ vẫn là ý nghĩ đó, cô không thay đổi được chút nào cả. Đúng là cô cố chấp đến mức không chịu nổi.

- Đến giờ mà anh vẫn còn bảo tôi cố chấp và khư khư giữ lấy quan niệm phóng túng của mình. Vậy thì tôi nói cho anh biết, tôi không yêu Phiên Tùng, nhưng sẽ chọn anh, vì anh chỉ biết có mình tôi, chứ không kéo thêm người thứ ba vào cuộc. Còn anh thì sao ? Yêu một người mà vẫn thích kèm thêm một người. Ở đây không có chỗ cho lòng tham đó đâu.

Nét mặt Hải Đăng vẫn trơ trơ, thản nhiên:

- Cô cho là tôi thích Thu Hà?

- Điều đó, anh tự biết lấy.

Hải Đăng chột đứng dậy, bước về phía cô, kéo cô đứng lên:

- Cô là người ngu ngốc, vì không biết phân biệt yêu hay lòng tốt, cũng không biết mình thật sự cần cái gì. Vậy thì xuống gặp anh ta đi, sau đó xác định xem mình thật sự muốn gì.

Thế Tần cố gỡ tay anh ra:

- Tôi không muốn gặp ai hết, nhất là gặp anh. Anh ra khỏi đây ngay, và từ đây về sau đừng có đến nhà tôi nữa.

Cô chưa nói hết câu thì đã có tiếng gõ cửa. Rồi tiếng Phiên Tùng nôn nóng:

- Thế Tần! Em có trong đó không?

Hải Đăng buông Thế Tần ra, nhìn về phía cửa:

- Hay lắm. Tôi đang muốn gặp anh ta.

Thế Tần định chạy đến mở cửa. Nhưng anh gạt cô lại và tự mình bước ra mở. Phiên Tùng sững sốt khi thấy anh, rồi đưa mắt nhìn vào phòng. Thấy dáng điệu bối rối của Thế Tần, anh bước nhanh vào phòng, giận phùng lên:

- Như vậy là sao ? Hai người đang giở trò gì vậy ?

Anh nhìn Hải Đăng như đồ lửa. Hải Đăng nhún vai, không trả lời. Anh quay phắt qua Thế Tần:

- Cô tránh mặt tôi để lên đây với hắn. Cô làm như vậy mà được sao ?

Thế Tần hơi lúng túng:

- Thật ra, tôi chỉ định nghỉ một chút, tôi... tôi nghĩ là ...

Hải Đăng ngắt lời:

- Việc gì cô phải thanh minh khổ sở như vậy ? Nếu thật sự có gì đó với tôi thì đã sao ? Tại sao cô không biết làm chủ mình chứ ?

Phiên Tùng quát vào mặt Hải Đăng:

- Câm miệng, để cho cô ta trả lời.

Hải Đăng chưa kịp phản ứng thì anh ta đã kéo ghì Thê Tần lại, lắc vai cô dữ dội:

- Tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy ? Mới lúc nãy còn thân thiết với tôi, bây giờ đã lén lút với hắn. Cô coi tôi là thằng hề phải không? Muốn cấm sừng tôi phải không?

Thê Tần nhìn Phiên Tùng, vẻ mặt phẫn nộ của anh làm cô thấy kinh hoàng. Cô không ngờ khi ghen, anh ta dữ đến mức như vậy, đáng sợ đến mức cô tưởng đó là ai khác, chứ không phải con người ân cần mà cô đã biết. Cô cố thoát khỏi tay anh ta.

- Buông ra đi. Anh làm tôi sợ hơn là biết lỗi. Thật ra, anh đâu có quyền làm như vậy.

Câu nói của cô như đổ dầu vào lửa, đến mức mất hết lý trí. Phiên Tùng xô mạnh cô vào góc tủ:

- Đồ lẳng nhăng! Khôn nạn!

Hải Đăng sững sờ nhìn Phiên Tùng. Cả anh cũng không ngờ anh ta phản ứng dữ dội vậy. Anh trừng mắt, quát lên:

- Anh cư xử với con gái như vậy đó hả ? Đồ điên!

Anh phóng nhanh đến phía tủ, đỡ Thê Tần đứng dậy:

- Cô có sao không?

Phiên Tùng mím môi bước tới, mắt long lên:

- Cô ta không đáng được thương hại như vậy đâu, và phải trả giá cho sự khinh rẻ người khác của cô tạ Đồ lang bang!

Hải Đăng quát lên:

- Đủ rồi. Anh không đủ tư cách hạ nhục người ta đâu. Về đi. Đừng để tôi phải phản ứng, không hay cho anh đâu.

- Còn mày nữa, thằng đểu! Quen với người ta rồi không thích thì quăng một xó, bây giờ trở lại đây dụ dỗ cô tạ Nói cho mày biết, nếu tao không cần cô ta nữa thì tao sẽ vứt đi, chứ không để thằng khác hưởng đâu.

Thê Tần nhắm kín mắt, ghê sợ. Cô đẩy cả Hải Đăng ra, rút vào góc tủ như muốn tránh cả hai người. Hải Đăng không để ý cử chỉ của cô Cách nói của Phiên Tùng như chọc giận anh. Anh đứng phất dậy:

- Ai đểu ?

Vừa nói, anh vừa nắm ngực áo anh ta kéo mạnh. Phiên Tùng cũng không phải vừa. Anh ta phản ứng bằng một cú đấm thẳng tay vào mặt Hải Đăng. Cả hai quần nhau một trận trên nền gạch. Thê Tần kinh hoàng nhìn hai người, cứ tưởng chiêm bao. Cô định chạy xuống gọi mọi người, nhưng lối đi

đã bị hai người chặn lại. Cô sợ run lên, đứng nép sát vào tường.

- Buông ra đi. Đừng có đánh nhau trong phòng tôi. Tôi chịu không nổi nữa.
Mấy người đi ra đi.

Hải Đăng và Phiên Tùng đã đứng dậy, mặt người nào cũng tái tã, áo và cà vạt xốc xếch, tóc rối bung, bù xù. Phiên Tùng sửa lại cà vạt, hất mặt nhìn Hải Đăng:

- Rồi mày sẽ thấy tao là người thế nào, thằng đêú cáng.

Anh ta khinh bỉ nhìn Thế Tần:

- Đồ lang bang.

Nói xong, anh ta quay người đi ra cửa. Thế Tần đứng chết dí một chỗ nhìn Hải Đăng. Anh quệt vết máu trên miệng, thở hào hển vì mệt. Anh nhìn Thế Tần bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Cô có thể chọn một người như vậy sao ? Đầu óc cô để đâu rồi ?

Thấy khuôn mặt bơ phờ của cô, anh cười nhạt:

- Để trả thù một người mà phải tự làm khổ mình thì đúng là ngu ngốc., Cô tự suy nghĩ đi.

Thế Tần thần thờ nhìn chỗ khác, không còn đủ sức để trả lời hay có bất cứ phản ứng nào. Cô chờ Hải Đăng đi ra, rồi buông người dưới gạch, hai tay ôm lấy đầu. Không hiểu mình đang như thế nào, cô chỉ khóc nức nở vì căng thẳng.

Tại sao tối nay xảy ra chuyện như vậy ? Cô không ngờ được, không tưởng tượng được có lúc nào đó hai người đụng nhau, càng không tưởng tượng được tính cách Phiên Tùng là như vậy, thô bạo đến mức trở thành thô tục. Ôi trời! Nếu cô mà làm vợ anh ta, nếu anh ta có quyền sở hữu cô, chuyện gì sẽ xảy ra khi anh ta ghen ? Chắc sẽ tàn nhẫn gấp mấy lần bây giờ. Thật là khủng khiếp!

Cô hãy còn choáng váng vì bị bất ngờ. Thật như cơn ác mộng. Chỉ mới bảo là yêu anh ta đã như thế, thuộc về nhau rồi thì sẽ bị vùi dập đến đâu.

Cô còn ngồi một mình dưới gạch thì Hải Đăng trở lại. Dáng điệu ủ rũ của cô làm anh thấy động lòng:

- Sao cứ ngồi đây hoài vậy ? Thay đồ rồi ngủ đi, gần sáng rồi đó.

Thấy cô cứ chúi đầu vào tay mình, anh kéo mặt cô lên:

- Sao vậy ? Hắn có đáng để cô phải khóc không?

Thế Tần quay mặt chỗ khác, nhưng bị anh giữ lại. Cô mím môi nhìn chỗ khác:

- Tôi không khóc vì ai hết. Tôi không hèn yếu như vậy đâu.

Hải Đăng vẫn bóp cằm cô, cười khế:

- Tốt lắm. Ít ra cô cũng không bị hắn chi phối đến mất lý trí. Vẫn còn kịp đó Tần.

Thế Tần đẩy anh ra , chùi mắt:

- Kịp cái gì ?
- Cô không thấy là mình phải dứt khoát sao ?
- Tôi chưa bao giờ chọn anh ta, không việc gì tôi phải dứt khoát.
- Thật chứ ? Vậy tại sao cô lại để anh ta đeo đuổi lâu như vậy ?

Thê Tần mím môi:

- Vậy khi anh đeo đuổi Thu Hà, có ai cản được anh không?

Hải Đăng nghiêm mặt:

- Tôi đã nói đến trăm lần, là tôi không đeo đuổi cô ấy, và cũng không thích bị gán ghép như vậy. Đừng nhắc đến cổ nữa.

Anh hất mặt lên:

- Nói về chuyện của cô đi.

Thê Tần ngồi yên, tay xoa xoa bên thái dương:

- Tôi không muốn nói chuyện gì nữa. Tôi mệt lắm rồi.
- Được, vậy thì đi ngủ đi.

Hải Đăng kéo cô đứng lên. Anh suy nghĩ một lát rồi nhìn thẳng vào mặt cô:

- Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ quên được cô. Tôi đã không cưới Thu Hà vì điều đó.

Thê Tần đứng yên, khuôn mặt đờ đẫn của cô linh hoạt lên một chút. Cô nhìn anh chăm chăm. Hải Đăng đặt tay lên mặt cô, vuốt nhẹ:

- Đây là lần cuối tôi nói câu này. Nếu tôi có tình yêu, thì người duy nhất đó là cô. Cô suy nghĩ kỹ đi. Đừng bắt tôi phải theo thuyết phục nữa. Bây giờ thì ngủ đi.

Anh đi ra, khép cửa lại. Thê Tần đứng yên nhìn theo. Rồi cô ra hành lang, nhìn xuống. Hải Đăng đã xuống nhà. Cô vội chạy lại cửa sổ, nhìn xuống đường. Anh đang đi ở dưới. Trong khoảnh khắc, cô chợt hiểu ra. Đêm nay Hải Đăng đến đây chỉ để nói với cô điều đó.

Người Trong Mộng

Chương 16

Thê Tần ngồi trong phòng khách chờ Phiên Tùng. Gần mười lăm phút vẫn chưa thấy anh ta xuất hiện. Thê Tần biết chắc Phiên Tùng biết cô đến. Cô không hiểu anh ta muốn tránh mặt hay thật sự không thích tiếp cô nữa. Cô nhìn đồng hồ một cách phân vân, rồi quyết định đứng dậy.

Nhưng cô chưa ra đến cửa thì giọng Phiên Tùng vang lên:

- Không có kiên nhẫn chờ nữa à ? Về sớm vậy ?

Thê Tần quay phắt lại. Anh ta đang đứng ở đầu cầu thang, miệng huýt sáo

nhỏ một bản nhạc. Điệu bộ anh ta khinh khỉnh, ngạo mạn. Thẻ Tần nhận ra sự thay đổi đó không mấy khó khăn. Cô mím miệng, nói một cách nhẹ nhàng:

- Em đến tìm anh. Có thể mời anh đi uống café không?

Phiên Tùng lắc đầu, đến ngã người xuống salon:

- Khỏi cần. Mời ngồi.

Thẻ Tần đành trở lại ghế, ngồi đối diện với anh. Dáng điệu gai gai của Phiên Tùng làm cô đâm lúng túng, đồng thời là cảm giác khó chịu. Anh ta là như vậy đó. Khi chinh phục thì dịu dàng chịu chuộgn, khi biết là không được thì tỏ ra khinh miệt, ngạo nghễ. Nếu đêm đó không xảy ra chuyện, chắc cô sẽ không cách gì nhận ra được bản chất của anh. Thấy cô cứ im lặng, Phiên Tùng nhướng mắt:

- Sao, muốn nói chuyện gì vậy ?

Thẻ Tần ngược lên, nói gặng gượng:

- Em muốn xin lỗi anh.

- Về chuyện gì ?

- Về chuyện từ trước đến nay, nhất là buổi tối Noel.

Phiên Tùng nhếch môi:

- Rồi sau đó ?

- Sau đó, em sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa.

- Có nghĩa là cô sẽ quay lại với hắn ?

Thẻ Tần im lặng, sự im lặng như một cách xác nhận tế nhị. Phiên Tùng hiểu rất rõ điều đó. Anh nói như quát:

- Cứ nói thẳng ra đi. Tôi ghét cái kiểu kín đáo của cô lắm. Lúc trước tôi thấy như vậy là hay, nhưng bây giờ thì nó làm tôi phát ghét. Cô không cần phải tỏ ra biết điều như vậy. Về đi.

- Nếu anh không thích, em sẽ không làm phiền anh nữa. Sau chuyện xảy ra như vậy, em thấy mình có lỗi. Lẽ ra đêm đó em đã nói với anh, nhưng lúc đó anh nóng nảy quá.

Phiên Tùng thẳng thừng:

- Cô có lỗi gì ? Nói thẳng ra, từ trước đến nay, tôi đeo đuổi cô chứ có phải cô dụ dỗ tôi đâu. Xin lỗi làm quái gì. Tôi không cần kiểu cư xử có hậu đó. Được thì quen tiếp, không được thì thôi.

- Em biết.

- Biết thì còn tới đây làm gì ?

- Đơn giản là vì em không muốn anh có ấn tượng xấu với em. Nếu không quen nhau nữa thì hãy chia tay nhẹ nhàng một chút.

Phiên Tùng cười khẩy:

- Đã không thích nữa thì thôi, quan tâm tới ý nghĩ của nhau làm gì.

Anh ta tung tung chiếc hộp quẹt trên tay:

- Thì ra hai người không bỏ được nhau à ? Nói gì thì nói, tôi cũng không trách được cô Nhưng thà cô cứ nói thật với tôi đi, giấu giếm làm gì. Tôi ghét nhất cái kiểu bị lừa lọc.

Anh ta im lặng ngó Thử Tàn, rồi không thấy cô phản ứng, anh ta nhún vai:

- Đêm đó tôi quậy lên vì cảm giác bị hai người lường gạt. Nếu cô nói trước với tôi thì tôi đã không làm trò trước mặt hai người.

Thử Tàn nói một cách bình tĩnh:

- Em không có ý định lừa gạt anh, cả anh Đăng cũng vậy. Em đến để giải thích cho anh biết chuyện đó hoàn toàn tình cờ. Lúc đó, em cũng không hiểu tại sao anh Đăng làm như vậy. Nếu muốn chấm dứt thì em sẽ nói thẳng với anh, chứ không lập lờ như vậy đâu.

- Ý cô muốn nói là cả cô cũng không biết hắn sẽ đến, và lại ngang nhiên vào phòng cô ?

- Vâng, em nói thật.

- Vậy bây giờ cô muốn gì ? Cô sẽ chọn ai trong hai chúng tôi ?

Thử Tàn im lặng. Phiên Tùng hiểu sự im lặng đó rất rõ. Nó rất đúng với bản chất của cô Và mặc dù biết không thể làm cô lay chuyển, anh vẫn thấy thất vọng. Anh gằn giọng:

- Đã chọn hắn rồi thì cô đến đây làm gì ?

- Em đã nói rồi, em muốn xin lỗi về những chuyện trước đây, xin lỗi vì đã làm anh buồn.

- Khỏi cần.

Anh nhún vai, cười ngạo nghễ:

- Trên đời này không phải chỉ có mình cô là phụ nữ, lại càng không phải chỉ có một người đẹp mà tôi nhìn thấy.

- Vâng, em cũng tin như vậy.

Phiên Tùng ngẫm nghĩ một lát, rồi nhìn thẳng vào mặt cô:

- Cô đừng sợ tôi theo quậy cô Không có đâu. Nếu tôi là người đến trước thì tôi còn có thể tự tin để đối đầu với hắn. Đàng này tôi biết quá rõ rồi. Loại tình cảm như vậy có giết chết cũng không cắt đứt được. Cho nên tôi hoàn toàn không ảo tưởng gì cả. Trả cô lại cho hắn đó.

Thử Tàn ngời im. Tất cả những gì cần nói, cô đã nói hết rồi. Dù là cách nói không đúng như những gì cô đã nghĩ. Phiên Tùng không thô lỗ như cô đã tưởng, mặc dù sự khinh miệt của anh có làm cô thấy khó chịu.

Cô cũng không ngờ anh ta dứt khoát rạch ròi và nhanh chóng như vậy. Anh có bản lĩnh riêng của anh. Dù không yêu được, cô cũng không phải bực mình vì bị quậy rầy.

Thử Tàn đứng lên, nhẹ nhàng:

- Em rất mừng vì anh đã không coi em như kẻ thù.

Phiên Tùng cười lạnh:

- Coi như vậy thì được ít gì. Nhưng nếu cô muốn tôi theo cô năn nỉ để thỏa mãn tính tự cao thì xin lỗi, không có chuyện đó đâu. Tôi đã nói rồi, trên đời này không phải chỉ có mình cô là người đẹp.

- Em hiểu điều đó rõ lắm. Em về nghe anh Tùng.

- Xin lỗi là không tiện nhé.

- Không cần anh phải khách sáo như vậy đâu.

Thế Tần quay người đi ra. Đến cửa, cô hơi quay lại nhìn. Phiên Tùng vẫn còn ngồi đó, hai tay ôm đầu trong cử chỉ thất vọng, chán nản. Thế Tần cảm thấy một chút ngạc nhiên. Rồi cô chợt hiểu ra rằng, anh ta kiêu ngạo chứ không phải là không đau khổ.

Đến bây giờ cô chợt nhận ra anh ta và Hải Đăng đều rất giống nhau. Nghĩa là kiêu ngạo ngút trời. Sự kiêu ngạo đó đã không cho phép Hải Đăng theo năn nỉ cô. Và ngay cả lúc hết chịu đựng nổi, anh vẫn tỏ lộ tình cảm một cách ngang ngang, như bất cần. Vậy mà cô cứ nghĩ Hải Đăng không quay quắt vì yêu như cô.

Mấy ngày nay không thấy anh đến tìm, cô cứ loay hoay tự hỏi đó là thái độ gì. Bây giờ cô mới hiểu, Hải Đăng đã hạ mình thú nhận tình cảm. Còn sự chọn lựa là của cô, nếu không thế quên anh thì cô tự biết mình phải làm gì. Thế Tần đứng trước cổng nhà Hải Đăng, tần ngần bấm chuông. Cô thấy hồi hộp kỳ lạ, đến mức run cả người mà không lý giải được tại sao. Cho đến lúc Hải Đăng mở cổng và cô theo anh vào nhà, cô cũng thấy hành động của mình giống như một sự phiêu lưu không định hướng.

Cả hai đứng đối diện nhau, Thế Tần hít một hơi thật sâu, rụt rè:

- Em không biết là anh đang nghĩ gì, nhưng những gì anh nói với em đêm đó cứ làm em suy nghĩ, và em muốn nói với anh là em rất ...

Hải Đăng nãy giờ vẫn nhìn cô chăm chú, chợt ngắt lời:

- Đừng nói. Chỉ cần thấy em đến tìm là anh hiểu rồi. Anh biết chắc chắn em cũng như anh, hai đứa sẽ không bao giờ bỏ nhau được. Và em cũng kiêu ngạo giống như anh.

Không kèm được, Thế Tần nhào vào lòng Hải Đăng, tay quàng lên cổ anh. Hải Đăng cũng xiết chặt lấy cô, hấp tấp tìm môi cô. Và trong cảm xúc cuồng nhiệt tột cùng, cả hai đều chợt thấy tiếc vì những ngày phí hoài của sự kiêu ngạo. Làm sao có thể không là của nhau, khi cả hai đã cùng đi qua những tháng năm buồn vui đều có nhau.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com
Người đăng: mickey
Thời gian: 15/02/2004 10:28:06 CH